

Linh Huyền Ngâm

Contents

Linh Huyền Ngâm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84

Linh Huyền Ngâm

Giới thiệu

Edit: Khiếu (Nguyệt) Nội dung chính của câu chuyện nói về cuộc sống hằng ngày của nam chính, cùng trải qua những kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-huyen-ngam>

1. Chương 1

“Thiếu gia, người chậm một chút, chậm một chút a.”

Trong con đường nhỏ trên núi, một gã tiểu tử trên người vác một đồng hành trang túi lớn túi nhỏ nặng nề chạy về phía trước, mệt đến nỗi trên gương mặt hắn mồ hôi chảy dòng dòng, chỉ hy vọng thiếu gia nhà mình có thể thông cảm, thông cảm mà đi chậm lại một chút cho hắn a.

Bất quá, sự thật luôn luôn ngược lại với hy vọng a.

Chỉ thấy thanh niên công tử phía trước một thân hoa y xoay người lại, khuôn mặt tuấn tú rất hung thần ác sát, cả giận nói: “đồ vô dụng, mặt trời sắp xuống núi rồi, nếu không tìm được đường lên núi, thiếu gia ta sẽ đá chết người.”

Gã tiểu tử khóc không ra nước mắt, âm thầm oán giận nói: “còn không phải tại thiếu gia người muốn đi tìm cái đường tắt gì đó để đi cho nhanh. bây giờ thì tốt rồi, đường tắt chẳng thấy đâu, lại còn lạc tới nỗi không biết đường nào ra nữa.”

“người còn ở đây mà lè mề! chạy nhanh lên cho ta.”

Thiếu gia nhà hắn lại bắt đầu không kiên nhẫn hô to, chấn động làm cho chim chóc trên cây đều vỗ cánh chạy hết đi.

Gã tiểu tử thật sự mệt đến nỗi không đi được rồi, đành phải cầu xin tha thứ nói: “thiếu gia, thiếu gia, người nghỉ ngơi một chút đi, tiểu nhân đi tìm chút nước uống cho thiếu gia. nhìn người vẻ mặt mệt mỏi như vậy, tiểu nhân nhìn thấy đau lòng thay cho lão gia cùng phụ nhân a.”

Đôi mắt mâu của vị thiếu gia kia nhìn chăm chăm vào vẻ mặt mong đợi của gã sai vặt, cuối cùng không nín được nở nụ cười, một bên cười một bên trách mắng nói: “tên hỗn trướng này, còn dám lấy phụ mẫu ta ra mà nói nữa.”

Gã tiểu tử thông minh liền chớp lấy cơ hội, không đợi ý tức giận liền đem hành lý để xuống mặt đất, chạy tới đỡ thiếu gia nhà mình đến an tọa trên một tảng đá, rồi mới nói: “thiếu gia người ngồi một lát, để ta đi lấy nước cho người rồi sẽ trở lại ngay.”

Dứt lời, gã co cẳng co giò chạy nhanh, một lát đã không thấy tăm hơi đâu.

Thanh niên công tử đuổi người, dựa lưng vào đại thụ bên cạnh tảng đá, lấy tay phải dấm dấm cái chân đau đến không chịu được của mình, nghĩ đến tình trạng bị thảm vừa rồi, oán niệm không khỏi dâng lên:

“cha cũng thật là, tự nhiên bảo ta đi gia nhập cái gì Linh Huyền Phái hảo hảo tập võ, cái chốn quỷ quái này, nơi nơi đều là cây, một chút người ở đều không có, nào có thể ngoại cao nhân a?”

Tuyên Thiếu Minh—thiếu gia của Tuyên gia từ trang thỳ thảo oán giận không ngừng. Gia cảnh nhà y giàu có đến cơm ăn áo mặc đều có người dâng tới tận tay, dứt tới tận miệng, ngày ngày nhàn nhã. Bất đắc dĩ cha của y không quen nhìn y mỗi ngày đều ở trong nhà lười biếng, chơi bồi lê lết, thế là liền cứng rắn mang y đuổi ra khỏi nhà. Mệnh y lên núi này bái sư học nghệ, còn nói nếu y dám trộm quay về, nhất định sẽ đánh gãy cái chân chó của y.

Vừa mới nghe được tin tức này, Tuyên Thiếu Minh đương nhiên sống chết không vui. Cũng đúng thôi, y đang ở nhà nhàn nhã làm một cái thiếu gia, mà nhà y thì vô cùng rộng rãi phong cảnh lại đẹp, vô duyên vô cớ y phải chạy đến thâm sơn dã lâm tìm cái thế ngoại cao nhân gì đó học võ công, như vậy bảo y cao hứng sao được? Ban đầu y còn nghĩ có mẫu thân là Trương Vương bài trong tay, thậm chí nghĩ rằng phụ thân cũng chỉ là hù dọa y mà thôi, việc đơn giản không đáng lo. Thẳng đến ngày xuất phát, cha của y lấy cây đại mộc còn to như cánh tay đại hán đánh vào mông y, lúc này Tuyên Thiếu Minh mới bất đắc dĩ cùng gã sai vặt của mình chạy chối chết, dọc theo đường đi trốn chui trốn lủi, không có chỗ nào đi y đành cứ chạy tới trên ngọn núi này.

Nghe nói Linh Huyền Phái đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ nằm ở trên ngọn núi không biết tên này, bất quá đối với Tuyên Thiếu Minh mà nói, Linh Huyền Phái tốt hay xấu đều không sao cả, dù sao y chính là tính toán đục nước béo cò, hơn nữa y phỏng chừng chỉ cần ngồi ngốc mấy tháng mẫu thân y nhất định sẽ

đòi sống đòi chết làm cho cha y phải phách người đến rước y về. Cho nên, y vẫn không thực lo lắng, chẳng qua phải ở lại cái nơi sinh không ra trứng này khiến tâm tình y vô cùng ác liệt.

Tuyên Thiệu Minh mệt mỏi nhen ứ một bụng nước mật vàng (nổi khổ giấu kín), chán chết đá đá cục đá dưới chân, đợi nửa ngày, y cảm thấy được mình cũng mau chết khát, Nhân Quý chạy đi lấy nước thể nhưng vẫn chưa trở về.

“Tử Nhân Quý.”

Tuyên Thiệu Minh cực kỳ bất mãn hô to tên gã tiểu tư của mình, đáp lại y thể nhưng chỉ có âm thanh chim bay cá nhảy vì bị y làm cho kích hách. “hỗn đản, nhất định là chạy đi nhàn hạ.”

Tuyên Thiệu Minh tức giận đứng lên, chuẩn bị tự mình đi tìm nước uống, thuận tiện đi bắt luôn cái tên tiểu tư vô dụng nhà y về cho thiên đạo vạn quả.

Sơn đạo càng chạy càng gập ghềnh, Tuyên Thiệu Minh luôn luôn chú trọng hình tượng để cho đi đường thuận tiện, đành phải đem vật áo buộc vào bên hông, chặt vật vịn vào cành cây, dẫm lên vô số những hòn đá nhỏ, chậm rãi mò mẫm tìm lối ra.

Nhìn thấy mặt trời sắp lặn, trong lòng Tuyên Thiệu Minh lại bắt đầu sinh khí, hung tợn lắm lắm: “Nhân Quý, người tiểu tử này chết chắc rồi.”

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm giống như dạ oanh ca sững động lòng người đánh thẳng vào tim y.

Đó là tiếng động ừ ừ phát ra từ sâu dưới mặt đất, chỉ vừa nghe đã làm cho người ta một trận vui vẻ thoải mái.

Tuyên Thiệu Minh hoan hô một tiếng, vội vàng tìm theo tiếng vang mà đi.

Đẩy mạnh ra một tầng lá cây, ánh mặt trời sắp lặn chiếu xuống, một chữ Kim Long khí thế to lớn khắc trên núi, tiếng động rít gào như chấn động toàn bộ khu rừng, nhìn xuống một chút nữa, đằng trước chính là một cái hồ nước sâu không thấy đáy, từng đàn cá bơi lội vui đùa, làm cho người ta rất thích ý.

Tuyên Thiệu Minh vì mỹ cảnh trước mắt mà kêu lên một tiếng sợ hãi, hoàn toàn đã quên mất ước nguyện ban đầu khi đến đây của y.

Nhưng mà, sau một khắc, ngay khi y đưa mắt nhìn ra bốn phía, y không tự chủ được mở to hai mắt, mồm miệng há lớn, kích động đến thiếu chút nữa hít thở không thông.

Chỉ thấy trên khối đá to lớn trước mắt, là một người toàn thân bạch y, tóc đen rối tung, gương mặt tuyết trắng như người nhưng lại xinh đẹp mỹ diệu không giống phàm nhân, tay cầm bầu rượu, mỉm cười nhất ẩm, phong tình vô hạn.

Tuyên Thiệu Minh nhìn đến ngây ngốc, y chưa từng nhìn thấy qua mỹ nhân xinh đẹp như vậy bao giờ, đẹp đến như vậy kinh tâm động phách, đẹp đến như vậy liêu nhân tâm thần, đối phương chính là ở đằng kia độc ẩm độc nhạc, ngay cả mắt cũng không nâng, liền làm cho trái tim Tuyên Thiệu Minh đập bang bang không ngừng.

người nọ giơ cao cánh tay cầm bầu rượu lên, rượu thủy trút xuống, rơi vào đôi môi mê người đang hé mở, vài giọt rượu tràn ra lăn xuống cằm cổ đang ngẩng lên tạo nên một độ cong xinh đẹp vô cùng, còn có y phục đơn bạc.

Tuyên Thiệu Minh hung hăng nuốt nước miếng, hai chân giống như được gọi về, từng bước hướng đối phương đi đến.

Giờ khắc này, trong mắt của y chỉ có mỹ nhân bên thác nước kia, bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

gần, gần, sắp đến rồi...

“oa a a a a a!”

Y hét thẳm một tiếng cắt qua phía chân trời.

Thình lình hai chân giẫm phải một khoảng không liền từ trên núi rơi xuống, Tuyên Thiếu Minh từ bỏ thể lương hô to ra thỳ cái gì cũng không làm được. Y lảo lảo thăng đến khi đầu đập vào một cái cây, tiếng kêu lúc này mới im bật đình chỉ. Cùng lúc đó, y cũng phi thương may mắn mà thành công ngắt đi.

Không biết qua bao lâu, Tuyên Thiếu Minh bị một tiếng lại bị một tiếng la khóc như đứt từng khúc ruột âm ỉ làm cho tỉnh lại, y mở mắt ra, thấy trên bầu trời đầy sao, còn có bên cạnh mình hé ra một gương mặt nín khóc mỉm cười xấu xí tới cực điểm.

Nhân Quý khóc lóc một phen nước mắt một phen nước mũi nói: “thật tốt quá, thiếu gia người không có chết, người hừ chết tiểu nhân rồi, ô ô ô, người nếu xảy ra chuyện gì, bảo tiểu nhân trở về biết ăn nói như thế nào với lão gia cùng phu nhân a, ô ô ô ô ô ô...”

“âm ỉ muốn chết...” Tuyên Thiếu Minh nghĩ muốn hung hăng mắng gã một chút, nhưng lại cảm thấy đầu mình đau đến thật lợi hại, đưa tay sờ sờ lên trán, nhất thời đau đến gào khóc kêu to.

“thiếu gia, thiếu gia, người đừng loạn động, người bị sưng lên một cục to như cái bánh bao ấy, sao người không ở yên một chỗ chờ tiểu nhân trở về a? Hại tiểu nhân phải đi tìm.” Nói nói, Nhân Quý lại bắt đầu nức nở.

Nhân Quý không nói tới thỳ còn tốt, gã vừa nhắc đến việc này, Tuyên Thiếu Minh lửa giận liền bùng lên, một phen túm lấy vạt áo trước ngực Nhân Quý, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “người tốt lắm, người đem thiếu gia ta một mình ném lại nơi rừng núi hoang vắng này, người một mình chạy đi đâu?”

Nhân Quý rụt rụt cổ, nột nột nói: “ta...tiểu nhân đi tìm nước cho người a...”

“còn dám trợn mắt nói dối.” Tuyên Thiếu Minh tức giận hướng gã dơ tay, kết quả vì quá đau đầu nên không hạ thủ được, tức giận như lửa đổ thêm dầu.

“ô ô ô, thiếu gia ta không dám, ta thực sự là đi tìm nước cho người mà, nhưng tiểu nhân quá mệt mỏi, chạy tới bên sông uống nhanh mấy ngụm nước xong liền lảo ra ngủ, vừa tỉnh dậy ta liền chạy nhanh về đi tìm thiếu gia, nhưng lại không thấy người đâu. Ta lo lắng liền đi tìm thiếu gia, may là nơi này có thác nước, ta nghe được thanh âm liền đi tới, mới phát hiện thiếu gia ở đây.” Nhân Quý thút tha thút thít thút tha thút thít nói.

Tuyên Thiếu Minh trong cơn giận dữ nghe đến hai chữ “thác nước”, trước mắt liền sáng ngời, lôi kéo gã từ mặt đất đứng lên, thân dài quá cổ nhìn về phía thác nước.

“thiếu gia người nhìn cái gì thế?”

“câm miệng!” Tuyên Thiếu Minh quát gã xong, khuôn mặt tuấn tú mắt mát chảy dài, nói: “xong rồi, mỹ nhân không thấy...”

“cái gì mỹ nhân? sao tiểu nhân nhìn không thấy?” Nhân Quý tò mò nhìn nhìn xung quanh.

“biến mất rồi, đều là tại người cái đồ vô dụng này, làm hại thiếu gia ta ở trước mặt mỹ nhân mất hết cả mặt mũi.” Tuyên Thiếu Minh tức giận đá cho Nhân Quý một cước, hôm nay bỏ qua, không biết sau này còn có....hay không cơ hội gặp gỡ mỹ nhân kia?

Nhân Quý vô tội nhu nhu chỗ bị đau, có khổ không dám nói.

thế là, chủ tớ hai người đành phải ở ngay trong núi này vượt qua một đêm, đợi cho hừng đông mới tiếp tục tìm đường lên núi.

Khi bọn y nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, mặt xám này tro đi vào trước đại môn của Linh Huyền Phái, chuyện thứ nhất Tuyên Thiếu Minh muốn làm không phải là đi bái kiến sư phụ, cũng không phải là đi ăn no bụng, mà là muốn đi tắm rồi thay đổi một thân quần áo bẩn thỉu trên người y.

2. Chương 2

Rửa mặt, thay đổi một thân xiêm y, lại lấp đầy cái bụng xong Tuyên Thiếu Minh lúc này mới tỏa sáng, vẻ mặt tuấn dật tiêu sái đi gặp trưởng môn của Linh Huyền Phái –Khâu Trường Thanh.

Khâu Trường Thanh gương mặt phúc hậu, một tay vuốt vuốt trôm râu trắng tinh, một tay cầm lấy phong thư do đích tay Tuyên lão gia viết, một bên xem thư một bên đánh giá Tuyên Thiếu Minh.

Thư xem xong rồi, Khâu Trường Thanh nói: “Hiền chất a, Linh Huyền Phái của ta không thu nhận đệ tử ngoại lai, nhưng niệm tình cha người cùng ta là thâm giao, hẳn đã đơm tình phớ thác, ta cũng liền ngoại lệ một lần, đem người thu làm môn hạ.”

Tuyên Thiếu Minh không cho là đúng bĩu môi, nghĩ thầm, ta đây còn không muốn đến đâu.

Nhân Quý thấy thế, trộm kéo kéo ống tay áo của y, y mới dô khởi thần tình nở nụ cười, khiêm tốn nói: “đa tạ chưởng môn thế bá, Tuyên Thiếu Minh ta thật là có phúc.”

Khâu Trường Thanh vuốt cằm mỉm cười, nói: “hảo, nghi lễ bái sư rườm rà có thể bỏ qua, hiện tại liền cấp vi sư châm trà dập đầu, tái gọi một tiếng sư phụ, hôm nay người liền trở thành đệ tử của Linh Huyền Phái.”
“vâng.”

Tuyên Thiếu Minh bưng trà, quỳ gối trước mặt Khâu Trường Thanh ngồi ở phía trước, nâng cao chén trà, còn làm bộ nghiêm túc nói: “sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy.”

Chờ Khâu Trường Thanh tiếp nhận chén trà, y liền tại chỗ dập đầu.

Khâu Trường Thanh uống một ngụm, tay phải nhẹ nhàng nhắc lên, nói: “tốt lắm, đứng lên đi, sau này ta và người chính thức là quan hệ sư đồ.”

Tuyên Thiếu Minh một thân y sam đắt tiền đứng lên, hữu mô hữu dạng ôm quyền nói: “đồ nhi nhất định nghe lời sư phụ dạy bảo.”

Khâu Trường Thanh vuốt vuốt râu, cẩn thận nhìn lại Tuyên Thiếu Minh, nói: “người chưa bao giờ tập võ, vậy vì sư trước tiên sẽ bắt đầu dạy người những kiến thức cơ bản.”

Tuyên Thiếu Minh trong lòng nói thầm, không phải đi, ta đại thiếu gia từ xa chạy tới đây với người, người lại chỉ dạy ta những kiến thức cơ bản là sao a? bất quá trên mặt y vẫn kính cẩn thuận theo nói: “đúng vậy, Thiếu Minh tư chất không tốt, còn làm cho sư phụ tốn nhiều tâm.”

Khâu Trường Thanh khoát tay, nói: “không, kiến thức cơ bản mà ta nói, vì sư quyết định để cho Đại sư huynh đến dạy người, đại sư huynh của người tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng ở trên giang hồ danh tiếng không nhỏ, dư dả để dạy người.”

“như vậy rất tốt, rất tốt.” Tuyên Thiếu Minh thầm nghĩ, đại sư huynh cũng tốt, nhị sư huynh cũng được, chỉ cần không phải cái sư huynh thật nghiêm khắc, cái gì cũng tốt cả.

“vì sư sẽ gọi đại sư huynh của người tới để cho cả hai cùng gặp mặt.” dứt lời, Khâu Trường Thanh liền nhìn ra phía ngoài cửa, hiểu rõ cười nói: “Triển Vân, mau vào.”

Tiếp theo, một đạo tiếng người sang sảng trong veo truyền tới: “sư phụ phát hiện con tới từ khi nào vậy?”

Tuyên Thiếu Minh giương mắt nhìn lên, đầu tiên đập vào mắt y chính là một đôi giày trắng xuất hiện tại cửa, tái nhìn thêm một chút, bạch y phiêu dật, gương mặt như tranh, tóc đen mượt, cùng mỹ nhân hôm qua y gặp mặt— quả thực giống nhau như đúc.

Tuyên Thiếu Minh hai mắt tròn to, ngón tay chỉ vào người mới tới kích động nói: “người người người người như người người người người.”

Đối phương ôn hòa cười với y.

Khâu Trường Thanh giới thiệu nói: ” Thiếu Minh, đây là đại sư huynh của người, Bù Triển Vân.”

Cái gì? Cái gì? Cái gì? Tuyên Thiếu Minh sững sờ một chút, nghiêm trọng hoài nghi, hần phi thường tin rằng nhất định chính mình nghe lầm rồi. Nhưng Nhân Quý ở một bên nhìn đã nhỏ giọng hỏi: “đại sư huynh hay là đại sư tỷ a.”

Nhân Quý bị ánh mắt của hần trừng cho mau khóc ra, nhìn mỹ nhân kia giống như tiên nhân....Nam tử, thành thực hồi đáp: “đúng vậy...đại sư huynh, thiếu gia.”

Tình thiên phích lịch! Tuyên Thiếu Minh nháy mắt đại ra như là bị sét đánh.

Bùi Triển Vân gương mặt xinh đẹp, bên môi giương lên một mặt tươi cười nói: “sư phụ, vị này chính là tiểu sư đệ sao?”

Khâu Trường Thanh vuốt cằm khen ngợi nói: “xem ra người ở bên ngoài đều nghe thấy được.” Đồ đệ của ông khinh công càng ngày càng cao a.

Bùi Triển Vân cười nói: “đồ nhi cũng chỉ là đến đúng lúc mà thôi.”

Khâu Trường Thanh nói: “kia vị sư đem y tạm thời giao cho người.”

Bùi Triển Vân nhìn về phía Tuyên Thiếu Minh từ khi mình tiến vào vẫn chưa phục hồi tinh thần lại nói: “sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố sư đệ.”

Nhân Quý nhìn thấy hai thầy trò bọn họ nói hết lời xong cuối cùng mới đưa mắt nhìn nhìn về phía thiếu gia nhà gã, gã liền nhớ tới nhiệm vụ, dùng hai ngón tay néo néo thắt lưng thiếu gia nhà mình.

“làm cái gì?” Tuyên Thiếu Minh tâm tình mất mát tràn đầy khó chịu quay sang liếc Nhân Quý một cái.

Gã vô tội méu máo, liều mạng nháy mắt ra dấu với y.

Tuyên Thiếu Minh nhìn thấy khoe mắt Nhân Quý run rẩy nháy nháy chớp chớp, đầu óc nhanh chóng tùy cơ ứng biến, liền đi tới trước mặt đại sư huynh mình lễ phép ôm quyền nói: “Thiếu Minh bái kiến đại sư huynh.”

Mượn lúc gần gũi chào hỏi, y cẩn thận quan sát thân hình cao lớn của đối phương, ngực cùng hầu kết, sau đó chống lại một đôi con ngươi mỉm cười trong sáng kia, trong lòng tiếc hận không ngừng dậm chân.

Mỹ nhân như vậy, hần cư nhiên so với mình cao ngang bằng. Trong ngực hần cư nhiên là phẳng. Ở cổ hần cư nhiên còn có hầu kết. Giật chân giật giữ, giật chân giật giữ.

Tuyên Thiếu Minh nhện xuống bị thống tràn ngập, thấp giọng hỏi: “xin hỏi sư huynh, trong nhà còn có tỷ muội nào không?”

Y hy vọng mãnh liệt mỹ nhân hôm qua mà y nhìn thấy không phải là đại sư huynh a.

Bùi Triển Vân nghi hoặc nhìn y nói: “sư đệ hỏi cái này để làm gì?”

“này...” Tuyên Thiếu Minh trầm nghĩ, xem ra ngày hôm qua đại sư huynh cũng không có phát hiện ra y, kia phải nghĩ ra cái cớ gì bây giờ? cũng không thể nói là coi trọng người ta xinh đẹp đi.

Bất qua, Bùi Triển Vân nhưng thật ra rất nhanh liền trả lời: “ta là cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ nuôi dưỡng.”

Nam nhân này, Tuyên Thiếu Minh không biết nên nói cái gì cho tốt, thân thể trở trêu như vậy vì sao lại xuất hiện trên người một mỹ nhân chứ. Nếu mỹ nhân là nữ tử, y nhất định không chút do dự cưới nàng về làm nương tử.

Chỉ tiếc, thế sự thường thường không có việc gì hoàn mỹ như vậy.

Tuyên Thiếu Minh trong lòng buồn bã thở dài.

Khâu Trường Thanh phân phó nói: “Triển Vân, người mang Thiếu Minh đi nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu dạy y luyện kiến thức cơ bản.”

“vâng, thưa sư phụ.”

Sau đó thuận theo, Tuyên Thiếu Minh vẫn đi theo sau lưng Bùi Triển Vân, mà ngay cả thời điểm đi đường, trong lòng y vẫn là chặc chặc than tiếc không ngừng.

Không nghĩ tới a không nghĩ tới, hôm qua kinh hồn thoảng nhìn thấy mỹ nhân không nghĩ tới là cái thân nam nhi, cũng không nghĩ tới sẽ là đại sư huynh của mình, ông trời đối y thật sự quá tàn nhẫn. Trước tiên để cho y rời nhà, sau đó cho y diễm ngộ mỹ nhân, cuối cùng lại đem kỳ vọng của y đánh vỡ. Hại tâm tình y mới bắt đầu biết yêu thương nhưng nhớ thì đã phải tan biến.

Ai, ai, ai!

Tuyên Thiếu Minh thở dài xong, vừa ngẩng đầu, y nhìn thấy mình đã muốn bị đưa vào trong phòng.

Gian phòng kia tự nhiên không thể so với trong nhà của y, bất quá thoạt nhìn coi như thanh nhã sạch sẽ, ánh sáng tràn đầy, giường ngủ cũng rất thoải mái, nội thất bày trí rộng rãi, trong phòng ngoài ra còn có một loại hương vị nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người. Đường như cùng hương vị trên người đại sư huynh giống nhau.

Tuyên Thiếu Minh tự nhiên ngồi xuống bàn trà nói: “Nhân Quý, châm trà cho ta.”

“tiểu sư đệ, người là đang tìm người mà người mang đến sao?” Bùi Triển Vân châm chén trà đưa cho y.

“đại sư huynh? người vì sao còn ở chỗ này?” Tuyên Thiếu Minh lúc này mới phát hiện cái tên Nhân Quý vô dụng kia lại bắt đầu vô ảnh, cả giận nói: “tử tiểu tử Nhân Quý này lại chạy đi đâu rồi không biết?”

Bùi Triển Vân cười cười nói: “tiểu sư đệ đừng nóng vội, hẳn chính là bị ta an bài đến khóa thực phòng làm việc rồi.”

“khóa thực phòng?” Tuyên Thiếu Minh nhú nhú mày, nói: “không được a, đại sư huynh, Nhân Quý là đến theo hầu ta, người đem hẳn gọi trở về đi.”

Bùi Triển Vân ý cười không thay đổi, khẩu khí nói ra cũng càng thêm ôn hòa, nói: “Thiếu Minh sư đệ, người tới nơi này là để học tập võ nghệ, cũng không phải là để làm đại thiếu gia, sau này chuyện của mình phải tự chính mình làm.”

“cái gì?” Tuyên Thiếu Minh vừa sợ lại ngốc lảng ra, y còn tưởng vị đại sư huynh này nói chuyện dễ rãi như vậy sẽ dễ dàng lừa gạt chứ, không nghĩ tới tên này cũng biết suy nghĩ, thăm, những ngày sau này của y nhất định sẽ không hề dễ chịu.

“mặt khác, nơi này là phòng của ta, bởi vì hiện giờ không có phòng ngủ để phân cho người, mà người dù sao cũng là theo ta học, theo ta ngụ ở cùng một gian cũng tốt, có gì cũng tiện hỏi han học tập.” Bùi Triển Vân bổ sung nói.

Cùng Bùi Triển Vân ngụ ở một gian cũng không có vấn đề gì, chẳng qua...Tuyên Thiếu Minh nhìn nhìn trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường, đương nhiên liền hỏi: “vậy sư huynh người ngủ ở chỗ nào?” sẽ không phải giống như mấy câu chuyện ở quán trà kể như vậy ngủ ở lương thượng đi?

“ta sao?” Bùi Triển Vân cười cười khiến con người loan chuyển như nguyệt nha, trong rất đẹp mắt, nói: “ta đương nhiên là ngủ ở trên giường.”

“a! ta đây thỳ ở đâu?” Tuyên Thiếu Minh chủ chỉ vào cái mũi của mình.

Bùi Triển Vân cười chân thành nói: “vì làm cho sự đệ người có căn cơ võ học, ngày sau đạt được thành tựu lớn, ta quyết định cho người ngủ trên đây thềm.”

3. Chương 3

“cho ta ngủ trên đây thềm?” Tuyên Thiếu Minh đập mạnh xuống bàn nhảy dựng lên.

Vui đùa cái gì vậy! Không cho y một gian phòng riêng coi như xong, đem gã tiểu tư của y đi y cũng nhịn, hiện tại ngay cả giường cũng không cho y ngủ, cố ý khi dễ người mới đến như y sao? Hừ hừ, Tuyên gia lớn nhỏ nhà y cũng không phải cái đèn dầu, sao có thể để những người này muốn tròn là tròn, muốn phẳng là phẳng.

Bùi Triển Vân nhìn bộ dáng mày kiếm dựng đứng lên của y, bật ra một tiếng cười khê, nói: “tiểu sư đệ, ta là nói đùa với ngươi thôi.”

“...nga.” Tuyên Thiếu Minh trên mặt một trận xấu hổ, sau phần nộ liền ngồi xuống, không biết vì sao, y tổng có cảm giác chính mình như là con chuột đang bị miêu chơi đùa.

Y đột nhiên đánh cái rùng mình, lại lắc đầu.

Sẽ không đi, đại khái là do hôm qua y ngủ không ngon mới có thể nghi thần nghi quỷ như vậy, đại sư huynh thoát nhìn thật bình dị dễ gần, vừa rồi hẳn chỉ là ảo giác của y mà thôi, ảo giác mà thôi.

Bùi Triển Vân một lần nữa săn sóc rót thêm một chén trà cho y, nói: “ta sẽ cho người chuẩn bị giường, yên tâm.”

nhìn một cái, đại sư huynh vẫn thực chiếu cố y đi. Tuyên Thiếu Minh gật gật đầu, khách khách khí cả giận nói: “đa tạ đại sư huynh.”

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

“đại sư huynh, y phục ta đã mang tới rồi.”

Tiếng nói như hoàng anh xuất cốc, Tuyên Thiếu Minh nghe được lúc này như say như mê, hưng phấn mà xoay người nhìn về phía cửa— oa, lại là một mỹ nhân.

Chỉ thấy người vừa tới mặc một bộ tử y đơn giản, dung mạo tinh xảo tú lệ, ngay cả khi vẻ mặt có là lạnh lùng, lại vẫn gọi người nhịn không được lâm vào sợ hãi than.

Thiếu Minh kia không chút nào che giấu ánh mắt thèm nhỏ dãi của mình, lông mày giật giật nhìn chăm chăm đối phương.

“Hàn Nguyệt, mau lại đây làm quen với tiểu sư đệ của chúng ta.” Bùi Triển Vân nghênh hướng cửa đối nữ tử nói.

“không cần, ta còn có việc.” Nữ tử đem y phục trong tay giao cho Bùi Triển Vân, không nhiều lời liền rời đi.

“ai ai ai...” Tuyên Thiếu Minh đuổi theo tới cửa, thân ảnh tử sắc tinh tế đã sớm không thấy bóng dáng.

Bùi Triển Vân cười nói: “Thiếu Minh sư đệ, người vừa rồi là ngũ sư tỷ của ngươi tên Hàn Nguyệt.”

“ngũ sư tỷ?” đó là ngũ sư tỷ sao? Tuyên Thiếu Minh rất cảm kích quyết định anh minh của cha y đã mang y đến đây luyện võ học.

“ngươi thoát nhìn thật cao hứng.” Bùi Triển Vân nhú nhú đôi mày xinh đẹp.

“có sao? không có a!” Tuyên Thiếu Minh vui tươi hơn hớn nói.

Bùi Triển Vân bỗng nhiên đem mặt mình kề sát mặt y.

Tuyên Thiếu Minh hoảng sợ, cà lăm nói: “làm, để làm chi?” quái, sao đã biết rõ khuôn mặt này là của nam tử, mà tim của y vẫn kinh hoàng không ngừng?

Bùi Triển Vân mỉm cười, làm cho Tuyên Thiếu Minh mê đến thất điên bát đảo.

“vậy ngươi cho rằng, ta đẹp hay Hàn Nguyệt đẹp?”

không biết có phải y bị hoa mắt hay không, đại sư huynh khi nói ra lời này tựa hồ cười có điểm tà ác? bất quá, thật sự là xinh đẹp đến không thể chối cãi được...

Tuyên Thiếu Minh cố gắng định thần, nói: “là, là...đương nhiên là sư tỷ.”

Đại sư huynh cho dù có tốt xem đến mấy cũng không thể lấy về nhà, y đương nhiên sẽ chọn ngũ sư tỷ rồi.

“như vậy a...” Bùi Triển Vân ngữ khí mất mát thối lui, nói: “ta còn tưởng ngày hôm qua ngươi là bởi vì nhìn thấy ta nên mê mẩn cả người mới bị ngã lăn xuống sườn núi chứ.”

“mới không phải.” Tuyên Thiếu Minh mặt trưởng lên đỏ bừng, nghĩ nghĩ, không đúng a, chẳng lẽ hôm qua đại sư huynh đã phát hiện ra y?

Bùi Triển Vân không để ý đến ánh mắt hoang mang của y, đi thẳng về phòng uống trà.

Tuyên Thiếu Minh càng nghĩ càng thấy không thích hợp, đôi mày đều nhanh chạm vào nhau, không tin được nói: “đại sư huynh, ngày hôm qua ngươi đã nhìn thấy ta sao?”

“nếu ngày hôm qua người lăn xuống sườn núi kêu thảm thiết chính là ngươi, thì—đúng vậy.” đôi môi mỏng duyên dáng của Bùi Triển Vân lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

Một khắc kia, Tuyên Thiếu Minh rõ ràng nhìn ra được ý tứ trên tức trong mắt hắn.

“vậy sao ngươi không mang ta về Linh Huyền Phái? để ta một mình ném ở nơi đó, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?” Y nhất thời dừng lông, một y còn cảm thấy vị đại sư huynh nhân tài này hẳn là thái độ làm người không tồi, vậy mà cư nhiên thấy y chết mà không cứu, phi, lời này ta tịch thu.

“lúc ấy ta lại không biết ngươi là ai.” Bùi Triển Vân vô tội nhún nhún vai.

“ngươi!”

“hơn nữa, khi đó ta là trộm sư phụ lên xuống núi uống rượu, đem ngươi cứu trở về, ta không phải là sẽ bị lôi đi ra sao? mấy chuyện lợi nhân hại mình ta mặc kệ.” Bùi Triển Vân nghiêm mặt lắc đầu.

“tốt! bây giờ ta đây sẽ đi nói cho sư phụ.” Tuyên Thiếu Minh nghĩ đã bắt được nhược điểm của Bùi Triển Vân, thở phì phì đi ra ngoài.

Bùi Triển Vân vẫn thanh thản uống trà, chậm rãi nói: “tiểu sư đệ, ngươi cũng đừng quên, hiện tại người phụ trách dạy công phu cho ngươi là ta a.”

Tuyên Thiếu Minh xoay người lại trừng hắn, không cho là đúng hừ lạnh nói: “kia thì có làm sao?” Lát nữa y sẽ thuyết phục sư phụ kêu ngũ sư tỷ đến dạy y, tử y mỹ nhân tốt lắm.

Bùi Triển Vân nhìn gương mặt y không che dấu nổi suy nghĩ của mình, cười nói: “nếu ngươi muốn mỗi ngày một chết ngay cả nhà xí cũng đi không được thây cứ việc cáo trạng với sư phụ đi.”

“ngươi!” Tuyên Thiếu Minh tức giận đến con ngươi đều nhanh phun hỏa.

Yên lặng giằng co một lát, Bùi Triển Vân đặt chén trà xuống, đối Tuyên Thiếu Minh ngoắc ngoắc ngón tay.

Có bị đánh Tuyên Thiếu Minh cũng không thừa nhận động tác này của hắn đẹp đến muốn chết, làm hại y lập tức nghĩ muốn chạy ngay đến đó, chính là như vậy rất không có tiền đồ.

Y dù có chết cũng không theo.

“lại đây.” Bùi Triển Vân cười cười, thanh âm lại thấp xuống vài phần.

“không lại.” Tuyên Thiếu Minh gân cổ.

Nháy mắt, Bùi Triển Vân đã đứng ngay trước mặt y.

Tuyên Thiếu Minh kinh ngạc đến không khép miệng lại được, nhìn người luôn ra vẻ ôn nhu vô hại trước mặt, trong lòng không hiểu vì sao run lên, hai chân cọ a cọ a.

Bùi Triển Vân véo lấy má y, nói: “có nghe không?” thanh âm ôn nhu đến nỗi có thể nổi trên mặt nước truyền đến.

“đau..đau...” khuôn mặt tuần tú của Tuyên Thiếu Minh bị véo có điểm biến hình.

“không nghe...”

“hửm?”

“mới là lại!” nói xong, Tuyên Thiệu Minh nhất thời muốn tìm cái động mà chui vào, thật sự là không còn mặt mũi để nhìn người mà.

“như vậy mới ngoan!” Bùi Triễn Vân vừa lòng cười cười, ngón tay lạnh lạnh xoa nhẹ nơi má bị hấn véo lấy có chút hồng hồng nóng nóng của y, đồng thời hứa hẹn: “chỉ cần người sau này ngoan ngoãn, sư huynh cam đoan sẽ không khi dễ người.”

Tuyên Thiệu Minh trong lòng kêu một cái ủy khuất, nhưng là thể lực tàn ác còn ở trước mặt, y làm sao có năng lực đối phó a? Chỉ có thể cắn chặt răng, nhận mệnh.

Bùi Triễn Vân lấy bộ y phục mà Hàn Nguyệt đem tới đưa cho y, ra lệnh nói: “thay.”

Tuyên Thiệu Minh chán ghét nhìn bộ y thô kệch màu xám trong tay hấn, mặc dù là của ngũ sư tỷ xinh đẹp mang tới, nhưng y phục như vậy, y căn bản khinh thường sẽ không mặc đâu.

“tại sao phải thay? ta có mang y phục của chính mình đến.”

Bùi Triễn Vân nói: “đã vào Linh Huyền Phái là phải tuân theo quy củ của Linh Huyền Phái.”

“vậy người, ngũ sư tỷ vì sao không có mặc?” Tuyên Thiệu Minh không phục.

“chờ người có được tu vi như chúng ta, có thể bước chân vào giang hồ, khi đó người thích mặc cái gì sẽ tùy người. nhưng là hiện tại, người là đệ tử nhập môn muộn nhất, thân là tiểu sư đệ, tốt nhất không cần ngỗ nghịch ý tứ của sư huynh cùng sư tỷ nga.” Bùi Triễn Vân tươi cười hòa thuận vui vẻ khuyên nhủ.

Cha, nương, các người mau tới cứu ta đi— Tuyên Thiệu Minh dự đoán được những ngày sau này của mình nhất định sẽ thực bị thảm, trong lòng không khỏi hờn hét thống thiết.

4. Chương 4

Tuyên Thiệu Minh mặc bộ y phục màu xám kia lên người, không được tự nhiên kéo kéo. Bùi Triễn Vân thấy y ngay cả đai lưng cũng không biết buộc, khóe môi không khỏi cong lên một chút.

“lại đây, ta giúp người.” hấn đi đến trước mặt Tuyên Thiệu Minh, dùng tay tháo đai lưng trên người y xuống.

“người làm cái gì? ta thật vất vả...”

Bùi Triễn Vân hơi hơi nâng mắt lên, Tuyên Thiệu Minh liền ngoan ngoãn cầm miệng.

“lớn như vậy rồi, ngay cả đai lưng cũng chưa tự mình buộc qua?” Bùi Triễn Vân một bên động thủ một bên hỏi, đai lưng dễ dàng bị tháo ra, có thể thấy được y buộc có bao nhiêu góc ghech.

“không có.” y chính là cái thiếu gia, này đó việc y vì sao phải làm? Tuyên Thiệu Minh vẻ mặt cười nhạt.

Bùi Triễn Vân đem đai lưng cuốn một vòng nữa quanh thắt lưng của y, hai tay lướt nhanh qua, cười nói: “thắt lưng người thật mảnh mai.”

“người!” tên ngũ quân tử vẻ mặt đứng đắn này cứ nhiên đùa giỡn y. gương mặt Tuyên Thiệu Minh nhất thời đỏ lên.

“sao vậy? khen thắt lưng người tinh tế mảnh mai không tốt sao? Chẳng lẽ người hy vọng ta bảo thắt lưng người cùng thùng gỗ giống nhau.” Ngón tay của Bùi Triễn Vân linh hoạt ở thắt lưng y buộc một cái nút kết, rồi mới vỗ vỗ lưng Tuyên Thiệu Minh, ý bảo đã xong.

“thắt lưng của người mới giống thùng gỗ đó.” Tuyên Thiệu Minh lập tức nhảy ra, cảm giận phản kích nói.

Bùi Triễn Vân khoanh tay trước ngực, mỉm cười cố ý vô tình nói: “như vậy người muốn hay không tự mình xác nhận thử xem?”

Nghe vậy, ánh mắt của Tuyên Thiếu Minh không tự giác được rơi xuống dáng người thon dài cao gầy trước mặt, trong đầu nhất thời nghĩ muốn “vươn cánh tay ra ôm lấy thắt lưng hắn”.....y lập tức dùng lực gãi đầu, không hiểu khó chịu hừ một tiếng.

Bùi Triển Vân cười nói: “tốt lắm, người lại đây ngồi xuống, ta muốn nói với người một chút về quy củ của Linh Huyền Phái.”

“cái quy củ gì a?” Tuyên Thiếu Minh lầu bầu nói.

Bùi Triển Vân nghiêm mặt nói: “không được kiêu căng, không được nóng nảy, không được đánh bạc, không được trộm cắp, không được uống rượu, không được nói dối, không được có nữ nhi tình trường.”

“cái gì, ta là người học võ, cũng không phải là xuất gia!” Tuyên Thiếu Minh bất mãn kêu lên.

“người nếu thất giới này đều không làm được, sao có thể học được võ công?”

“ít nói nhảm, người không phải vẫn uống rượu đó sao?” Tuyên Thiếu Minh cảm tức Bùi Triển Vân thủy chung vẫn nói cười yển yển.

Bùi Triển Vân buông tay xuống, vô vị nói: “nếu bây giờ người có thể đánh thắng được ta, người muốn phạm bao nhiêu giới liền bằng đó giới.”

“đáng giận, người căn bản ỷ vào võ công khinh người.” Tuyên Thiếu Minh khuôn mặt tuấn tú tuyệt vọng chảy dài. Đừng nói y võ công một chút cũng không biết, cho dù có biết, cũng sẽ không có can đảm cùng kẻ đã lớn lên ở Linh Huyền Phái như Bùi Triển Vân giao thủ.

Bùi Triển Vân không ủng hộ lắc đầu nói: “này chính là một loại thủ đoạn để khích lệ.”

Tuyên Thiếu Minh không cam lòng nói: “chính là...chính là vì sao ngay cả nữ nhi tình trường cũng không được a?” Ý nghĩ đến vị ngũ sư tỷ xinh đẹp của mình kia, Tuyên Thiếu Minh xưa nay thương hương tiếc ngọc, làm sao có thể để cho tâm hồn thiếu nữ của nàng phải chờ đợi a?

Nhưng mà, Bùi Triển Vân không cho là đúng nhon nhon mi, nói: “đây chính là yêu cầu riêng đối với người a.”

Tuyên Thiếu Minh đầu tiên là kinh ngạc hai tròng mắt tròn to, sau đó mới kịp lấy lại phản ứng, nhất thời phần nộ quá lên: “cái này là ý gì? Ta sao lại phải chịu loại tội này?”

Bùi Triển Vân từ trong ngực lấy ra một phong thư khiến Tuyên Thiếu Minh nhìn rất quen mắt, khoe môi cong lên một mặt tươi cười, trầm thanh thì thầm: “Thiếu Minh con ta phong lưu thành tính, mong rằng Trường Thanh huynh tại đây có thể đối y khắc chế nhiều hơn a.”

“đưa cho ta.” Tuyên Thiếu Minh lúc này mới nhận ra đó là thư của cha mình, thẹn quá thành giận thân thủ nổi lên chém giết, cả người nhào vào khoảng không, thân mình ngã cả vào trên người Bùi Triển Vân.

“sư đệ, nhiệt tình như vậy cũng không tốt lắm đâu.” Bùi Triển Vân trêu tức nói, vòng tay ôm lấy thắt lưng y, tay kia cầm phong thư giơ lên cao.

“đưa cho ta, mau trả lại cho ta.” Tuyên Thiếu Minh ra sức giãy dụa, thò người ra chém giết, lại bị cánh tay nhìn như mảnh khảnh nhưng lại vô cùng chặt chẽ giam cầm.

Nhìn y như vậy phí công, tâm tình Bùi Triển Vân rất tốt, không khỏi cười ra tiếng, nói: “đây là thư của cha người gửi cho sư phụ, không thể tùy tiện cho người được.”

“đó là thư của cha ta, người không được xem.” Tuyên Thiếu Minh tức giận đến tổn hơi thừa lời.

“kia thật đúng là ngượng ngùng, ta đã xem xong mất rồi.” Bùi Triển Vân cười nói, cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

“mau đưa ta! bằng không ta liền...” Tuyên Thiếu Minh hung tợn trừng gương mặt Bùi Triển Vân đang gần ngay trước mặt mình, xinh đẹp đến mức y không khỏi hoa mắt chóng mặt.

Bạch y tóc đen, mặt như quan ngọc, da trắng nõn nà, mắt sáng như sao. Ánh mắt lúc nào cũng mang một vẻ tao nhã một vẻ lỗi lạc phong vận mê người.

“bằng không người liên như thế nào?” kia đôi môi đỏ thắm mong mỏng muốn chết khẽ mấp máy.

“A!” Tuyên Thiếu Minh hét lớn một tiếng như gặp phải quỷ, thần sắc hoảng hốt đẩy Bùi Triễn Vân ra, nóng lòng chạy đi khiến chân phải giẫm cả vào chân trái, nhất thời chật vật ngã xấp xuống, tư thế như chó gặm phân.

Bùi Triễn Vân lập tức cười to.

“không được cười, không được cười.” Tuyên Thiếu Minh biểu tình bi phần nghĩ muốn lập tức xông lên một hơi cắn chết Bùi Triễn Vân.

“tiểu sư đệ, người thật sự rất thú vị, ha ha.” Bùi Triễn Vân ngay trước mặt Tuyên Thiếu Minh đem thư cho vào trong lòng ngực— dù sao y cũng không đoạt được, sau đó mới lại gần đem y nâng dậy.

Tuyên Thiếu Minh bất ngờ đẩy hắn ra, cảm giận hừ nói: “ta không cần người giả hảo tâm.”

thật đáng giận, chính mình cứ nhiên bị gia hỏa kia hé ra gương mặt diễm lệ mê hoặc đầu óc đến choáng váng. Y ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ chính mình, mới vừa rồi trong một cái chớp kia, y thật sự có xúc động muốn ôm lấy gương mặt đó, hôn lên đôi môi xinh đẹp của hắn.

A a a! không thể nào a!

Tuyên Thiếu Minh phỉ phỉ sạch sẽ quần áo bị dính bẩn, giống như là hạ quyết tâm, nâng cằm lên đối Bùi Triễn Vân khiêu khích nói: “một ngày nào đó, võ công của ta nhất định sẽ lợi hại hơn người.” Đến lúc đó, y nhất định phải hảo hảo lấy máu của Bùi Triễn Vân để rửa mối nhục ngày hôm nay...được rồi, không thể mất mặt như thế được.

“ta đây mới mắt mong chờ.” Bùi Triễn Vân nhin ý cười, một ngón tay khẽ lau lau chóp mũi của mình.

“yên tâm, người sẽ không phải chờ lâu đâu.” Tuyên Thiếu Minh vỗ vỗ ngực khoa trương nói, y nhớ rõ cha y nói qua, vô luận như thế nào, thua nhân không thua trận!

Bùi Triễn Vân buồn cười ngẩng cao đầu, bộ dáng kiêu ngạo của Tuyên Thiếu Minh tiểu tử này thật thú vị, làm cho người ta nghĩ muốn tiêu diệt nhục khí của y.

“một khi đã như vậy, chúng ta đừng nên lãng phí thời gian nữa, ngay hôm nay bắt đầu học kiến thức cơ bản đi.”

Bùi Triễn Vân vừa nói ra lời này, hùng tâm tráng khí của Tuyên Thiếu Minh nhất thời uể oải đi không ít, bất quá y vẫn là không cam lòng yếu thế quát: “hôm nay thì hôm nay, ai sợ người a?”

đôi con ngươi của Bùi Triễn Vân mị mị cười nói: “sư đệ, đây chính là người nói nga.”

Kết quả, sau khi ở dưới thái dương đứng trung bình tấn nửa giờ, hai cái đùi của Tuyên Thiếu Minh không ngừng run rẩy, y bắt đầu oa oa kêu cầu xin tha thứ.

“sư huynh, đại sư huynh, Triễn Vân sư huynh, ta không dám, người tha ta đi, ta sắp không chịu được nữa rồi...a. ôi!!!” cuối cùng y kêu lên thảm thiết, vì cái mộng của y lại một lần nữa được ba phát gậy yêu thương.

Bùi Triễn Vân ở phòng thừa lương phẩm trà lạnh lạnh nói: “canh giờ còn chưa tới, tiếp tục”

“oa, ta không được, thật sự không được!”

“còn nói nhiều tiếp ta lại phạt đứng thêm một canh giờ nữa bây giờ.”

“ô...” vẫn là câu nói kia, cắn răng chịu đựng...nhận mệnh a.

Thẳng đến khi màn đêm dần dần bao lấy khu rừng, Tuyên Thiếu Minh mới từ trong luyện ngục lý đi ra. y mệt đến mất nửa cái mạng, đang định đi về phòng nghỉ ngơi, thỳ...không đợi y đến gần cái giường thoải mái kia, một thanh trường kiếm đã kề ngang cổ của y trước.

“sư huynh làm cái gì...?” y ngay cả khí lực cãi nhau cũng đều không có, hữu khí vô lực hỏi Bùi Triễn Vân.

“nên ăn cơm tối.” Bùi Triễn Vân nói, động tác tao nhã thu hồi kiếm về.

“ta không ăn, chính người ăn đi.” Tuyên Thiếu Minh lắc lắc đầu nói.

Bùi Triển Vân đáp: “vậy người phải tới khóa thực phòng bưng đồ ăn tới cho ta a.”

Tuyên Thiếu Minh tức giận đến nổi suýt chút nữa hít thở không thông, hai mắt trợn trắng, nói: “người không thể tự mình đi lấy sao? Không nhìn thấy ta đã mệt muốn chết đi được à?”

“mệt là bởi vì thể chất của người không tốt, từ nhỏ khuyết thiếu luyện tập, đệ tử của Linh Huyền Phái mỗi ngày đều đứng mấy canh giờ cũng là tầm thường hết, có trách thì trách người ấy. còn nữa, hầu hạ sư huynh chính là bổn phận của người, người nếu không tuân theo, ta chính là thực phiền não a.” Bùi Triển Vân ý vị thâm trường nhìn y nói.

Tuyên Thiếu Minh hít vào một hơi thật sâu, trầm nghĩ cường long không áp trọn rắn độc, một ngày nào đó, một ngày nào đó, y nhất định sẽ đòi lại tất cả! Đáng giận!

5. Chương 5

Tuyên Thiếu Minh đi vào trong khóa thực phòng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nhân Quý, gã sai vặt cùng y sống nương tựa lẫn nhau của mình, nhất thời tâm tình kích động mênh mông, bắt đầu cảm nhận được cái gì gọi là “tha hương ngộ bạn cố tri”.

“thiếu gia!”

“Nhân Quý!”

Chủ tớ hai người cầm tay nhìn nhau hai mắt đăm lệ, nhưng lại nói không ra lời nào.

Tuyên Thiếu Minh nhìn đôi mắt híp cùng cái mũi hếch lên của Nhân Quý luôn luôn bị mình khi dễ này, bỗng nhiên cảm thấy gương mặt kia cũng không phải xấu như vậy.

Nhân Quý nước mắt lưng tròng nói: “thiếu gia người còn cố ý lại đây thăm ta, ta thật cảm động ô ô...”

Tuyên Thiếu Minh đành phải cười mỉa một chút, nói: “đúng vậy a, ta thật lo lắng cho người.”

Nhân Quý gạt đi lệ, nói: “thiếu gia người yên tâm, ta ở khóa thực phòng làm việc rất tốt, bác gái đầu bếp ở đây đều thực chiều cố ta.”

“ừ!” Tuyên Thiếu Minh gật gật đầu.

Nhân Quý lại nói: “đúng rồi, thiếu gia có thể giúp tiểu nhân một việc được không?”

“nói đi.” Tuyên Thiếu Minh không nghĩ nhiều, hào phóng đáp ứng nói.

“giúp tiểu nhân nói lời tạ ơn với Bùi công tử.”

“Bùi công tử? Bùi Triển Vân?” Tuyên Thiếu Minh đột nhiên cất cao âm điệu.

“đúng đúng, chính là đại sư huynh của thiếu gia a.” Nhân Quý còn liên tục gật đầu.

“nói lời cảm tạ? Cùng hần nói cái gì cảm tạ? Ta không thèm.” Tuyên Thiếu Minh không khỏi giận bốc lên đầu, trầm nghĩ, Nhân Quý nhà người cái đồ chân ngoài dài hơn chân trong, thiếu gia nhà người bị hần gây sức ép đến thăm, người không nghĩ cách trị hần giúp ta, còn bảo bản thiếu gia đến cảm tạ hần, mơ cũng đừng hòng!

Bất quá này đó suy nghĩ trong lòng y đều không có nói ra cho Nhân Quý biết, nói ra, chẳng phải là y tự làm xấu mặt mình? Nghĩ đến khi y còn ở Tuyên gia, trên dưới lớn nhỏ cho tới bây giờ chỉ có y khi dễ người ta, nào có ai dám đập lên trên đầu y a! Bây giờ trúng phải ám khuy của Bùi Triển Vân, y cũng chỉ có thể ở trong lòng oán thầm vài câu, bằng không ở trước mặt Nhân Quý, uy nghiêm của thiếu gia y còn có sao?

Nhân Quý không biết nguyên do trong đó, nhạ nhạ giải thích: “chính là thiếu gia...ta là được Bùi công tử an bài cho ở chỗ này không tồi, còn sợ ta mới đến sẽ bị người khi dễ mà thay ta nói lời công đạo. Bảo tiểu nhân còn nhỏ, không cần làm quá nhiều việc.”

“cái gì?” Tuyên Thiếu Minh nghe thấy vậy chỉ có một bộ dáng mờ mịt.

Bùi Triển Vân cố ý gây sức ép cho y, lấy gã sai vặt của y đi sai sử, làm sao đối Nhân Quý có hảo tâm cho được? Làm sao có thể!

“Bùi công tử là người rất tốt, bộ dáng lại đẹp, võ công cũng cao cường, thiếu gia người theo hẳn học, đảm bảo sau này sẽ trở thành cao thủ số một!” trong lòng Nhân Quý đương nhiên đối Bùi Triển Vân vô cùng kính ngưỡng.

“câm miệng! người có hay không rõ ràng ai mới là chủ tử của người?” Tuyên Thiếu Minh hung tợn nói, đi lên đá một cái vào chân Nhân Quý, đem toàn bộ oán khí bị Bùi Triển Vân khi dễ phát tiết trên người Nhân Quý đơn thuần.

Y mới không tin, một chút cũng không tin, đại sư huynh ác ma kia sẽ không đối người khác ôn nhu như vậy đâu. Tiểu tử Nhân Quý này nhất định là nói hươu nói vượn, mơ mộng hão huyền, y phải hảo hảo giáo huấn gã một chút mới được.

Nhân Quý bị đau không dám giãy giụa, vội vàng cầu xin tha thứ nói: “đương nhiên thiếu gia người là chủ tử của ta...”

“người đã biết mình là người của ai chưa? vậy người nghe lời ai nói hả?”

“nghe, nghe thiếu gia...”

“hừ! này còn không sai biệt lắm.” Tuyên Thiếu Minh lúc này mới bỏ qua cho Nhân Quý, vỗ vỗ tay nói: “tóm lại, người nhớ kỹ cho ta, Bùi Triển Vân không phải là người tốt.”

“đúng vậy...phải.” Nhân Quý phồng hai má lên, trái lương tâm liều mạng gật đầu.

Tuyên Thiếu Minh cuối cùng mới nhớ tới mình đến đây là để làm chi, hỏi: “có cơm ăn không?”

“có, có thiếu gia, ta đây đi lấy cho người.”

“đi đi đi đi”

Nhân Quý nhanh như chớp chạy đi, Tuyên Thiếu Minh liền chọn một chỗ ghế đá sạch sẽ mà ngồi, đừng nói, hai cái chân y giống như sắp không còn là của y nữa rồi.

“Bùi Triển Vân đáng giận, Bùi Triển Vân hỗn đản, đồ Bùi Triển Vân ngụy quân tử ...” Tuyên Thiếu Minh một bên bóp bóp chân mình, một bên mắng chửi tên đầu sỏ đã hại y thành như thế này.

Bỗng nhiên có một người ở đằng sau vỗ vỗ bả vai y, y quay đầu lại nhìn, liền thấy bốn gương mặt xa lạ đang cười lễ phép với mình.

“người là tiểu sư đệ mới tới đi?” đối phương hỏi.

“a a, là ta!” Tuyên Thiếu Minh tùy ý trả lời.

“chúng ta nhập môn sớm hơn người ba năm, theo lý thỳ là sư huynh của người.”

“nga nga, các sư huynh hảo.” Tuyên Thiếu Minh cứ ngồi như vậy mà chào hỏi các vị sư huynh, không thể trách y không lễ phép a, y sớm đã đứng một chết, hơn nữa bình thường trong mắt y đã chẳng có ai.

May mắn đối phương cũng không câu nệ loại chuyện nhỏ nhặt này, cười nói: “sư đệ thật sự là người tùy tính.”

“sư huynh quá khen.” Tuyên Thiếu Minh bị khen ngợi chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Có người tiến lên hỏi: “nghe nói sư đệ tạm thời là do đại sư huynh dạy?”

“...đúng vậy.” nếu có thể, y mới không nghĩ cho hẳn dạy đâu.

“ta thật sự là ngưỡng mộ tiểu sư đệ nga.”

Khóe miệng Tuyên Thiếu Minh run rẩy, thẳng thắn nói: “có cái gì đáng ngưỡng mộ? Bị cái loại người như hẳn dạy, ta còn lo lắng mình có học được cái gì hay không đây.”

“tiểu sư đệ sao lại nói vậy? Trong Linh Huyền Phái này công phu của đại sư huynh là cao nhất, sư phụ có thể đem người phó thác cho hần, nhất định là tin tưởng hần có thể dạy bảo tốt cho người. Ta nói thật cho người biết, người đúng thật là nhặt được bảo vật mà, không biết có bao nhiêu sư huynh đệ đổ mắt mong được như người đâu?”

Tuyên Thiếu Minh kỳ quái, sao người nào ở trước mặt y cũng nói Bùi Triễn Vân hảo, cái loại người thấy y bị lấn xuống triền núi mà không thêm cứu, còn lấy việc khi dễ y làm thú vui, người như vậy mà là người tốt sao? Rõ ràng là một kẻ đáng giận tới cực điểm.

“ta còn ước đẩy hần cho các người đâu.” y khinh thường quay lại nói.

“tiểu sư đệ, người sao có thể bất kính với đại sư huynh như vậy?” Bốn đệ tử kia thấy thái độ của y đối Bùi Triễn Vân rất ác liệt, đều lộ ra vẻ mặt bất mãn.

Tuyên Thiếu Minh ghen uất một buổi chiều, xem này mấy người vì Bùi Triễn Vân mà bênh vực, rõ ràng là chạm đến hiềm khích của y, không khỏi đứng lên cả giận nói: “ta quản hần là cái gì đại sư huynh, dù sao ta chính là ngứa mắt hần, ta chính là ghét hần, các người quản được ta sao? Tránh ra tránh ra! Đừng phiền ta!”

Y nhìn thấy Nhân Quý sắp lại đây, tính muốn đẩy đám người này ra đi về chỗ Nhân Quý, không nghĩ tới nháy mắt, một cổ xuất kỳ bất ý (cái đánh bất ngờ) đem y đẩy mạnh một cái ngã xuống mặt đất.

“ôi, thiếu gia!”

Tuyên Thiếu Minh bị đẩy ngã còn không có kịp phản ứng, Nhân Quý đã hô lên trước, cồm trên tay ném một cái lên trên bàn, chạy về phía Tuyên Thiếu Minh, lớn tiếng nói: “không được khi dễ thiếu gia nhà ta.”

“chúng ta không phải khi dễ y, mà là do y quá đáng! Cứ nhiên đối đại sư huynh nói năng lỗ mãng.” Đệ tử đứng đầu cả giận nói.

“thiếu gia nhà ta không phải cố ý đâu, y có đôi khi nói chuyện lời lẽ không tốt, giống như...” Nhân Quý khó xử mặt nhăn mày nhíu, tìm kiếm vốn từ cần cõ trong đầu mình.

“giống như, tùy tâm sở dục.” một đạo thanh âm như tiếng trời vang lên.

“đúng đúng rồi, giống như tùy tâm sở dục, ý của ta chính là như vậy.” Nhân Quý phụ họa nói.

Mọi người quay lại nhìn, người tới bạch y như tuyết, đúng là hần- Bùi Triễn Vân.

Tuyên Thiếu Minh nhìn thấy hần đến, mạnh nhảy dựng lên muốn bắt hần cũng nhau đối chất, không nghĩ tới cái chân vừa động liền đau nhói lên, y kêu đau một tiếng lại ngã về trên mặt đất.

“đại sư huynh.” Bốn đệ tử kia vừa thấy Bùi Triễn Vân đến liền cũng kính nói.

Bùi Triễn Vân cười cười hướng bọn họ đi tới, nói: “ta ở trong phòng đợi nửa ngày, nguyên lại người chạy tới nơi này tụ tập nháo sự!”

“ai...ân!” chân đau khó nhịn, Tuyên Thiếu Minh không nghĩ muốn trước mặt người khác đánh mất uy phong, đành phải cắn chặt môi kêu lên.

Thấy thế, một đệ tử vội vàng giải thích: “đại sư huynh, là tiểu sư đệ y...”

Bùi Triễn Vân cười ngắt lời nói: “được rồi, đều đi ăn cơm đi.”

“nhưng mà...”

“ngay cả các người cũng không nghe lời đại sư huynh sao?”

Bốn người hai mặt nhìn nhau, đành phải rời đi.

6. Chương 6

Bùi Triễn Vân ngồi xổm xuống trước mặt Tuyên Thiếu Minh, nhìn y đang ôm lấy cái chân phải của mình, hỏi: “có đứng lên được không?”

Tuyên Thiếu Minh đối với lời của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, quay đầu bảo Nhân Quý: “đỡ ta đứng lên.”

“nga, nga.” hai tay Nhân Quý vội vàng vươn ra.

Người vừa đứng lên, toàn bộ đau đớn cùng ủy khuất liền nảy lên ngực, Tuyên Thiếu Minh mặt nhăn mày nhíu, quật cường mím chặt môi.

“thiếu gia, người không sao chứ?” Nhân Quý lo lắng hỏi.

Tuyên Thiếu Minh lắc đầu, dựa vào bên vai gầy yếu của Nhân Quý, nói: “đỡ ta trở về.”

“Vâng!” Nhân Quý quay đầu về phía Bùi Triễn Vân ánh mắt tỏ ra áy náy, nói: “Bùi công tử, chúng ta đây liền đi trước một bước.”

“nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì?” Tuyên Thiếu Minh lườm gã một cái.

Bùi Triễn Vân cười mà không nói, thần sắc ôn hòa, bởi vậy khi hắn xuất kỳ bất ý (bất ngờ) đem Tuyên Thiếu Minh ôm lấy, thì cả y và Nhân Quý đều kinh ngạc không biết phải phản ứng thế nào.

“Nhân Quý, cớm tới phiên người lát nữa mang đến phòng ta.” hắn thoải mái ôm Tuyên Thiếu Minh vốn kiêu ngạo lên, quay đầu lại mỉm cười với Nhân Quý dặn dò nói.

“hảo...tốt!” Nhân Quý ngây ra như phỗng lảng lảng nói.

Tuyên Thiếu Minh bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, hai chân liều mạng giãy dụa, tức giận rống lên: “đáng giận! thả ta xuống dưới! ta mới không cần người giúp đỡ.”

sắc mặt y trưởng lên so với chân trời lúc bình minh còn hồng hơn, không nói đến Bùi Triễn Vân chính là gia hỏa y chán ghét nhất, chỉ riêng cái loại tư thế này mà dùng trên người bát thước nam nhi như y, quả thực là chuyện nan kham nhất thế gian.

lần đầu tiên trong đời, Tuyên Thiếu Minh cảm thấy da mặt mình như bị lửa rừng thiêu đốt.

“Bùi Triễn Vân người thả ta xuống nhanh lên! nhanh lên!” cổ họng y hô to lên lời kéo sự chú mục của không ít người về phía mình.

đối với người trong lòng nhức giương nanh múa vuốt, ý cười của Bùi Triễn Vân vẫn không thay đổi, nói: “đừng lộn xộn, nếu ngã xuống một lần nữa ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

“Nhân Quý! Nhân Quý! tử Nhân Quý hỗn đản nhà người...”

thẳng đến khi người đã đi xa, Nhân Quý vẫn còn nghe thấy tiếng la rống giận nghiêng răng nghiêng lợi của thiếu gia nhà mình, hai bả vai gã run lên, an ủi mình không cần nghĩ nhiều làm gì, tuy rằng thiếu gia nhà gã vị kia tự xưng là phong lưu tiêu sái tiểu bá vương, bị Bùi công tử xách như xách con thỏ trở về nhìn rất là quái dị, nhưng là không có vấn đề gì...Bùi công tử tốt bụng như vậy, làm gì có vấn đề không tốt chứ?

Nhân Quý lạc quan không nghĩ nhiều nữa, an tâm mà đi chuẩn bị cớm tới.

Tuyên Thiếu Minh một đường kêu gào không thôi, Bùi Triễn Vân cũng không ngăn cản y, chỉ cảm thấy thú vị, ý cười trên môi từ đầu đến cuối đều không có tắt qua. lúc này hắn bỗng nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua khi lần đầu tiên nhìn thấy Tuyên Thiếu Minh, ngay cả đầy mắt cũng không khỏi phủ lên ý cười.

khi ở bên thác nước phát hiện Tuyên Thiếu Minh, hắn cũng không biết gia hỏa này là tới Linh Huyền Phái học võ, chỉ cho là kẻ ngu ngốc mất ngủ nào đó, không chỉ có rình coi không tới nơi, lại còn ngu ngốc bị lăn xuống sườn núi, phát ra tiếng kêu thảm thiết sợ hãi chọc người buồn cười.

hắn tuy rằng bất mãn việc uống rượu bị quấy rầy hứng trí, nhưng tâm địa muốn cứu người vẫn là phải có, xem xét xong tình hình thương thế của Tuyên Thiếu Minh, thấy không đáng ngại, hắn cũng không vội đưa y về Linh Huyền Phái, mà chuyển y đến một nơi bằng phẳng, còn mình thì ngồi ở một bên uống rượu tiếp.

nào biết Tuyên Thiếu Minh ở trong mộng vô cùng không an phận, một bàn tay hồ đồ sờ tới sờ lui bên hông hắn, nào là ôm nào là sờ, lại còn không ngừng nỉ non mấy câu nói buồn nôn nữa, làm hắn quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

không hề chần chừ, hắn nắm lấy cái mũi của Tuyên Thiếu Minh, ý đồ làm cho y cách xa mình một chút, không nghĩ tới phản ứng của đối phương không như dự đoán của mình, ngược lại ôm càng chặt hơn, gương mặt dính đầy bùn đất lại vô ý thức cọ hết lên bạch y của hắn.

lúc đó hắn cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhìn biểu tình mỹ mãn vô cùng kia của Tuyên Thiếu Minh, hắn trong nháy mắt không khỏi cảm thấy mềm lòng, buông lỏng tay ra, cứ như vậy để một nam tử xa lạ ở trên người mình nghịch bậy.

khi đó, hắn bỗng nhiên ngửi được một tia hương vị mát lạnh của rượu, loại hương vị này đối với người ham thích rượu như hắn mà nói, giống như là mỹ nhân hấp dẫn chí mạng vậy. chính là hương khí này cũng không phải tỏa ra từ trong bầu rượu của hắn. tâm dương khó nhịn, hắn bây giờ bất chấp tất cả, ngăn lại hai tay của Tuyên Thiếu Minh, tìm mùi rượu mà đi. chờ khi hắn tìm mãi mà không có kết quả, bên người Tuyên Thiếu Minh đã có Nhân Quý đến chiếu cố, thế là hắn liền lạng lẽ rời đi.

lần thứ hai gặp mặt, tựa như Tuyên Thiếu Minh liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, hắn cũng lập tức nhận ra Tuyên Thiếu Minh, tuy rằng gương mặt sạch sẽ tuấn lãng này cùng lúc trước có chút bất đồng, bất quá ánh mắt vẻ mặt vẫn là giống nhau như đúc.

bởi vì lần trước phạm vào tửu giới, cho nên ở trước mặt sư phụ, hắn đành phải làm ra bộ dáng không biết Tuyên Thiếu Minh, nhưng buồn cười chính là, Tuyên Thiếu Minh biết rõ hắn là nam tử, lại vẫn dùng ánh mắt thèm nhỏ rãi trộm nhìn hắn đánh giá, một lúc sau nhưng lại lộ ra ánh mắt thất vọng nghiêm trọng, thật sự là gọi hắn nhìn không được phải trừng mắt cảnh báo.

nhưng mà, sau chuyện vừa rồi, hắn không khỏi hoài nghi mình có phải hay không nên một vừa hai phải.

dĩ nhiên, chọc ghẹo Tuyên Thiếu Minh là chuyện vô cùng thú vị, nhưng là vừa mới rồi thấy những đệ tử khác khi dễ y, hắn thiếu chút nữa nhịn không được mà nổi giận, may mắn còn có thể khống chế được, bằng không hình tượng đại sư huynh hảo tính tình trong mắt mọi người liền bị hủy trong nháy mắt kia rồi.

xem ra, sự xuất hiện của Tuyên Thiếu Minh sẽ làm đảo điên tác phong trước kia của hắn cũng không chừng.

Bùi Triển Vân trầm tư một đường đi thẳng vào phòng, đem Tuyên Thiếu Minh đặt xuống ghế mới phát hiện kẻ vẫn ồn ào không ngừng này nguyên lai đã đem miệng ngậm lại.

“khát?” hắn hỏi, thuận tay rót trà cho Tuyên Thiếu Minh.

Tuyên Thiếu Minh không trả lời, nhưng lại vươn tay cướp lấy chén trà, một ngụm uống hết vào bụng.

hồ như thế nửa ngày, không khát mới là lạ.

Bùi Triển Vân rót chén thứ hai cho y, rồi mới xay người đi ra ngoài.

Tuyên Thiếu Minh mới mặc kệ hắn đi làm chi, liều mạng làm cho cổ họng bị sử dụng quá độ của mình được thông thuận.

Bùi Triển Vân rất mau đã trở lại, trong tay cầm một chiếc bình sứ nhỏ, ngồi xuống bên cạnh kẻ đang vừa uống trà vừa quất tháo kia, không nóng không lạnh nói: “cởi hài ra.”

Tuyên Thiếu Minh nhìn hắn một cái, trong mũi hừ một tiếng.

Bùi Triển Vân hơi hơi nhón mi, không nói nhiều, liền xoay người nâng chân phải của Tuyên Thiếu Minh lên.

“ngươi làm cái gì a?” Tuyên Thiếu Minh dùng thanh âm khàn khàn cả giận nói, nghĩ muốn rút chân mình về, nhưng lại bất lực.

Bùi Triển Vân nhanh chóng cởi hài của y ra, giữ chân y lại, nhẹ nhàng xoa xoa mắt cá chân cho y, lập tức nghe được tiếng hút không khí hô đau của Tuyên Thiếu Minh.

“đau! đau! đau! ngươi đừng loạn bính a.” trong đôi mắt đen của Tuyên Thiếu Minh đã phiếm chút thủy quang.

“mới đau một chút như vậy đã chịu không được?” Bùi Triển Vân một bên nói, một bên nghiêng cái bình nhỏ đổ ra một chút thuốc lên chân y thoa nhẹ.

“ai nói vậy! đau như này căn bản đối với ta chả là cái gì cả.” Tuyên Thiếu Minh cắn răng ầm nhẫn, cho dù đau đến nước mắt cũng đều chảy ra, nhưng y tuyệt đối không thể để cho Bùi Triển Vân xem thường.

“vậy là tốt rồi.”

sau khi bôi thuốc xong, Bùi Triển Vân một lần nữa thay y mang hài, lúc này Tuyên Thiếu Minh đã đau đến chết lặng, bất quá toàn bộ quá trình đúng là cổ họng y không có phát ra một tiếng nào, Bùi Triển Vân thâm nghĩ, điểm cốt khí này của Tuyên Thiếu Minh cũng nên có chút tán dương đi.

một lát sau, Nhân Quý đưa cơm tới đến, vừa vào cửa đã bị Tuyên Thiếu Minh ngoan độc liếc mắt một cái, không biết mình đã phạm vào cái gì liền đặt mâm cơm xuống bỏ chạy chối chết.

lúc ăn cơm, Tuyên Thiếu Minh cố ý chọn tam lầy tứ, Bùi Triển Vân đầu tiên không có để ý tới, sau cảm thấy y thật sự rất ồn ào, liền đem đôi đũa đặt xuống, tươi cười đề cao giọng nói: “nếu người hôm nay còn muốn hưởng cảm giác mỹ vị khi ngủ trên giường, thì ta khuyên người tốt nhất nên ăn cơm nhanh lên.”

thâm nghĩ, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tuyên Thiếu Minh tất nhiên là ngoan ngoan cúi đầu ăn cơm.

tới giờ đi ngủ, Bùi Triển Vân liền lấy dây thừng ra bện thành một cái vòng, Tuyên Thiếu Minh nhìn thấy, hai tròng mắt mở to, tức giận đến thanh âm phát run.

“người người người! ta chỉ biết người không phải người tốt.” ngủ trên cái vòng rách nát này cùng ngủ trên dây thừng có gì khác nhau?

Tuyên Thiếu Minh bất chợt từ ghế đứng lên, tha cái chân đau khắp khiêng đi ra ngoài, y nhất định phải đi tìm sư phụ phân xử công bằng.

“quay lại!” Bùi Triển Vân thở dài một tiếng khó có thể nghe thấy, nói: “giường cho người ngủ, ta ngủ vòng.”

tuy rằng hắn vẫn là muốn cho Tuyên Thiếu Minh ha ha chịu đau khổ thêm chút nữa, bất quá nể tình chân của Tuyên Thiếu Minh đang bị thương, kế hoạch chọc ghẹo vẫn là nên dừng ở đây đi.

“thật không?” Tuyên Thiếu Minh hoài nghi trừng hắn.

Bùi Triển Vân hướng cái giường làm cái tư thế “thỉnh”.

“này còn tạm được.” Tuyên Thiếu Minh nói lẩm bẩm hai tiếng, khắp khiêng tha chân về phía giường.

gia hỏa này còn không biết cảm ơn! Bùi Triển Vân kim lòng không đậu lắc đầu cười khế.

7. Chương 7

bởi vì chân bị thương, nên Tuyên Thiếu Minh quang minh chính đại được nhàn dỗi một ngày, bất quá tới ngày thứ hai, mặc kệ y có làm ra cái bộ dạng gì, Bùi Triển Vân vẫn thiết diện vô tư (công chính nghiêm minh) đem y đá ra khỏi phòng.

nơi luyện công ở ngay tại tiểu viện ngoài phòng của Bùi Triển Vân, dưới mái hiên có kê một cái ghế trúc, Bùi Triển Vân ngồi ở đó, trong tay cầm một cành cây nhỏ, đối Tuyên Thiếu Minh ra lệnh: “hôm nay sẽ luyện trung bình tấn tiếp.”

“lại là trung bình tấn?” Tuyên Thiếu Minh vẻ mặt không muốn.

“bằng không người muốn học cái gì a?” Bùi Triển Vân dù bận vẫn ung dung hỏi han.

“ít nhất cũng nên dạy ta quyền pháp, kiếm pháp linh tinh gì đó chứ.” Tuyên Thiếu Minh đối với cái loại trung bình tấn mệt chết người này mặc kệ.

“người cho rằng luyện trung bình tấn rất dễ dàng sao?”

“dù sao ta nhìn thấy rất đốn giã đó, cho dù có luyện tốt cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.”

“rèn luyện tốt trung bình tấn sẽ rất có ích cho người về sau.” Bùi Triển Vân đứng dậy đi lại bên cạnh y, nói: “người thử ra tay với ta xem.”

Tuyên Thiếu Minh nhìn hắn không chuyển mắt, hoang mang nói: “ra, ra tay?”

“ừ.” Bùi Triển Vân nghiêm nghị gật đầu, không giống như đang nói giỡn.

Tuyên Thiếu Minh mừng thầm sờ sờ cằm, thầm nghĩ đây chẳng phải là cơ hội tốt để y trả thù Bùi Triển Vân sao?

“đây chính là người nói đầy nhá, vậy đừng trách ta không khách khí.”

Tuyên Thiếu Minh cười kiêu ngạo nắm chặt tay gơ lên đánh thẳng về phía bụng của Bùi Triển Vân, không nghĩ vừa mới đụng tới áo, hắn liền chặn tay xuống dưới, dễ dàng hóa giải thế công của y, cũng dùng lực đem y đẩy ra.

“này, này. này! không phải nói là để cho ta đánh người sao?” sau khi Tuyên Thiếu Minh đứng vững được lại, liền không phục nói.

Bùi Triển Vân buồn nói: “ta lại chưa nói sẽ không đánh trả.”

“ta đây không chơi.” Tuyên Thiếu Minh nhụt chí nói.

“ai nói đây là đang chơi?” Bùi Triển Vân không biết nên khóc hay nên cười, nói: “ta là muốn cho người lĩnh hội được trung bình tấn có bao nhiêu quan trọng, người xem, vừa rồi người đánh về phía ta, hai chân của ta phân nửa cũng không có dịch chuyển.”

Tuyên Thiếu Minh nửa tin nửa ngờ liếc xuống mặt đất, quả thật phát hiện hai chân của Bùi Triển Vân vẫn bảo trì tại chỗ.

Bùi Triển Vân nói: “bằng không người thử lại lần nữa xem.”

Tuyên Thiếu Minh suy nghĩ một chút, nói: “ta ở sau lưng người ra tay có được không?”

“có thể.” Bùi Triển Vân không sao cả nói.

hắc hắc, ta cũng không tin ở sau lưng mà người vẫn nhìn được.

Tuyên Thiếu Minh tự cho là mình đã nắm chắc phần thắng, chạy đến phía sau Bùi Triển Vân, hai bàn tay âm hiểm cọ cọ vào nhau.

“sư huynh, nếu lát nữa người bị thương cũng không nên trách tội ta nha.”

“người cứ việc đến.”

“ta đây đã tới rồi?”

“đến đây đi.”

“ta đây đến thật nhá?”

“...”

nhân cơ hội, Tuyên Thiếu Minh toàn thân tụ lực bỗng nhiên ra sức nhằm về phía Bùi Triển Vân, mục tiêu gần trong gang tấc, y chắc chắn nhất định sẽ đánh cho Bùi Triển Vân bay ra ngoài, vừa nghĩ tới có thể làm cho gương mặt của hắn trưởng căng lên lộ vẻ thất bại, trong lòng y kim lòng không đậu phá lên cười.

“oa a——”

“phanh.”

“ha ha ha ha ha.”

nhưng mà, cuối cùng người phát ra tiếng cười lại là Bùi Triển Vân, mà trật vật từ trên mặt đất đứng lên mới là Tuyên Thiếu Minh, lúc này đang trầm nghĩ muốn đào cái động sâu ba thước mà chui vào.

“tiểu sư đệ, trước khi ra tay cũng phải suy nghĩ, không phải cậy mạnh liền có thể giải quyết hết thảy.” Bùi Triển Vân ngửa mặt lên trời cười muốn lộn nhào.

“ngươi ngươi ngươi ngươi vừa rồi sao lại tránh?” đáng giận! Tuyên Thiếu Minh thật sự hoài nghi ở sau lưng hắn có phải hay không cũng có mắt, bằng không khi mình đánh tới, hắn như thế nào có thể xoay người tránh thoát, hại mình không dừng lại được phi thẳng về phía trước, ngã chổng vó.

“ta có nói ta sẽ không né sao?” Bùi Triển Vân cười đã đủ, chỉ chỉ xuống phía dưới, nói: “xem, ta không hề di chuyển nhá.”

Tuyên Thiếu Minh làm gì còn có tâm trạng mà xem, sắp tức chết rồi, nói: “ngươi căn bản là muốn đùa giỡn ta.”

Bùi Triển Vân đứng thẳng người lại, cười nói: “ta còn thật sự lấy thân mình ra làm mẫu cho ngươi, là ngươi không chuyên tâm, còn muốn giở trò quỷ.”

“ngươi lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, ta mới không có giở trò quỷ.” Tuyên Thiếu Minh mặt dày cực lực phủ nhận.

Bùi Triển Vân cũng không truy cứu, chỉ nói: “tốt lắm, hiện tại nên tiếp tục luyện tập.”

“luyện thì luyện.” Tuyên Thiếu Minh nhỏ giọng khinh thường nói, đi lại chỗ Bùi Triển Vân, xoa xoa cái chân, khụy chân chồm hồm xuống.

Bùi Triển Vân thật cẩn thận quan sát tư thế của y, khoanh tay lại hỏi: “vừa rồi ta có đứng như vậy sao?”

Tuyên Thiếu Minh nhìn nhìn chân cùng tay mình, gật gật đầu nói: “đúng vậy a.”

Bùi Triển Vân đột nhiên dùng cánh khô đánh một cái vào mông Tuyên Thiếu Minh, tựa tiểu phi tiểu nói: “ta tin tưởng chính mình sẽ không bao giờ làm ra cái tư thế chướng tai gai mắt như thế này.”

“nói thì nói đi, đừng loạn đánh ta.” Tuyên Thiếu Minh thẹn quá thành giận đẩy cánh khô ra.

“không đánh sợ ngươi không nhớ được.” Bùi Triển Vân lại ở trên mông y quất mất quất, nói: “thu mông lại.”

Tuyên Thiếu Minh ăn đau một lần, sống lưng nhất đỉnh (thẳng), cái mông cũng thu lại.

“còn có ở đây cũng thu lại đi.” Bùi Triển Vân vỗ vỗ cái bụng y.

“ngươi đủ chưa hả?” Tuyên Thiếu Minh rống giận.

“chưa đủ.” Bùi Triển Vân vẻ mặt nghiêm túc, một bên dùng cánh khô chỉ điểm một bên nói: “hai chân giữ thẳng bằng, cơ chân dụng lực, đầu ngẩng lên, mắt nhìn thẳng về phía trước.”

Tuyên Thiếu Minh trong lòng không phục vẫn là không phục, nhưng vẫn chiếu theo lời của Bùi Triển Vân nhất nhất làm theo.

trải qua điều chỉnh, Tuyên Thiếu Minh cuối cùng cũng đứng trung bình tấn ra dạng, Bùi Triển Vân miễn cưỡng vừa lòng gật gật đầu, nhìn nửa ngày, ra lệnh nói: “đứng đến giờ cơm trưa, bảo trì tư thế này không được nhúc nhích.”

“đến tận giờ cơm trưa?” kia ít nhất cũng phải một canh giờ a!

“có ý kiến gì sao, chúng ta có thể kéo dài đến qua giờ cơm trưa cũng được?” Bùi Triển Vân mỉm cười nói.

“ta. không. có. ý. kiến.” thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi.

“tốt lắm!”

thật vất vả mới đợi được đến giờ cơm trưa, mông của Tuyên Thiếu Minh đã muốn ăn không ít roi vọt, mỗi lần y không kiên trì được thả lỏng thân thể, là thân ảnh của Bùi Triển Vân sẽ như quỷ đột nhiên xuất hiện sau lưng y, làm cho y ngay cả thở cũng không thở được.

bây giờ bảo cho y nghỉ ngơi, vậy mà lại bắt y đi đến khóa thực phòng lấy cơm, đáng giận!

nhu nhu cái mông, Tuyên Thiếu Minh một đường cúi gầm mặt chỉ lo nén giận, không nghĩ tới lại va phải một người, đợi y tập trung nhìn lại, trước mắt chính là ***g ngực to lớn của một nam tử.

y chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại, đối phương ước chừng cao hơn y hai cái đầu, khuôn mặt đoan chính giống như đao tước rìu đục, ót thượng quang giám động lòng người(1), ứng mâu sắc bén cụp xuống, ánh mắt dừng ở trên người y.

Tuyên Thiếu Minh nhớ tới đệ tử ngày hôm qua động thủ với y, tái suy nghĩ một chút tình huống trước mắt, trong lòng không khỏi có chút khiếp đảm.

“đối...đối...đối không...” muốn giải thích một chút nhưng không hiểu sao không thể nói lưu loát được.

“ta là tam sư huynh của ngươi, Võ Kinh.” đối phương mở miệng nói, thanh âm trầm thấp.

“tam sư huynh hảo! nghe đại danh của tam sư huynh đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phải người bình thường a.” Tuyên Thiếu Minh chạy nhanh nịnh nọt nói.

Võ Kinh thản nhiên đáp: “sư đệ quá khen.”

lúc này, Hàn Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện, Tuyên Thiếu Minh liền hoa tâm nộ phóng, kéo lên nụ cười mê người tự nhận, kêu lên: “ngũ sư tỷ hảo.”

Hàn Nguyệt nhìn Võ Kinh liếc mắt một cái, ánh mắt Võ Kinh lóe lên, sau đó hai người đều tự dời đi, lưu lại Tuyên Thiếu Minh mê muội đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng mê người của Hàn Nguyệt không thôi.

(1) đầu tròn bóng loáng. ^^

8. Chương 8

bưng cơm trưa chở về, Tuyên Thiếu Minh thò đầu vào phòng dò xét, phát hiện trong ngoài đều không thấy thân ảnh của Bùi Triển Vân đâu.

“quái, người chạy đi đâu rồi?” y nhỏ giọng than thở.

đứng ở cửa một lát, Tuyên Thiếu Minh quyết định vẫn là đi vào phòng ăn cơm trước, Bùi Triển Vân không trở lại càng tốt, y có thể ăn cả hai phần.

y vừa mới hạ quyết tâm như vậy, phía sau liền truyền đến thanh âm tươi cười của Bùi Triển Vân.

“tiểu sư đệ, trở về rồi sao không gọi ta một tiếng?”

Tuyên Thiếu Minh lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại cảm tức nói: “ngươi trốn đi làm cái gì dọa ta sợ muốn chết?”

Bùi Triển Vân vô tội nói: “ta nào có trốn? ta là thấy ngươi lâu như vậy vẫn chưa có trở về, cho nên mới đi ra ngoài một chút.” nói xong, tay hắn lấy ra một cái bình nhỏ quơ quơ.

cái bình kia chẳng lớn hơn cái bình được là bao, Tuyên Thiếu Minh bỏ cơm xuống trên bàn, cầm cái bình nhỏ lên nghiên cứu, hiếu kỳ hỏi: “này là cái gì vậy?”

“mở ra thì tự biết?” Bùi Triển Vân tâm tình rất tốt ngồi xuống.

Tuyên Thiếu Minh liền mở nắp bình ra, nhất thời một cỗ mùi rượu liền chui vào trong mũi.

“rượu? ở đâu vậy?”

“đương nhiên là của riêng ta tự cất giấu rồi.” Bùi Triển Vân tay dài quá thân đem cái bình cầm về, bàn tay vuốt ve nó trân trọng giống như bảo bối.

Tuyên Thiếu Minh nói lầm bầm hai tiếng, ngồi xuống ăn cơm, nhìn thấy Bùi Triển Vân vẫn còn ở kia ôm cái bình yêu thích không buông tay, chẳng hiểu sao lại xem không vừa mắt, nhân tiện nói: “loại rượu này của người, ở nhà ta chỉ có hạ nhân mới uống.”

Bùi Triển Vân cảm thấy hứng thú nhón nhón mi, nói: “vậy Tuyên đại thiếu gia người bình thường uống cái gì?”

“đương nhiên là uống loại rượu lừng danh của Tuyên gia chúng ta, Thảm Xuân Nhưỡng.” Tuyên Thiếu Minh kiêu ngạo ngẩng cao mặt.

“Thảm Xuân Nhưỡng, tên rất hay. có cơ hội ta nhất định phải ném thử một chút.” Bùi Triển Vân nói với y, thuận tiện uống luôn mấy ngụm rượu để giải nhien.

“người cho là người nghĩ muốn uống thử có thể uống sao? Thảm Xuân Nhưỡng năm năm mới ra một lần, một lần chỉ ra năm mươi vò, bán cho cũng đều là những người có thân phận địa vị cao quý, những người dân bình thường căn bản là không có cơ hội uống đến.” Tuyên Thiếu Minh huy huy chiếc đũa, ý bảo Bùi Triển Vân không cần vọng tưởng.

“nga?” trong con người của Bùi Triển Vân tràn ra một loại ánh sáng kỳ dị, nói: “theo như lời người nói, vậy ta sẽ thử xem có thể hay không a.”

“có bản lĩnh người liền đến mua thử cho ta xem.” Tuyên Thiếu Minh lơ đãng nói.

Bùi Triển Vân nhưng chỉ cười mà không nói gì nữa.

Tuyên Thiếu Minh nhớ tới người mình mới gặp vừa rồi, nói: “đúng rồi, ta vừa này gặp tam sư huynh.”

“Vô Kinh a?” bình nhỏ trong tay Bùi Triển Vân rất nhanh liền thấy cạn sạch, âm thầm lú lười lén lút uống rượu chính là rất không thoải mái.

Tuyên Thiếu Minh một bên cắn đứt miếng thịt ba chỉ, một bên gật gật đầu, dùng câu miệng dính đầy mỡ nói: “đầu của hân bóng như vậy, hại ta còn tưởng hân là hòa thượng.”

“vô kinh gia khóa kia cùng hòa thượng không sai biệt lắm.” Bùi Triển Vân bắt đầu ăn cơm.

“A? tại sao?” Tuyên Thiếu Minh từ trong bát cơm ngẩng đầu lên, bên môi vẫn còn dính hạt cơm.

Bùi Triển Vân nhìn y cười, nói: “về sau người sẽ biết.”

“thiệt.” Tuyên Thiếu Minh mặt trắng không còn chút máu, lại nói: “ta còn nhìn thấy Hàn Nguyệt ngũ sư tỷ.” khi nói lời này y liền mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở)nhảy dựng lên.

“nói như vậy, Hàn Nguyệt cũng gặp phải Vô kinh?” Bùi Triển Vân lộ ra ánh mắt nghiền ngẫm.

“đúng vậy a.” dứt lời, Tuyên Thiếu Minh liền cảm thấy cổ quái, hỏi: “hai người bọn họ gặp mặt thử sao? không hợp nhau à?”

“không hợp.” Bùi Triển Vân cười đến ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc khác), nói: “bọn họ trong lúc đó, chính là một hồi khó nói hết.”

chạng vạng sau giờ Ngọ, Tuyên Thiếu Minh tiếp tục bị bức đi luyện trung bình tấn, ngẫu nhiên lười biếng, cành khô trên tay Bùi Triển Vân sẽ rơi xuống, đánh cho y vừa đau vừa xấu hổ cùng bị phần không thôi, tốt xấu cố gắng chống đỡ đến cuối buổi, Bùi Triển Vân bị Khâu Trường Thanh triệu kiến, y một mình nhàn rỗi vô sự, liền tính toán đi chung quanh dạo chơi một lát.

Tuyên Thiếu Minh vốn định gọi Nhân Quý tới xoa bóp bả vai cùng dấm dấm chân cho y, ai biết tên tiểu tử Nhân Quý kia ăn phải cái đồ vật gì mà lại đau bụng tiêu chảy, sắc mặt xanh lét như quỷ, nên Tuyên Thiếu Minh cũng đành cho gã trở về nghỉ ngơi.

một mình đi tới cạnh hồ nước, Tuyên Thiếu Minh ngồi xuống dưới tàng cây, nhìn ảnh ngược của ánh trăng soi trên mặt nước, y cầm lấy cục đá gơ tay ném qua, nhất thời mặt nước nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

đây là ngày thứ ba y vào Linh Huyền Phái, ngày thường vô tâm vô phế trong phút chốc y lại hiểu được cái cảm xúc gì gọi là “nguyệt thị cố hương minh(1)”.

không có y ở bên người, nương y có thể hay không ức tử thành si (nhớ con thành khờ)? cha y có thể hay không tính cách đã ít bạo phát hơn rồi? Vượng Tài trông cửa không còn thấy y đi ra đi vào vô dương oai, có thể hay không tinh thần sẽ trở nên uể oải. các cô nương thanh lâu có phải hay không sẽ lệ rơi đầy mặt vì nhớ thương vị ân khách tiêu tiền như nước là y đây?

đang suy nghĩ, Tuyên Thiếu Minh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

“là người nào?” bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng uy nghiêm của nữ tử vang lên.

Tuyên Thiếu Minh lập tức nhận ra chủ nhân của thanh âm này, vui vẻ ra mặt vội vàng đứng lên, đẩy ra cành liễu, quả nhiên dưới ánh trăng gặp được tử y như mộng như ảo.

“Hàn Nguyệt sư tỷ.” này, này, đây chính là một loại duyên phận a.

Tuyên Thiếu Minh nội tâm kích động không thôi, trộm sửa sang lại dung nhan của mình một chút, đi đến trước mặt Hàn Nguyệt, mỗi động tác giờ chân nhắc tay đều toát lên phong độ, mỉm cười nói: “sư tỷ cũng đang ngắm trăng sao?”

Hàn Nguyệt tiên mi(2) khẽ nhúc nhích, nói: “ai cho người đến nơi này?”

nghe giọng nói của nàng hình như có một chút hờn giận, Tuyên Thiếu Minh sửng sốt một chút, nói: “ta tùy tiện đi lung tung một chút...”

“lập tức trở lại.” Hàn Nguyệt lạnh lùng nói.

“ngạ, được.” Tuyên Thiếu Minh theo bản năng đáp ứng, đi vài bước lại xoay người trở về, nghĩ hoặc nói: “sư tỷ, vì sao ta lại không được ở trong này?” hay tiểu hồ này chính là nơi ở của Hàn Nguyệt?

Hàn Nguyệt trực tiếp rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào mặt y nói: “có đi hay không?”

thanh kiếm sáng bóng phản chiếu khuôn mặt tuần tú đã trở nên xanh trắng của Tuyên Thiếu Minh.

“đi...ta đây đi trước.” y thật cẩn thận đi sề sau.

Hàn Nguyệt mặt không chút thay đổi thu hồi kiếm.

lúc này, phía sau Tuyên Thiếu Minh lại có một thanh âm nữa vang lên.

“các người đang làm cái gì?”

không cần quay đầu xác định, Tuyên Thiếu Minh vừa nghe đã biết là Võ Kinh tam sư huynh.

“ha hả, tam sư huynh, thật là trùng hợp a, ha hả, người xem hôm nay ánh trăng thật sáng, ha hả, tất cả mọi người đều đi ngắm trăng a, ha hả.” y đối Võ Kinh cười rộ lên.

“Hàn Nguyệt, muội cùng tiểu sư đệ...” Võ Kinh nhìn qua lại Hàn Nguyệt cùng Tuyên Thiếu Minh, ngữ khí bình thản nói.

Hàn Nguyệt cắn môi im lặng một chút, nhìn Võ Kinh nói: “người để ý sao?”

đôi ưng mâu của Võ Kinh đột nhiên nhìn chăm chú Tuyên Thiếu Minh, y bị nhìn như vậy liền toát ra cả một đầu mồ hôi lạnh.

một lát sau, Võ Kinh thở dài một tiếng nói: “Hàn Nguyệt, muội đây là muốn cái gì?”

“muội chỉ muốn một câu của huynh.” Hàn Nguyệt nắm chặt bội kiếm trong tay.

“huynh không cho được.” thanh âm Võ Kinh tràn ngập bất đắc dĩ, xoay người rời đi.

“đứng lại.” Hàn Nguyệt rút kiếm ra, mũi kiếm chấn động nhằm thẳng vào Võ Kinh.

thân ảnh cao lớn vẫn không quay đầu lại, cuối cùng biến mất ở trong bóng đêm.

mà....kiếm của Hàn Nguyệt! cũng rơi xuống đất.

Tuyên Thiếu Minh do dự một chút, đi qua, giúp nàng nhặt thanh kiếm lên.

“sư, sư tỷ?” y sợ hãi kêu lên, có chút lo lắng thanh kiếm về tay Hàn Nguyệt rồi có thể hay không sẽ trực tiếp bỏ tới y.

Hàn Nguyệt nhìn y một cái, ánh mắt không mang theo cảm tình nào, đưa tay cầm lấy kiếm lấy của mình. xem ra, đêm nay không thích hợp hoa tiền nguyệt hạ(3), Tuyên Thiếu Minh thất vọng thở dài, quyết định quên đi, quay về đi ngủ.

“từ từ.” không nghĩ tới Hàn Nguyệt bỗng nhiên mở miệng nói.

“sư tỷ còn có cái gì muốn phân phó sao?” trong thanh âm của Tuyên Thiếu Minh nhất thời tràn ngập vui sướng.

Hàn Nguyệt trả lời: “không phải gọi người.”

Tuyên Thiếu Minh hoang mang một chút, nhìn theo đến nhất mạt bóng trắng từ trên trời giáng xuống, y không khỏi hét lớn: “oa, người tới từ khi nào vậy a?”

Bùi Triển Vân cười với y một cái, nói: “nếu ta ngay cả điểm công phu này cũng không có, vậy làm sao làm đại sư huynh của người?” rồi mới chuyển hướng sang Hàn Nguyệt, nói: “bất quá lại để cho Hàn Nguyệt muội phát hiện a.”

Hàn Nguyệt vẫn duy trì biểu tình thản nhiên nói: “sư phụ đêm nay tìm huynh, có hay không nói ông sắp phải bế quan tu luyện, mệnh huynh tạm thời giữ chức trưởng môn?”

Bùi Triển Vân cam chịu cười cười.

Hàn Nguyệt quét mắt nhìn Tuyên Thiếu Minh một cái, đột nhiên nói ra một câu làm người khác kinh hãi: “như vậy, không bằng để ta đến dạy tiểu sư đệ luyện công.”

(1) ta không biết. chắc là dưới ánh trăng nỗi nhớ nhà trở nên rõ ràng.

(2) đôi mày mỏng

(3) chắc ý đi chơi, ý đồ khác là đi chơi vs người đẹp. ==#

9. Chương 9

“thật vậy chẳng?” Tuyên Thiếu Minh quả thực mừng rỡ như điên.

Bùi Triển Vân đối Hàn Nguyệt cười nói: “sư muội, ta nhớ rõ muội rất ghét bị phiền toái quần lấy cơ mà?”

“này này này, người nói ai phiền toái hả?” Tuyên Thiếu Minh bất mãn xen mồm vô nói.

Hàn Nguyệt thản nhiên đáp: “có đôi khi giải quyết phiền toái cũng là một dạng năng lực tu luyện.”

xem ra bọn họ đối phiền toái đã muốn đạt thành có chung nhận thức, Tuyên Thiếu Minh đành phải buồn bực một mình không ý kiến.

Bùi Triển Vân trở nên nghiêm túc, nói: “muội muốn làm thật sao?”

“Hàn Nguyệt cũng không tùy tiện nói giỡn.” dứt lời, lúc này con mắt của Hàn Nguyệt mới nhìn về phía Tuyên Thiếu Minh, hỏi: “sư đệ người cảm thấy thế nào?”

“ta? sư tỷ hỏi ta?” Tuyên Thiếu Minh trong ánh mắt tràn ra tia cảm động quang mang, cuối cùng cũng có người chú ý tới sự hiện hữu của y a.

“ân!” Hàn Nguyệt hơi hơi vuốt cằm, nói: “người cảm thấy để đại sư huynh tiếp tục dạy người tốt, hay là muốn để ta dạy người?”

Tuyên Thiếu Minh lúc này không chút do dự trả lời: “đương nhiên ta là muốn sư tỷ dạy...ách...” y hậu tri hậu giác nhớ tới Bùi Triển Vân còn ở ngay bên cạnh, bản thân trả lời sảng khoái như vậy tựa hồ rất không để mặt mũi cho hần? ánh mắt vừa chuyển, vội vàng bổ cứu nói: “tuy rằng để đại sư huynh dạy ta rất tốt, bất quá nếu đại sư huynh thân kiêm chức vị chương môn, ta không muốn gây thêm phiền toái cho đại sư huynh, vẫn cứ là để Hàn Nguyệt sư tỷ dạy ta tốt hơn đi.”

Hàn Nguyệt nói: “đại sư huynh người xem, tiểu sư đệ đã nói như vậy rồi, huynh vẫn chưa yên tâm đem y giao cho muội sao?”

“đúng vậy, đúng vậy!” Tuyên Thiếu Minh cười cười lấy lòng Bùi Triển Vân.

Bùi Triển Vân trầm ngâm một lát, cười nói: “vậy được rồi, Hàn Nguyệt, tiểu sư đệ kính nhờ muội, muội cũng không nên khi dễ y.”

Hàn Nguyệt tiếp được ánh mắt có điều ám chỉ của hần, không nói được một lời, xoay người rời đi.

Tuyên Thiếu Minh tâm tình mừng rỡ như điên trở lại phòng, một mặt sung sướng tươi cười, một mặt cởi ra ngoại bào chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Bùi Triển Vân đóng cửa phòng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Tuyên Thiếu Minh đang vô cùng thích thú, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“tiểu sư đệ, ngày mai người bắt đầu phải theo Hàn Nguyệt luyện công, ta nghĩ...người đại khái không muốn ở trước mặt Hàn Nguyệt dọa người ta sợ đi?” hần ý chỉ nói.

“như vậy là ý tứ gì?” Tuyên Thiếu Minh truy vấn.

“người nếu ở trước mặt Hàn Nguyệt ngay cả trung bình tấn cũng đứng không được...” hần dùng khóe mắt xem xét sắc mặt đột nhiên thay đổi của Tuyên Thiếu Minh, đồng tình nói: “vậy trong lòng Hàn Nguyệt làm sao nhớ người?”

Tuyên Thiếu Minh bật người dậy lo lắng, cầu xin giúp đỡ: “kia, làm thế nào bây giờ?”

“ta nghĩ chỉ có một biện pháp.” Bùi Triển Vân ngưng trọng nói.

“mau nói cho ta biết là cách gì đi.”

“nhưng mà, người có thể sẽ phải chịu đau khổ một chút.”

“không qua hệ, không sao cả.” Tuyên Thiếu Minh hiên ngang lẫm liệt nói, vì mặt mũi cùng tôn nghiêm nam tử hán, chịu chút đau khổ thỳ tính là cái gì!

“được lắm, sư đệ người có dũng khí như vậy, ta rất bội phục.” Bùi Triển Vân nhẹ nhàng nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp.

đêm đó, Bùi Triển Vân ở trên giường của mình thư thư phục phục(1) mà ngủ, còn Tuyên Thiếu Minh...vì mặt mũi cùng tôn nghiêm nam tử hán của y, y ở dưới ánh trăng đứng trung bình tấn suốt cả một đêm.(anh chơi em nó ác quá đi ==#)

sáng sớm hôm sau, Bùi Triển Vân tự mình đem Tuyên Thiếu Minh đến trong tay Hàn Nguyệt, cả đêm không chớp mắt Tuyên Thiếu Minh đối Hàn Nguyệt lập lời thề son sắt, cam đoan mình trệt đối sẽ không để cho nàng phải thất vọng.

Bùi Triển Vân giao người xong trực tiếp chạy lấy người, Hàn Nguyệt liền dẫn Tuyên Thiếu Minh đi vào một nơi thoạt nhìn như là sài phòng(2).

“sư tỷ, nơi này là...” Tuyên Thiếu Minh có dự cảm không tốt.

“trước khi mặt trời lặn phải chẻ xong tất cả.” Hàn Nguyệt phân phó.

“toàn bộ?” Tuyên Thiếu Minh kêu to, đáng thương y cả đêm qua đều luyện trung bình tấn!

còn có, y cuối cùng có thể xác định được đây chính là sài phòng, bằng không gặp quỷ mới có nơi chất đầy củi như vậy.

Hàn Nguyệt thấy y tranh cãi ầm ĩ hơi hơi nhú mi lại, lạnh lùng nói: “làm không được sao?”

“ta...” Tuyên Thiếu Minh nhìn nhìn đồng củi hù chết người kia, lại nhìn nhìn Hàn Nguyệt lãnh diễm mê người, sau khi cân nhắc một phen lợi hại, không còn cách nào gật gật đầu nói: “ta làm được.”

“vậy bắt đầu đi.” Hàn Nguyệt ôm kiếm, tựa vào tường.

Tuyên Thiếu Minh ở một góc sáng sửa tìm được cái búa, ước lượng sức nặng, phát hiện quả thực là nặng đến muốn chết, ngay cả nâng lên cũng khó khăn, chứ đừng có nói là chẻ củi.

“sư tỷ, nơi này còn có cái búa nào khác không?” Tuyên Thiếu Minh tìm khắp nơi đều không thấy, đành phải quấy rầy Hàn Nguyệt đang bế mâu đường tước(3).

Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn y, nói: “sao không dùng búa trên tay người?”

“chính là...”

ánh mắt của Hàn Nguyệt lướt nhanh đến, y lập tức ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn lấy cái búa trong tay bắt đầu làm việc.

một cái, hai cái, ba cái.

Tuyên Thiếu Minh mệt đến vù vù thở dốc, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, cây gỗ kia mới nứt ra thành bốn đường, y dùng cả hai chân hai tay cuối cùng mới nhấc được cái búa ra khỏi thanh gỗ.

cứ như vậy, chặt tới khi bầu trời tối đen vẫn chưa chặt xong! Tuyên Thiếu Minh ở trong lòng thê thảm hô to.

đúng lúc này, một thân ảnh khí thế bức người hiện ra ở cửa sài phòng, chặn lại ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Tuyên Thiếu Minh ngẩng đầu nhìn lại, đứng ở trước mặt y, hai tay đang ôm vài bó củi kia không phải tam sư huynh Võ Kinh thì là ai?

“người làm cái gì vậy?” Võ Kinh nhìn y hỏi.

“sư tỷ,,bảo ta làm...bảo ta làm...” bị đóng đàng cao lớn che phủ, Tuyên Thiếu Minh trở nên lấp bắp.

“muội bảo y ở đây luyện lực cho tay.” Hàn Nguyệt lên tiếng nói.

“dạy y luyện công không phải do đại sư huynh phụ trách sao?” Võ Kinh cảm thấy kỳ quái.

Hàn Nguyệt đi tới, nói: “hiện đại sư huynh đang mang rất nhiều trọng trách, vậy nên giao y cho muội.”

Võ Kinh nhú mi, lặng yên nửa ngày không nói câu nào. vươn tay cầm lấy cái búa của Tuyên Thiếu Minh, sau đó đi ra ngoài một lát, lúc trở lại đưa cho y một cái búa khác.

“kia là cái búa ta dùng, đệ cầm có vẻ khó khăn, vẫn là dùng cái này đi.”

“hảo...được.” Tuyên Thiếu Minh thụ sủng nhược kinh(4) tiếp nhận, quả thực cầm trong tay thoải mái hơn rất nhiều.

Võ Kinh quay đầu nhìn Hàn Nguyệt nói: “như vậy cũng được đi.”

Hàn Nguyệt từ chối cho ý kiến nhìn hẩn chăm chú, trong đôi mắt luôn luôn lãnh đạm ẩn ẩn có phần phần nộ nẩy lên.

Tuyên Thiếu Minh lại một lần nữa cảm nhận được không khí có phần quái dị, nhưng mà mặc danh kỳ diệu chen giữa gai người y cũng không biết vấn đề là ở chỗ nào?

hôm nay, thẳng đến khi trời tối Tuyên Thiếu Minh mới miễn cưỡng chẻ xong củi. tha cái thân thể tàn tạ trở về phòng, vốn tưởng rằng trên bàn sẽ có cơm tối chờ y về ăn, ai biết ngay cả chén nước đều không có.

ngắm lại cũng đúng, Bùi Triển Vân làm sao có lòng tốt như vậy, chính mình nghĩ thật sự cũng kỳ lạ.

nghĩ như vậy, Tuyên Thiếu Minh đầy bụng ủy khuất không chỗ nào phát tiết đặt mông xuống ngồi trong sân, y phục đơn bạc ngã người về sau nằm xuống, ngửa mặt lên trời ngắm nhìn những ánh sao đêm.

mệt mỏi quá...thật đói...y bắt đầu nhắm mắt lại, vô thức nỉ non.

“đói bụng còn không mau đứng dậy dùng cơm.”

thanh âm dễ nghe truyền vào trong tai, y nhanh chóng mở mắt ra.nhìn thấy chính là ngũ quan tinh tế, tuần dung trắng nõn thường ngày, khóe mắt mỉm cười nhìn sao cũng đều giống bộ dáng của Bùi Triển Vân...

Tuyên Thiếu Minh nhất thời tỉnh táo lại, trước mắt không chỉ có Bùi Triển Vân, mà hắn còn cầm trên tay đầy món ăn thơm ngào ngạt.

“oa, có cơm ăn!” Tuyên Thiếu Minh nhảy dựng lên, đưa tay cướp lấy bát cơm, thật giống như là đã bị bỏ đói vài ngày.

nhìn y một thân chật vật, Bùi Triển Vân nhon nhon mi, cố ý hỏi: “hôm nay cùng Hàn Nguyệt luyện công thế nào? rất cao hứng sao?”

“ngô ngô...cũng được...cũng được...” Tuyên Thiếu Minh lập lờ nói.

Bùi Triển Vân phát hiện tư thế cầm đũa của y hết sức kỳ quái, cẩn thận nhìn kỹ lại, nguyên lai lòng bàn tay của y đã bị sứt toác ra, cũng không biết Hàn Nguyệt đến tột cùng là dùng cái phương pháp gì dạy y luyện công.

Tuyên Thiếu Minh rất nhanh liền ăn xong, mang cái bát không hướng lên trời, thỏa mãn chùi chùi miệng.

Bùi Triển Vân cười nói: “mau đi rửa mặt rồi ngủ sớm một chút, sáng mai tự mình đến chỗ Hàn Nguyệt tiếp tục luyện công.”

dặn dò xong, hắn thuận tay dọn đồng bát đĩa đã sạch trơn rời đi.

Tuyên Thiếu Minh nhìn theo bóng dáng hắn sải đi từng bước, trên mặt hơi lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

(1) thông thả

(2) phòng chứa củi

(3) nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi)

(4) được sủng mà kinh hãi

10. Chương 10

trời sáng, không cần Tuyên Thiếu Minh đi báo danh, Hàn Nguyệt đã tự mình lại đây nhận người. Tuyên Thiếu Minh nghe được thanh âm của nàng lập tức lặn lòng lốc từ trên giường xuống, tay chân luống cuống mặc thêm y phục vào, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn liền theo nàng đi luyện công.

bình minh tĩnh lặng, trong rừng cây tràn ngập tiếng chim cùng hương hoa thoang thoảng, khó có được cơ hội cùng Hàn Nguyệt sóng vai cùng đi, Tuyên Thiếu Minh không khỏi cảm thấy có chút lảng lảng. nghỉ thăm, tuy rằng Hàn Nguyệt thủ pháp nghiêm khắc, nhưng nếu có thể thêm nhiều cơ hội ở chung như vậy nữa, y ném chút khổ sở cũng đáng giá.

đi đến dòng suối nhỏ bên chân núi, nước suối trong vắt có thể nhìn thấy cả đáy, chảy róc rách nghe rất êm tai.

Tuyên Thiếu Minh có chút khát nước, liền quỳ xuống bên giòng suối dùng hai tay múc lên một ngụm nước uống vào, quả nhiên nhột lạnh mát lạnh, thế là cao hứng gọi Hàn Nguyệt nói: “sư tỷ, người cũng uống thử đi.”

Hàn Nguyệt tay phải cầm kiếm, hai tay khoanh trước ngực, trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp tuyệt trần bất vi sở động, nói: “nếu người đã uống đủ, chúng ta liền bắt đầu.”

“bắt đầu?” Tuyên Thiếu Minh dùng bàn tay vẫn còn ướt nước của mình lau mặt, có chút phản ứng không kịp.

Hàn Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, ý bảo y nhìn xem đi. chỉ thấy dưới tàng cây có hai thùng nước to sờ sờ để ở đó. sau đó nàng mới nói ra mục đích của mình: “lấy nước ở đây đổ đầy vào hai chiếc thùng trong khóa thực phòng.”

“từ nơi này mang về?” Tuyên Thiếu Minh kinh ngạc nói, như thể tới tới lui lui không phải sẽ mệt chết sao?

“đó là đương nhiên, này có thể giúp luyện lực cho đôi chân của ngươi, bằng không ta mang ngươi tới đây làm gì.”

bị lời nói vô tình của nàng đả kích, Tuyên Thiếu Minh vừa rồi mới còn cao hứng phấn chấn, bây giờ liền trở nên ủ rũ đến tội nghiệp, đi qua nhắc thùng gỗ lên ném xuống khe suối.

y bắt đầu múc đầy hai thùng nước, đứng dậy mới phát hiện như vậy quá nặng, căn bản là không thể nhắc nổi, thế là đành phải lật đặt đổ vơi nước đi.

Hàn Nguyệt ở một bên quan sát thấy thế, lên tiếng nói: “ngươi một lần chỉ gánh về có bằng ấy nước, vậy thì khi nào mới đổ đầy thùng gỗ ở khóa thực phòng được?”

“ta cố chạy nhanh lên là được mà, chạy thêm mấy vòng...” ở trước mặt Hàn Nguyệt, Tuyên Thiếu Minh không hiểu sao mất hết chí khí, không thể nói thành lời.

không dám đợi Hàn Nguyệt mở miệng, hai tay y nhanh chóng nhắc hai thùng nước lên, hướng trên núi bay nhanh đến.

đi được nửa đường, Tuyên Thiếu Minh lại không nghĩ gặp phải địch nhân, hơn nữa đối phương hiển nhiên cũng ngoài ý muốn ngạc nhiên nhìn y.

“đây cũng là do Hàn Nguyệt phân phó ngươi làm sao?” Võ Kinh nhìn hai thùng nước y đánh xách.

Tuyên Thiếu Minh chỉ có thể thành thật gật gật đầu.

“đưa cho ta.” Võ Kinh vươn cánh tay dày rộng của mình ra.

“ân?” Tuyên Thiếu Minh hơi sững sốt, rồi mới ý thức được ý của hắn chính là cái thùng nước, nghĩ đến hẳn là muốn giúp mình mang nước lên núi, y liền vội vàng vui mừng đưa cho Võ Kinh.

Võ Kinh dùng một tay xách cả hai thùng nước, tiếp tục hướng dưới chân núi đi xuống.

Tuyên Thiếu Minh lại sững sốt, lập tức chạy nhanh đuổi theo hắn, chỉ đứng phương hướng nói: “sư huynh, đường lên núi ở bên cạnh a.”

“ta không muốn lên núi.” Võ Kinh lời ít mà ý nhiều đáp.

Tuyên Thiếu Minh lập tức đuổi thẳng hai cánh tay ra chặn đường đi của Võ Kinh lại, cái đầu điên cuồng lắc lư phản đối: “không được a, sư tỷ bảo ta làm...ngươi nếu đi xuống núi, nàng nhất định sẽ phát hiện.”

“không quan hệ, ta sẽ nói rõ với nàng.”

“ai nha, có cái gì mà phải nói rõ ràng, nếu để cho sư tỷ biết huynh giúp ta, nói không chừng sau này nàng sẽ không để ý tới ta nữa.” hậu quả này thực sự nghiêm trọng, Tuyên Thiếu Minh lo lắng nói.

“ta giúp ngươi?” vẻ mặt của Võ Kinh xuất hiện một tia hoang mang.

Tuyên Thiếu Minh cảm thấy đương nhiên nói: “đúng vậy a, giống như việc đồn củi của ngày hôm qua, ngươi chẳng phải cũng giúp ta sao? lúc ấy sư tỷ mất hứng, nhất định là nàng cảm thấy ta lười biếng không chịu làm việc.”

Võ Kinh yên lặng một chút, nói: “ngươi không biết đồn củi xách nước vốn là công việc ta sao?”

“A?” Tuyên Thiếu Minh mờ mịt lắc lắc đầu.

khó trách vì sao y mỗi ngày đều có thể gặp phải tam sư huynh, thỳ ra là y toàn tới địa bàn của tam sư huynh mà chảnh công việc của hắn a.

nhưng nếu nói như vậy, trong đó có điểm rất cổ quái— Hàn Nguyệt sư tỷ vì sao luôn dẫn y đến những nơi tam sư huynh làm việc để luyện công?

nhớ tới đại sư huynh từng thần thần bí bí nói giữa tam sư huynh và ngũ sư tỷ có quan hệ một lời khó nói hết, hay đây chính là nguyên nhân?

Tuyên Thiếu Minh gật đầu một cái rồi lại bắt đầu lâm vào trầm tư.

Võ Kinh thở dài nói: “người đi theo ta một chuyến, cùng ta đi gặp Hàn Nguyệt nói chuyện.”

phục hồi lại tinh thần, Tuyên Thiếu Minh lúc này mới ý thức được mình đã bị tam sư huynh tha trở về.

“tam sư huynh, người cùng sư tỷ...”

y còn chưa có nói xong, Võ Kinh lời lẽ nghiêm khắc ngắt lời y: “ta cùng Hàn Nguyệt trong lúc đó không có cái gì, người ở trước mặt đại sư huynh không được nói lung tung.”

“sẽ không, sẽ không.” Tuyên Thiếu Minh vội cam đoan nói, trong lòng lại hồ đồ, này cùng Bùi Triển Vân có quan hệ gì?

Hàn Nguyệt nhìn thấy hai người cùng xuất hiện tựa hồ cũng không có gì kinh ngạc, nàng cũng không có trách cứ Tuyên Thiếu Minh, đôi mắt xinh đẹp lãnh đạm trực tiếp bắn về phía Võ Kinh.

Võ Kinh bình tĩnh cùng nàng đối diện, nói: “Hàn...sư muội, muốn dạy tiểu sư đệ luyện công có rất nhiều biện pháp, không nhất thiết cứ phải dùng những phương pháp này của ta.”

“tại sao không cần? người năm đó cũng là như thế này mà luyện được một thân bản lĩnh như bây giờ, ta luyện công cho tiểu sư đệ theo cách này cũng không phải trò đùa.” Hàn Nguyệt kiêu ngạo nói.

“người biết rõ đây là bởi vì ta tư chất ngu dốt, không thể không như vậy mà đem cần bỏ chuyết.”(1. cần cù bù thông minh)

Võ Kinh bất đắc dĩ nói, hần luyện công như vậy khổ cực hơn hai mươi năm, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được.

“đủ rồi, khắp thiên hạ chẳng lẽ chỉ có một mình huynh tư chất ngu dốt, còn những người khác đều là cơ trí hơn người sao?” Hàn Nguyệt đối Võ Kinh tự hạ thấp mình cảm giận vô cùng.

Võ Kinh chần chừ một chút, nói: “ít nhất sẽ có người xứng đôi với một người thông minh như muội.”

vẻ mặt của Hàn Nguyệt lúc này không chỉ toát ra sự phẫn nộ mà còn có cả thương tâm, nàng cao ngạo ngẩng đầu lên, đối Tuyên Thiếu Minh nói: “sư đệ, người lại đây.”

Tuyên Thiếu Minh tự nhiên không thể có ý kiến gì tuân lệnh đi qua, nháy mắt tiếp theo, đầu của y bị một đôi bàn tay mềm mại giữ lấy, ngay sau đó, trên môi liền cảm nhận được mùi hương thảo nhiên cùng xúc cảm mềm mại của nữ tử.

trong phút chốc, tâm trí y trở nên trống rỗng, không dám tin hôm nay điều tốt như thế này lại rơi xuống trên đầu của y a.

Võ Kinh hai mắt tròn to, nhanh chóng tiến lên tách hai người bọn y ra, đối Hàn Nguyệt lớn tiếng mắng: “người đây là đang hồ nháo cái gì?”

“người đã không cần, vậy cần gì phải quản xem ta chọn người nào?” Hàn Nguyệt bình tĩnh đến nỗi như thể người vừa làm ra hành động kinh người kia không phải là nàng.

“ta không có không cần, ý ta là, ta so với đại sư huynh, đại sư huynh càng thích hợp hơn.” Võ Kinh sinh khí, rồi lại ôm lấy nàng không biết làm sao cả.

đại sư huynh càng thích hợp với sư tỷ hơn? Tuyên Thiếu Minh nghe thấy câu này, chỉ một câu nói liền đem y từ trong thất thần hưng hăng lay tỉnh.

cùng lúc đó, người vẫn một mình đứng trên cây cũng bắt đầu tham gia câu chuyện.

“tam sư đệ, người cứ như vậy chỉ làm theo ý mình là không tốt đâu nha.”

cùng với tiếng nói trêu đùa, người tới thân nhẹ như yến thả xuống trên mặt đất, hoàn toàn đứng ở trước mặt Tuyên Thiếu Minh.

“đại sư huynh.” vẻ mặt của Tuyên Thiếu Minh cùng gặp quỷ giống nhau.

Bùi Triễn Vân không vội cùng y tính toán sổ sách, xoay mặt hướng hai người sư đệ sư muội đang rối rắm nói: “kính nhờ hai người các người cái, sau này những việc như vậy cũng đừng tha người khác cùng theo xuống nước nữa. đầu tiên là ta, bây giờ lại thêm tiểu sư đệ, đến đây đã chấm dứt được chưa vậy? Vô Kinh, người đời Hàn Nguyệt có hay không cái ý tứ kia, hôm nay một câu nói rõ ràng cho mọi người đi.”

“đại sư...”

Bùi Triễn Vân phát tay đánh gãy lời Vô Kinh nói: “người không cần phải giải thích cái gì với ta cả, ở đây người duy nhất cần một cái công đạo chỉ có Hàn Nguyệt.” sau đó hần nắm lấy cổ áo của Tuyên Thiếu Minh, nói: “ta cùng tiểu sư đệ không quấy rầy các người nữa, chúng ta đi trước.”

dứt lời, hần thi triển khinh công, men theo con đường nhỏ bên bờ suối một đường về tới Linh Huyền Phái.

thả Tuyên Thiếu Minh vào trong phòng, y từ nãy vẫn một mình ôm đầu buồn rầu, mặt nhăn mày nhíu, bày ra bộ dáng thâm trầm đau khổ không thôi, khiến cho Bùi Triễn Vân không khỏi bật cười.

“người đã sớm biết có phải hay không?” Tuyên Thiếu Minh tức giận trừng hần.

biết y chỉ chuyện gì, Bùi Triễn Vân cười cười, thẳng thắn lại bắt đắc dĩ nói: “ta nghĩ muốn ngăn cản người, nhưng người sắc mê tâm khiêu(bị sắc đẹp mê hoặc) nặng nề đòi qua đó, ta cũng không có biện pháp.”

“người rõ ràng có thể nhắc nhở ta.” thỳ ra từ đầu tới cuối mình đều là nhân vật bị người lợi dụng, Tuyên Thiếu Minh trong lòng bị đả kích nghiêm trọng, càng thật giận Bùi Triễn Vân từ đầu tới cuối chỉ một bên xem kịch vui. càng nghĩ lửa giận càng vượng, Tuyên Thiếu Minh nhảy dựng lên chỉ thẳng vào cái mũi của Bùi Triễn Vân nói: “người này đại sư huynh một chút cũng không làm hết phận sự, sư phụ dặn dò người phải hảo hảo chiếu cố ta, nhưng là người ngoại trừ khi sẽ ta, áp bức ta, chòng ghẹo ta thỳ chẳng còn gì cả, người như vậy mà là chiếu cố ta? người...người...người so với Hàn Nguyệt sư tỷ còn ghê tởm hơn.”

11. Chương 11

Bùi Triễn Vân kiên nhẫn nghe y oán giận, từ đầu tới cuối gương mặt thủy chung vẫn mang theo mỉm cười. thẳng đến khi Tuyên Thiếu Minh đem một hơi nói hết dừng lại để thở, hần mới mở miệng hỏi: “mãng xong chưa?”

“còn chưa xong.” Tuyên Thiếu Minh rống to, rồi mới nói: “chờ ta uống một ngụm trà xong ta lại mắng người tiếp.”

“tốt, xin cứ tự nhiên.” Bùi Triễn Vân ngồi xuống, như là thật sự muốn nghe y tiếp tục oán giận.

uống xong một chén trà, Tuyên Thiếu Minh bình tĩnh lại một chút, cơn tức cũng có điểm thu liễm, thờ phào một cái, y lập tức nghĩ không biết nên mắng Bùi Triễn Vân cái gì bây giờ, đành phải giương mắt nhìn hần.

“tiểu sư đệ, có gì đừng ngại, cứ nói thẳng.” Bùi Triễn Vân thiện ý nói.

“ân...ta nói người...” trái suy phải nghĩ, Tuyên Thiếu Minh chính là tìm không ra lý do gì để mắng Bùi Triễn Vân. lấy cảnh khô đánh y, đó cũng là vì thúc dục y luyện công. hướng hồ so với thủ pháp của Hàn Nguyệt sư tỷ thỳ phương pháp của Bùi Triễn Vân quả thực ôn hoà hơn hần, chỉ cần một điểm này, y đã liền không thể trách cứ Bùi Triễn Vân cái gì rồi.

Tuyên Thiếu Minh còn thật sự nghiêm túc nghĩ, cảm thấy được thái độ của mình đối với Bùi Triễn Vân có chút giống như là giận chó đánh mèo (bắt quả anh nó không phải mèo đâu chú em ạ), y cũng không biết mình vì sao lại như vậy, rõ ràng người làm chuyện quá phận đối với y là Hàn Nguyệt, nhưng là y lại muốn hướng Bùi Triễn Vân phát giận.

bởi vì Hàn Nguyệt thoát nhìn là một bộ dáng không dễ chọc, còn Bùi Triển Vân trên gương mặt lúc nào cũng tươi cười dễ gần sao?

lúc này, Bùi Triển Vân vẫn bảo trì nụ cười thản nhiên trên mặt, làm cho người ta cảm thấy hắn khiêm tốn ôn thuận ngư ngọc, nhìn sao cũng không giống người có tội ác tày trời.

Tuyên Thiếu Minh ho nhẹ một cái, nói: “quên đi, người cũng biết mình thiếu trách nhiệm, vậy sửa đổi là được, ta cũng không nói người nữa làm cái gì.”

nam tử hán đối với người khác nên khoan dung độ lượng một chút mới là con người có trí tuệ, y đối với biểu hiện của mình phi thường vừa lòng.

Bùi Triển Vân cười khê, nói: “những gì tiểu sư đệ người muốn nói chỉ có như vậy?”

Tuyên Thiếu Minh không hiểu ý tứ của hắn.

“xem ra người còn không có ý thức được sai lầm của mình a...” Bùi Triển Vân đang đưa cánh tay thả dài một chút.

“ta sai? ta có cái gì sai?” Tuyên Thiếu Minh đúng lý hợp tình nói.

đôi mi tú lệ của Bùi Triển Vân khiêu lên, nói: “người có phải hay không đã quên môn quy của Linh Huyền Phái?”

“môn quy?” Tuyên Thiếu Minh lộ ra vẻ mặt hoang mang như kiểu “lần đầu tiên nghe được loại đồ vật như vậy”.

“không được kiêu căng, không được nóng nảy, không được đánh bạc, không được trộm cắp, không được uống rượu, không được nói dối, còn có một điều nữa chuẩn bị riêng cho người—không được có nữ nhi tình trường.” Bùi Triển Vân một bên nói một bên dựng lên ngón tay thon dài của chính mình.

Tuyên Thiếu Minh nhìn từng ngón tay dựng lên, cuối cùng cũng nhớ ra là có sự việc như vậy, lập tức á khẩu không trả lời được.

“bộ dạng như vậy là sao? biết rõ chính mình sai ở điểm nào chưa?” Bùi Triển Vân tựa tiểu phi tiểu nói.

Tuyên Thiếu Minh vội vàng phải đi sạch sẽ: “đây sao có thể tính là lỗi của ta? là Hàn Nguyệt sư tỷ chủ động muốn dạy ta luyện công, cũng không phải ta kính nhờ nàng làm như vậy. sau đó ta chính là bị nàng lợi dụng, những sự kiện bên trong ta đều vô tội.”

“người nếu không có cái tâm tư kia, thì làm sao đến nỗi bị Hàn Nguyệt lợi dụng a?” Bùi Triển Vân nhất châm kiến huyết nói.(1)

thấy bộ dạng ủ rũ của y, Bùi Triển Vân thoáng dừng một chút, nói: “người thực sự thích Hàn Nguyệt như vậy?”

Tuyên Thiếu Minh tự hỏi lòng mình, thâm nghĩ dường như...cũng không thích đến như vậy?

nhưng mà, y lại không hiểu được tâm tình của chính mình, có lẽ là bởi vì bản thân bị lợi dụng nên có cảm giác khó tiếp thu....đúng rồi, Võ Kinh có nói một câu làm cho y rất chú ý, nói cái gì mà Bùi Triển Vân thích hợp với Hàn Nguyệt hơn. hừ! những lời này vừa nghe đến liền làm cho tâm tình y không thoải mái. chẳng lẽ gia tài bạc triệu, ngọc thụ lâm phong như y mà còn không xứng với Hàn Nguyệt? vẫn là nói, uẩn khúc giữa Hàn Nguyệt và Bùi Triển Vân kỳ thực...

nhận thấy được ánh mắt nghi ngờ của Tuyên Thiếu Minh, Bùi Triển Vân giống như hiểu rõ ý nghĩ của y, nói: “ta cùng với Hàn Nguyệt từ nhỏ là cùng nhau lớn lên, nàng liền giống như thân muội muội bình thường của ta.”

“vậy tại sao tam sư huynh lại nói các người mới thích hợp làm một đôi?” Tuyên Thiếu Minh đơn giản trực tiếp đưa ra nghi vấn trong lòng.

“nói đến việc này...” khẩu khí của Bùi Triển Vân có chút bất đắc dĩ nói: “bởi vì Võ Kinh cho rằng hắn không xứng đáng với Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt thanh khiết thông minh, đối với việc luyện võ rất có tiềm năng, mà Võ Kinh ở phương diện này tương đối kém cỏi, cho nên hắn luyện võ so với những người khác càng phải

bỏ ra nhiều tâm huyết hơn. thắng thắn mà nói, võ nghệ của Hàn Nguyệt hiện giờ còn cao hơn cả Võ Kinh, phỏng chừng không tới vài năm nữa, nha đầu kia sẽ vượt qua cả ta. đây chính là nguyên nhân, Võ Kinh luận về võ công, hay luận về bối phận, xem ra thầy Hàn Nguyệt hẳn là nên ở cùng ta một chỗ mới phải.”

“nghe như vậy, người cùng sư tỷ quả thực là rất thích hợp a, hai người võ nghệ tương đương, bộ dạng lại giống nhau xinh đẹp...” một câu cuối cùng y ngâm trong miệng nhỏ giọng nói, chẳng biết tại sao, trong lòng lòng lại cảm thấy chua chát.

khó trách tam sư huynh lại muốn nghỉ như vậy, ngay cả y cũng nghỉ Hàn Nguyệt và đại sư huynh đứng cùng một nơi sẽ tạo nên bức tranh xinh đẹp đến nhường nào.

“gia khóa Võ Kinh kia thật sự rất chính trực, hẳn cứ như vậy đem Hàn Nguyệt cùng ta tấu thành một đôi, cũng không hỏi qua ý kiến của chúng ta, ta cùng Hàn Nguyệt căn bản là không có loại tình cảm kia với nhau.” vừa nhắc tới việc này, Bùi Triển Vân lại bắt đầu cảm thấy có điểm đau đầu.

“sư tỷ là một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, người thật sự không động tâm sao?” Tuyên Thiếu Minh nghi ngờ hỏi, dung mạo xuất chúng như vậy của sư tỷ có thể nào không lọt vào mắt của Bùi Triển Vân?

Bùi Triển Vân lắc đầu khẳng định, cười thần bí, nói: “trong thiên hạ, có thể làm cho Bùi Triển Vân ta động tâm, chỉ có duy nhất một người.” (ôi, Triệu Duy Nhất cựa mềnh)

“cái...” Tuyên Thiếu Minh vội vàng che miệng mình lại.

“sư đệ muốn biết là ai sao?” Bùi Triển Vân biết rõ còn cố tình hỏi.

“ta mới không có hứng thú nghe chuyện của người.” Tuyên Thiếu Minh dùng sức quay mặt đi, làm bộ khinh thường nhất cổ.

“người có nói muốn biết, ta cũng chẳng thèm nói đâu.” Bùi Triển Vân cũng làm cho rõ ràng, rồi mới nói: “chúng ta trở lại chính sự đi, việc người phạm phải môn quy là một chuyện...”

nghe vậy, hai tay Tuyên Thiếu Minh đập mạnh xuống mặt bàn, cả giận nói: “từ từ...như vậy rồi sao ta vẫn là phạm quy?”

“không phải người phạm quy, chẳng lẽ là ta a?” Bùi Triển Vân buồn cười hỏi lại.

“đã nói tất cả đều do Hàn Nguyệt sư tỷ khơi mào, người muốn phạt thầy liền phạt sư tỷ đi, ta là vô tội, ta là bị oan uổng.” Tuyên Thiếu Minh đập mạnh xuống bàn thêm cái nữa.

“vô tội? oan uổng? ta làm sao cũng cảm thấy được người chiếm tiện nghi là người a?”

“nói bậy! nào có!”

“vậy ai mới được Hàn Nguyệt hôn một cái đã thần hồn điên đảo đến nỗi không biết người đã bị trôi dạt về phương nào?” Bùi Triển Vân “hảo tâm” nhắc nhở nói.

“ách, kia, kia cũng không phải là ta tự nguyện mà...” tuy rằng cảm giác trong nụ hôn nháy mắt đó rất tuyệt, nhưng so với sự thật tàn khốc, thầy cái tuyệt vời bé nhỏ đó chẳng đáng kể đâu.

“không phải người tự nguyện? ta nhìn thấy người trong lòng chính là tràn đầy vui mừng a.” Bùi Triển Vân cong lên khoe môi.

Tuyên Thiếu Minh buồn bực, thật sự không phải như vậy, nhưng cũng không thể phủ nhận, đôi môi của Hàn Nguyệt sư tỷ rất mềm mại...theo bản năng, y đưa tay lên sờ sờ chính đôi môi mình vừa mới bị hôn qua.

hai tròng mắt của Bùi Triển Vân híp lại, nói: “trở về cho ta.”

Tuyên Thiếu Minh đột nhiên đánh cái rùng mình, thanh âm của Bùi Triển Vân càng ôn thuận hữu lễ, thầy y càng cảm thấy được kinh hãi.

“người đang sinh khí sao?” y trực tiếp hỏi.

“ân, một chút.” Bùi Triển Vân thoải mái thừa nhận.

Tuyên Thiếu Minh theo bản năng vắt chân lên cổ bỏ chạy, nhưng mà y làm sao có thể nhanh hơn khinh công hơn người của Bùi Triễn Vân được?

trong nháy mắt, trên lưng y có hơn một cánh tay khiến y không thể cự tuyệt, thân thể bị kéo về dựa vào một lòng ngực rộng lớn ấm áp, cảm bị nâng lên, hai con ngươi của y bị kinh ngạc phủ kín bắt đầu trợn to.

Sau đó, y một lần nữa bị cường hôn thành công.

12. Chương 12

thực sự mà nói, lúc này đây không thể coi là hôn, mà đây là đôi môi bị trừng phạt bằng cách khẳng cần. như vậy đối với Tuyên Thiếu Minh, hai người đều mang đến cùng một cảm giác khiếp sợ cho y.

chỉ là cảm giác khi y bị Hàn Nguyệt hôn và Bùi Triễn Vân hôn là bất đồng. y tình tường cảm nhận được hơi thở trước mắt của Bùi Triễn Vân đang đánh thẳng vào mình, cái cảm giác khi hai đôi môi chạm vào nhau, cái cảm giác sâu sắc truyền đến, làm hô hấp y như ngừng lại, ngay cả ***g ngực vẫn phập phồng cũng đình chỉ, y biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng y không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào cả.

thẳng đến khi trừng phạt của Bùi Triễn Vân chấm dứt, y vẫn ngây ra như phỗng.

“tiểu sư đệ?” Bùi Triễn Vân vỗ vỗ hai bên gò má của y.

Tuyên Thiếu Minh đột nhiên hoàn hồn, nghẹn họng nhìn trân trối, nhịp tim bắt đầu khôi phục lại đập dồn dập đến bất khả tư nghị, làm y không thể phát ra tiếng nào.

“mới như vậy đã làm người sợ hãi?” Bùi Triễn Vân cười trêu trọc nói.

“người người người người...” hai bên mang tai của Tuyên Thiếu Minh đều đỏ lựng cả lên.

“đây chính là một chút cảnh báo nho nhỏ, xem sau này người còn dám có tâm tư bậy bạ nữa hay không?” Bùi Triễn Vân mỉm cười, thái độ vô cùng bình thường, giống như những chuyện vừa rồi hẳn làm hoàn toàn không có gì cả.

“ta ta ta ta ta ta...” tim đập thật nhanh, nhanh đến nỗi khiến y sắp không thể chịu nổi rồi—ngực của Tuyên Thiếu Minh giống như bị chém một vết thương nặng.

loại cảm giác này là có chuyện gì vậy?

tâm tình có điểm giống như lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Triễn Vân bên thác nước ngày đó. kinh diễm, động tâm,...nhưng cảm xúc bây giờ của y so với lần đó lại càng thêm mãnh liệt, càng thêm kích động hơn.

y hoàn toàn không biết phải làm sao, bởi vì lần này y rõ ràng là biết thân phận thật sự của đối phương. lần

Tuyên Thiếu Minh bình thường chỉ cần bị khiêu khích liền bạo phát lúc này lại im lặng giống như một con thỏ nhỏ, mi mắt buông xuống, tựa hồ không dám trực tiếp nhìn vào gương mặt của Bùi Triễn Vân.

“bỏ, buông ta ra...” y phát ra âm kháng nghị mỏng manh bất đắc dĩ, bởi vì cánh tay của Bùi Triễn Vân vẫn còn khoát ở bên hông y.

Bùi Triễn Vân nhón mi cười nói: “muốn ta buông ra cũng được, bất quá người có phải hay không nên nói một câu “ta biết sai rồi”?”

“ta biết sai rồi, đại sư huynh.” Tuyên Thiếu Minh lạt tức sảng khoái nhận sai.

“sau này còn dám tái phạm nữa hay không?”

“không dám.”

nghe lời như vậy? có phải mình đùa bốn quá trốn rồi hay không? Bùi Triễn Vân kỳ quái nhìn Tuyên Thiếu Minh vẫn chưa chịu ngẩng mặt lên, phút chốc nắm lấy cảm y, bắt y ngừng mặt lên nhìn mình.

Tuyên Thiếu Minh bị hành động bất ngờ của Bùi Triển Vân khiến cho không kịp đề phòng mà ngăn cản, đành phải thuận theo hắn ngẩng đầu lên, đôi môi khẽ hé ra giả vờ trấn định, nhưng ánh mắt trốn tránh của y đã để lộ ra toàn bộ tâm tư y cố che giấu.

tốt lắm, thỳ ra là then thùng, ngay cả đôi con ngươi đen nhánh cũng phiếm hồng.

Bùi Triển Vân vừa lòng lộ ra một nụ cười.

“nhìn, nhìn, nhìn cái gì mà nhìn?” còn không biết mình đã bị nhìn thấu, Tuyên Thiếu Minh ngoài mặt trong yếu nói.

“ta chỉ là muốn biết...” Bùi Triển Vân đột nhiên cười lên, kề sát vào bên tai của Tuyên Thiếu Minh, thấp giọng nói: “người còn nhớ rõ cảm giác khi Hàn Nguyệt hôn người là như thế nào không?”

hắn cười đẹp đến như vậy, hại tâm can của Tuyên Thiếu Minh một lần nữa như một con ngựa hoang bị chặn đứt dây cương không thể khống chế, như ma xui quỷ khiến mà lắc lắc đầu.

nụ hôn của Hàn Nguyệt bất quá chỉ là như chuồn chuồn lướt nước, so với Bùi Triển Vân cắn sâu vào mười phần, thỳ hiện tại đầu óc của y chỉ còn nhớ tới cảm giác khi bị hắn khẳng cắn mà thôi, những cái khác đều không có cảm giác.

bất tri bất giác trong khoảnh khắc, hai người dựa vào nhau thật gần, gần đến nỗi ngay cả hơi thở quanh quần của đối phương cũng cảm nhận được.

“rột rột.....”

âm thanh không hợp lúc bỗng nhiên vang lên. đánh vỡ bầu không khí.

Bùi Triển Vân cười ra tiếng, thu hồi tay, ôn hòa nói: “đi ăn cơm.”

“ta...người...” Tuyên Thiếu Minh cũng không biết mình muốn nói cái gì, cuối cùng không thể ngăn cản cơn đói bụng đang thúc dục, lê lét lê lét đi ra ngoài.

Tuyên Thiếu Minh vừa đi, khuôn mặt nguyên bản mỉm cười của Bùi Triển Vân nhất thời lâm vào trầm tư, không biết có phải là ảo giác hay không, vừa rồi hắn tựa hồ lại nghe được hương vị thoang thoảng của mùi rượu bên thác nước ngày đó.

sau giờ Ngọ là thời gian tốt nhất để luyện công, Tuyên Thiếu Minh lấp đầy cái bụng xong thỳ gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật, tiếng cành khô đánh xuống “ba” một tiếng vang lên bên tai y, làm y sợ tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, ngoan ngoãn lao vào trận địa nghênh đón quân địch.

lại một lần nữa dạy học, thủ pháp của Bùi Triển Vân so với trước kia càng thêm nghiêm khắc.

việc Hàn Nguyệt muốn “mượn” y qua đã muốn rất rõ ràng, vì vậy Tuyên Thiếu Minh cũng đành chấp nhận để Bùi Triển Vân tiếp tục chỉ bảo. tuy nói Hàn Nguyệt dạy y là có mục đích riêng, bất quá hai lần luyện tập đó thực sự rất nghiêm khắc, Tuyên Thiếu Minh thật sự chịu không nổi, ít nhất so với lúc này y chỉ phải đứng trung bình tấn hai canh giờ, đích xác oán giận trong lòng y giảm đi rất nhiều.

thấy y có tiến bộ, Bùi Triển Vân đáp ứng ngày mai bắt đầu dạy y một số quyền pháp cơ bản.

đêm đến chui lên giường, cơ hồ tất cả mọi người đều đã ngủ, mọi âm thanh câu tịch, chỉ có tiếng lá cây khẽ lay động phát ra tiếng kêu sần sật.

người đang chiếm cứ trên cả chiếc giường ôm lấy cái chăn cuộn thành một đoàn, ánh trăng chiếu vào từ bên cửa sổ soi sáng tư thế nằm ngủ của y, bên môi còn gợi lên ý cười.

chứng nghiện rượu phát tác khiến Bùi Triển Vân vô cùng khó ngủ, dựa người ngồi cạnh bên ô cửa sổ, một chân co lên, cánh tay như là ngẫu nhiên tùy tiện thả xuống, một mình thưởng thức ngân huy. (ánh sáng chói)

“ân....” gia khóa trên giường bất mãn rên nhẹ một tiếng, trở mình một cái, tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Bủi Triển Vân càng nghĩ càng không thoải mái, vì cái gì hần cả một đêm đều không chợp mắt được, vậy mà Tuyên Thiệu Minh lại có thể ngủ đến ngọt ngào như vậy? huống chi, hần mất ngủ lại chính là vì Tuyên Thiệu Minh.

lúc này khi hai người tiếp xúc với nhau, Bủi Triển Vân đã ngửi thấy mùi rượu liêu nhân kia. hần không thể không nghĩ đến mùi rượu đó cùng Tuyên Thiệu Minh có quan hệ.

trên thế gian thứ duy nhất có thể làm hần động tâm duy nhất chỉ có một, không thể nghi ngờ, đó chính là rượu. vì rượu mà khó ngủ, chỉ sợ hần là người đầu tiên.

nếu không thể thưởng thức được hương vị tươi mát của loại rượu kia, hần thực sự rất không cam lòng.

xem ra, hần nên đi xác nhận một lần cho rõ ràng.

Tuyên Thiệu Minh được sinh ra trong gia đình giàu có, ngày thường một bộ dáng lãng mi tinh mắt tuấn khí mười phần. ánh mắt trời sinh đã cao quý ngạo mạn cùng ngả ngớn, nhưng cũng không thiếu phần ngay thẳng, đôi môi mỏng mang dáng vẻ quật cường làm cho người ta bất giác cảm thấy, đây chính là điển hình của thanh niên công tử, thật không uống công y luôn tự xưng mình là kẻ phong lưu.

Bủi Triển Vân lần đầu tiên chú ý diện mạo của người khác như vậy, chẳng qua, hần muốn nhìn thấy, không phải là dáng vẻ bình ổn khi ở trên giường cyar gia khổ kia, mà là những phản ứng vô cùng thú vị trên gương mặt ttm khi y bị khi dễ, nhất là khi đối phương bị nói chúng điểm yếu vẫn còn mạnh miệng.

nghĩ đến đây, hần hơi nở nụ cười, xoay người ra, cầm lấy bàn tay của người trên giường, nhẹ nhàng cẩn thận cho lại vào trong chăn. sau đó, hần cúi người xuống dựa vào bên thái dương của y khẽ hít nhẹ, rồi từ từ chuyển xuống dưới cổ của Tuyên Thiệu Minh.

quả nhiên như suy nghĩ của hần, trên người của Tuyên Thiệu Minh quả thật mang theo hương vị nhàn nhạt của rượu, nếu không phải hần đối với rượu đặc biệt linh mẫn nên mới có thể biết được, chứ đối với những người bình thường khác để phát hiện ra cũng không phải là dễ.

cảm thấy trên người có cảm giác áp bách, Tuyên Thiệu Minh buồn ngủ ai oán nói: “cái quỷ gì vậy? tránh ra,...” vừa nói hai tay vừa quờ quạng.

Bủi Triển Vân thuận thế bắt lấy cổ tay y, trong lúc y khoát tay, hai vạt áo ngủ của Tuyên Thiệu Minh sớm đã bị mở rộng, lộ ra dải lụa hồng được đan tết khéo léo nối cổ y.

tò mò lấy dải lụa hồng ra, Bủi Triển Vân lúc này mới phát hiện trên sợi dây còn buộc một viên ngọc hình bầu rượu được thiết kế tinh xảo khéo léo, sinh động chân thật.

hần nhin không được để sát vào mũi thử hít lấy hương vị, hương khí kia quả thật vô cùng hấp dẫn đối với hần.

chẳng lẽ hương vị kia là được tản mát ra từ chiếc ngọc này?

“người...làm cái gì?” lúc này, Tuyên Thiệu Minh bị quấy nhiễu rối cuộc cũng từ trong giấc ngủ mà tỉnh lại, ngơ ngác nhìn nam tử tuấn mỹ ở trước mặt mình.

đây là đang nằm mơ.

y nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận hỏi: “đại sư huynh....người bị quỷ nhập vào rồi sao?” bằng không sao ánh mắt lại xanh thắm xa vời đáng sợ như vậy.

“đây là cái gì?” Bủi Triển Vân mở lòng bàn tay ra.

Tuyên Thiệu Minh lúc này mới nhìn thấy chiếc ngọc bội bị nắm ở trong tay đối phương, liền khẩn trương kêu lên: “đó là bảo bối gia môn của nhà ta, người không được chạm vào nó.”

13. Chương 13

“đồ gia truyền?” Bùi Triễn Vân dễ dàng đem Tuyên Thiếu Minh đè lại xuống giường, hai người ngồi đối mặt với nhau, hần hỏi: “ta ngửi được mùi rượu trên người ngươi, nó chính là nguyên nhân sao?”

“ngươi ngửi được?” Tuyên Thiếu Minh không dám tin trọn to hai mắt.

“Ân!” Bùi Triễn Vân vuốt cằm.

“oa, lỗ mũi của ngươi cũng quá linh đi.” Tuyên Thiếu Minh rất kinh ngạc, tùy ý lắc lư chiếc ngọc trong tay. không thể tin được cái bình ngọc nho nhỏ này lại làm ra nồng nức như thế, Bùi Triễn Vân thật sự sợ hãi than.

Tuyên Thiếu Minh chỉ vào cái miệng bình tinh tế nói: “rượu trang chúng ta dùng chiếc bình kiểu này để đựng Thắm Xuân Nhưỡng.”

“đây chính là hương vị của Thắm Xuân Nhưỡng?” hai tròng mắt của Bùi Triễn Vân nhất thời tỏa sáng.

“đúng vậy a.” Tuyên Thiếu Minh thu cái bình trở về, cẩn thận xem xét một chút rồi lại đeo vào, sau đó nói: “ta từ nhỏ đã đeo chiếc ngọc này, đây là lần đầu tiên ta thấy có người ngửi được hương vị của nó đó.”

Bùi Triễn Vân nhìn chằm chằm vào chiếc ngọc của y không nói gì, nhưng ánh mắt cứ như là- hồ đối rình mồi.

Tuyên Thiếu Minh bị hần nhìn như vậy toàn thân sợ hãi, không khỏi dịch dịch mông về phía sau.

đột nhiên, Bùi Triễn Vân nắm chặt lấy hai cánh tay y.

“đại, đại sư huynh?” thanh âm của Tuyên Thiếu Minh run rẩy, lạnh hết cả sống lưng, trong đầu tràn ngập mấy lời đồn đại ma quỷ ben lề đường mà miên man suy nghĩ.

nghe nói ở nơi sơn dã rất hay xuất hiện quỷ quái, y sẽ không trùng hợp như vậy mà bị đụng phải đi?

nghe nói quỷ quái mạnh mẽ nhất vào những đêm trăng tròn, chúng sẽ đi ra ngoài tìm kẻ chết thay, y sẽ không như vậy trùng hợp bị chúng coi trọng đi?

nghe nói...

bỗng một đạo thanh âm đặc biệt đánh gãy ảo tưởng của y.

“ở rượu trang nhà ngươi bây giờ có Thắm Xuân Nhưỡng không?”

“có...có.”

Bùi Triễn Vân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đôi con ngươi thâm trầm dọa người sợ hãi dần dần biến mất, thay vào đó là ý cười sung sướng, cũng thuận tiện buông cánh tay của Tuyên Thiếu Minh ra.

“được rồi, ngủ.” hần kéo y nằm xuống.

Tuyên Thiếu Minh trọn mắt há hốc mồm, bị những hành động liên tiếp của hần khiến cho không hiểu ra sao.

“đại sư huynh, có phải hay không ngươi ngủ nhầm chỗ rồi.” bình thường vẫn là một người ngủ giường một người ngủ võng mà?

Bùi Triễn Vân ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, lim dim nói: “võng không thoải mái, đêm nay chúng ta cùng nhau chen chúc vậy.”

hiển nhiên, hần đã ra chủ ý, thỳ cảm có thể sửa đổi được.

Tuyên Thiếu Minh đành phải phần nộ kéo chăn lên đi ngủ, cũng may cái giường này này đủ lớn, hai người bọn y ngủ cùng nhau cũng không có gì chật chội, Tuyên Thiếu Minh đã liêu cá a kiếm (1), cuối cùng cũng buồn ngủ mà nhắm mắt lại, xoay người vào trong bất tỉnh nhân sự.

bồng chốc, lưng y dường tiến tham vào trong một ***g ngực ấm áp, bên hông còn có một cánh tay tùy ý khoác qua, trên cổ còn cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của người nào đó, làm xương cốt y ngứa ngáy.

toàn thân Tuyên Thiếu Minh trở nên cứng ngắc, thầm nghĩ, Bùi Triển Vân sao lại ngủ kiêu xấu xa như vậy? y lặng lẽ đưa tay về phía sau lưng, muốn đẩy Bùi Triển Vân đang dựa vào người mình ra, nhưng vừa mới đụng đến mu bàn tay của hắn, ngay lập tức nghe thấy âm thanh nam nhân phía sau mở miệng.

“làm gì?”

Tuyên Thiếu Minh nhất thời càng trở nên cứng ngắc hơn, khi nói chuyện đôi môi của Bùi Triển Vân hé ra hợp lại, trong lúc vô ý lại chạm nhẹ vào da thịt y. làm Tuyên Thiếu Minh kim lòng không đậu sợ run, tim đập gia tốc, không biết tại sao cơ thể lại xuất hiện vài phản ứng sốt sạo.

ý thức được như vậy, y thẹn quá thành giận quát: “cút xa ra một chút có được không?! nóng muốn chết.”

“không được.”

sau đó, hần thản nhiên giải thích: “ta phải ngửi hương vị của Thảm Xuân Nhưỡng mới có thể ngủ được.”

“cái...ai quản người có thể ngủ được hay không a!” Tuyên Thiếu Minh vừa nói vừa định ngồi dậy.

“đừng nhúc nhích.” Bùi Triển Vân chỉ cần dùng một cánh tay liền đem y ấn lại xuống giường, hoàn thanh nói: “nghe lời, ngủ!”

bị tửu quỷ coi thành bình rượu mà ôm lấy, ai mà ngủ được chứ. Tuyên Thiếu Minh vừa định kháng nghị như vậy, lại nghe thấy người phía sau đã truyền tới hơi thở nhẹ nhàng.

“này? này, này, này?” y thử kêu to vài tiếng, nhưng không có ai trả lời y.

đợi một lúc lâu, xác định Bùi Triển Vân thật sự đã ngủ rồi, Tuyên Thiếu Minh liền đẩy cánh tay đang khoác bên hông mình của hắn ra, nhưng cho dù y có cố gắng dùng sức như thế nào, thì cánh tay kia vẫn cứ như là nặng ngàn cân vậy, thế nào cũng không nhúc nhích, cuối cùng y chỉ có thể chết tâm, tự nhận mệnh, mặc kệ đi.

đáng giận! y tốt xấu gì cũng là tuyên thiếu gia của tửu gia, rốt cuộc vì sao phải lưu lạc đến nỗi bị coi như một bình rượu a....

một đêm này không biết là ngủ như thế nào, Tuyên Thiếu Minh đã không còn ấn tượng gì cả. chỉ là khi y tỉnh lại, bên ngoài không chỉ có mặt trời đã lên cao, mà ở trong phòng cư nhiên còn có đồ ăn đã được chuẩn bị xong từ trước.

kỳ quái, mặt trời mọc đằng tây sao?

y vội vàng đi dầy vào chạy đến trước bàn, quả thật là đồ ăn vẫn còn nóng hôi hổi, không phải y bị hoa mắt...

“tiểu sư đệ người đã dậy.” một cái đầu bóng loáng xuất hiện, không ai khác chính là Võ Kinh, theo ở phía sau là Hàn Nguyệt nhất ngữ cũng không phát.

“tam sư huynh? ngũ sư tỷ?” Tuyên Thiếu Minh đầu tiên là cảm thấy sự xuất hiện của bọn họ rất kỳ quái, rồi sau đó mới nhớ tới chuyện của ngày hôm qua, y cảm thấy chính mình hẳn là nên bày tỏ thái độ cho bọn họ nhìn xem một chút, nhưng mà Tuyên Thiếu Minh phát hiện, qua một đêm, cơn tức của y đã tiêu thất coi như gần hết rồi, cho dù nghĩ muốn sinh khí thì cái bản mặt y cũng không khơi dậy được.

“đến, sư đệ, rửa mặt đi.” Võ Kinh đưa chậu đồng cùng khăn mặt cho y.

Tuyên Thiếu Minh ngạc nhiên, rất lâu không phản ứng được.

ý tốt của Võ Kinh không được đáp lời liền có chút xấu hổ, ngược lại là Hàn Nguyệt im lặng này giờ bỗng mở miệng.

“sư đệ, thật có lỗi.”

tuy rằng rất ngắn gọn, nhưng đã muốn nằm rất xa ngoài dự kiến của Tuyên Thiếu Minh, thì ra bọn họ đến là để giải thích, vậy mình cũng không nên làm cao làm gì, vội nói: “không...không...”

Võ Kinh cũng nói: “sư đệ, mong người hãy tha thứ cho sự tùy hứng của Hàn Nguyệt, người nếu muốn trách, thì trách ta đi.”

“không, không...” Tuyên Thiếu Minh liên tục xua tay nói: “đệ không có trách hai người, không có gì, ai đệ cũng không trách.”

những lời này không phải là giả, khi nói ra, thực sự trong lòng y đã không còn tức giận nữa rồi.

Hàn Nguyệt cầm lấy bát đĩa trên bàn, nói: “vậy tốt rồi, cơm nước xong chúng ta sẽ luyện công.”

Tuyên Thiếu Minh đang rửa mặt nghe thấy vậy, bàn tay nhanh chóng run lên đánh rơi cả cái khăn, kinh hồn chưa định hỏi: “theo hai người luyện công?” trời a, lại bắt y phải chịu khổ hình nữa sao?

Võ Kinh nhặt cái khăn lên, một bên cho vào trong chậu đồng giặt sạch, một bên nói: “đại sư huynh có việc phải ra ngoài, hôm nay đổi lại chúng ta đến dạy người luyện công.”

“ra ngoài? đi đâu? vậy sao hần không nói cho đệ biết?” Tuyên Thiếu Minh liên tục truy hỏi.

“cái đó ta cũng không rõ lắm, mới sáng sớm hôm nay đại sư huynh đã đi rồi, hần giao phó chúng ta dạy người luyện công, những thứ khác đều không nhiều lời.”

nghe vậy, Tuyên Thiếu Minh bỏ ngay bát cơm xuống, Bùi Triển Vân này là muốn làm cái quỷ gì a? đêm qua không phải vừa mới cùng nhau ngủ sao? phải đi gấp như vậy vì sao không báo ta một tiếng? là có việc gì rất quan trọng sao?

càng nghĩ, y càng không khỏi nén giận Bùi Triển Vân, không nói một tiếng liền rời đi y không thèm tính, nhưng vì cái gì còn bảo Hàn Nguyệt đến đây dạy y luyện công a? thủ pháp của Hàn Nguyệt, y đã sớm không muốn nếm thử nữa rồi....

Tuyên Thiếu Minh chán nản cầm lấy chiếc đĩa, hữu khí vô lực chọc chọc bát cơm.

Hàn Nguyệt tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của y, nói: “hôm nay tam sư huynh sẽ dạy cho người một số quyền pháp cơ bản, ta chỉ đứng ở một bên chỉ đạo thôi.”

Võ Kinh cũng phụ họa nói: “đúng vậy.”

nói cách khác, y sẽ không bị tra tấn đến chết khiếp nữa? trong lòng Tuyên Thiếu Minh hoan hô một tiếng.

“vậy...đại sư huynh khi nào thì trở về?” vừa ăn được thêm một chút, y lại nhịn không được hỏi.

y thề, y tuyệt đối, tuyệt đối không phải lo lắng cho Bùi Triển Vân, y chỉ là muốn hần nhanh trở về tiếp tục dạy mình luyện công, như vậy may ra sẽ thoải mái hơn một chút.

y chỉ là muốn nhàn hạ, chỉ muốn như thế mà thôi.

“cái này chúng ta cũng không rõ lắm.” Hàn Nguyệt hồ hững trả lời.

“nói đi là đi, hần cũng quá không có trách nhiệm đi?” Tuyên Thiếu Minh cuối cùng cũng nói ra bất mãn.

“đại sư huynh trời sinh bản tính đã tiêu sai, trước nay vẫn vậy độc lai độc vãng.” Võ Kinh giải thích.

Hàn Nguyệt liếc nhìn Tuyên Thiếu Minh một cái, giống như vô ý nói: “chớ không phải người đã muốn không thể dời xa đại sư huynh sao?”

Tuyên Thiếu Minh còn đang đầy một miệng cơm lập tức liền phun ra.

“ai không thể thiếu hần cơ, hần tốt nhất vĩnh viễn cùng đừng quay trở về nữa.”

(1) hờ, cái từ này gặp nhiều lắm. cơ mà không biết nghĩa chính xác đâu. trong trường hợp này chắc kiểu như đầu đá tư tưởng một hồi, hoặc sau một hồi giảng xé đó.

14. Chương 14

Tuyên Thiều Minh dưới sự chỉ dẫn của Võ Kinh kiên nhẫn luyện quyền pháp cả một ngày, qua giờ cơm tối một chút, y liền chạy tới khóa thực phòng lặng lẽ phân phó Nhân Quý đi chuẩn bị nước ấm cho mình. chảy một thân toàn là mồ hôi, y đương nhiên là phải thư thư phục phục tắm một trận rồi.

Nhân Quý đổ đầy nước vào cái thùng gỗ để trong phòng y, lại nhìn xung quanh trái phải, hỏi: “thiếu gia, Búi công tử đâu?”

“quản hần nhiều vậy làm cái gì?” Tuyên Thiều Minh một bên lau bầu một bên cời ngoại bào ra.

“thiếu gia, để ta làm cho.” Nhân Quý nhanh chóng chạy tới hầu hạ.

“được rồi, ta tự mình cời, người xem nước được chưa để ta tắm nhanh lên.” Tuyên Thiều Minh không kiên nhẫn đẩy Nhân Quý ra.

Nhân Quý nhìn thiếu gia nhà mình tự động thủ cời y phục, có chút há hốc mồm, nếu đổi lại là trước kia, thiếu gia nhà gã nhất định là sẽ bắt chéo chân chờ gã chuẩn bị thỏa đáng hết thấy, ngay cả một ngón tay cũng không động, không thể tưởng được mới đến linh Huyền Phái mấy ngày, người này liền trở nên chăm chỉ như vậy.

Tuyên Thiều Minh cời ngoại bào ra để ở một bên, uống xong ngụm trà, thấy dũng thủy đã chuẩn bị xong, lúc này mới đem toàn thân y phục cời bỏ, rầm một tiếng ngồi vào trong thùng nước đang nhiệt khí bốc đầy trời.

“ân.. thật thoải mái.” y phát ra thanh âm thỏa mãn.

Nhân Quý tự giác cầm lấy bố khăn chà sát cho y.

“thiếu gia, ta nghe nói người bắt đầu luyện quyền rồi có phải không?”

“ân!” cực kỳ thoải mái, Tuyên Thiều Minh bắt đầu có điểm buồn ngủ.

“có khó không?”

“chút tài mọn, có thể làm khó được bản thiếu gia người sao?”

“hắc hắc, tiểu nhân biết nhất định là không thành vấn đề với thiếu gia.”

“nhiều lời vô nghĩa.” khước miệng Tuyên Thiều Minh âm thầm giương lên, nói: “xoa bóp bả vai cho ta.”

“vâng, vâng.”

Tuyên Thiều Minh nhắm mắt lại, cánh tay khoác lên trên thành của dục dũng, thích ý hưởng thụ.

Búi Triển Vân ra ngoài thật tốt, như vậy y liền có thể đem Nhân Quý đến muốn sai bảo như thế nào cũng được! môn quy cái khỉ gì, gặp quỷ đi thôi!

sau đó, y bắt tri bắt giác ngủ say, đến khi tỉnh lại, trong phòng lại chỉ có một mình y, nệm trên bàn đã tắt, nơi nơi đều là ánh nguyệt thanh huy.

“Nhân Quý gia khóa người đã chạy đi đâu rồi?” y thỳ thảo nghi hoặc.

nước trong dục dũng vẫn còn ấm, nhưng lại chỉ có mỗi một mình Tuyên Thiều Minh. bất quá y cũng ngâm đủ rồi, liền đứng dậy bước ra khỏi dục dũng. cũng may Nhân Quý đã chuẩn bị sẵn y phục để ở một bên, y lau khô thân thể, chính mình thuận tay liền mặc vào. dù sao đã đến linh huyền Phái lâu như vậy rồi, y cũng học cho mình thói quen tự mặc y thoát y.

lúc ngâm ở trong nước không chú ý, tóc của y đều bị dính nước ướt hết, Tuyên Thiều Minh đành phải rút cây trâm vấn dùng để cài tóc ra, mặc kệ một đầu tóc đen dài rối tung còn toát ra hơi nước tùy ý xoa xuống.

vừa mới tắm rửa chỉ kịp mặc vào một kiện áo trong mỏng manh, ở trong đêm tựa hồ đã có chút lạnh, chứ nói chi là cả một đầu tóc y đều ướt, Tuyên Thiều Minh chà sát hai bàn tay lại với nhau, nhảy lên giường, đem chính mình quấn thật kín ở trong chăn.

y còn chưa muốn ngủ, nghĩ đợi Nhân Quý về thì bảo gã nhu nhu bàn chân cho.

cửa sổ trong phòng rộng mở thoáng đảng, gió đêm cứ như vậy một cơn lại một cơn thổi tới bên giường. Tuyên Thiếu Minh vừa lạnh vừa tức giận, nghĩ muốn phát giận lại phát không được, đây cũng không phải là chỗ ở của Tuyên gia, chỉ cần tùy tiện quát một tiếng sẽ có hạ nhân chạy đến.

rơi vào đường cùng, y đành phải chân trần nhảy xuống giường đi đóng cửa sổ.

bỗng nhiên một trận phong quét mạnh vào người y, làm Tuyên Thiếu Minh mắt cũng mở không được, trong nháy mắt, một đạo thân ảnh như quỷ như mị xuất hiện phía trên cửa sổ, hoàn toàn che hết ánh thanh huy của trăng.

“a a a.” Tuyên Thiếu Minh sợ tới mức liên tiếp thối lui về phía sau.

“ta đã trở về.” bóng đen nói, thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống cửa sổ, lúc này gương mặt của hắn mới từ trong ánh trăng hiện ra rõ ràng.

trường thân ngọc lập (1) mi mục như mặc họa (2) một công tử tuyệt sắc như vậy sao có thể là quỷ mị(3)?

Tuyên Thiếu Minh bây giờ mới nổi trận lôi đình quát: “có cửa sao ngươi không đi a?”

Bùi Triển Vân lơ đãng nhón nhón mi, nói: “đây là phòng của ta, đương nhiên là ta muốn vào bằng lối nào thì vào rồi.”

“đáng giận!” Tuyên Thiếu Minh chửi nhỏ một tiếng, nhưng là không thể phản bác, đành phải cắn giận trừng mắt liếc hắn một cái, đi lên đóng cửa sổ lại.

khoảng khắc khi hai người gặp nhau thoáng qua vừa rồi, đôi con ngươi luôn mỉm cười của Bùi Triển Vân bỗng xuất hiện một tia pháp phỏng kỳ dị, nhưng mà năng lực khống chế của hắn vô cùng tốt, rất nhanh liền đem dị thường ẩn đi, thản nhiên nhìn chung quanh phòng một vòng, đập vào mắt chính là một đực dưng vẫn còn hơi bốc hơi nước, y phục vút linh tinh la liệt.

“nếu đã tắm xong, vì sao không dọn dẹp hết đi.” hắn bắt lại tay Tuyên Thiếu Minh đang muốn quay trở về giường.

Tuyên Thiếu Minh ở trong lòng thầm mắng Nhân Quý, nhưng chính mình không muốn thu thập, liền thuận miệng nói: “a, đại sư huynh ngươi xuất ngoại trở về, nhất định phải gột rửa tẩy trần a, đây chẳng phải là để cho ngươi dùng sao?”

đôi con ngươi khôn khéo của Bùi Triển Vân mị mị, lập tức cười nói: “cũng được.”

Tuyên Thiếu Minh còn tưởng mình may mắn, lại nghe hắn nói tiếp: “ngươi lại đây chà lưng cho ta.”

“ta?” bảo đường đường một đại thiếu gia như y chà lưng cho kẻ khác! nằm mơ đi thôi!

“không muốn?” âm thanh của Bùi Triển Vân phóng nhu, cúi đầu hỏi.

đây là uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn! nhưng Tuyên Thiếu Minh lại chỉ dám kêu gào thầm lặng trong nội tâm, còn người vẫn là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh đực dưng.

Bùi Triển Vân đưa tay chạm nhẹ vào mặt nước, tức mi, nói: “nước lạnh rồi.”

khóe miệng Tuyên Thiếu Minh kéo lên, thầm nghĩ, hắn sẽ không bắt ta đi lấy nước ấm về đi?

“bất quá không quan hệ.” Bùi Triển Vân cười cười, hai tay để trên thành của đực dưng, vận công một lát, nước bên trong liền tỏa ra khói trắng.

“quá thần kỳ.” Tuyên Thiếu Minh xem thế là đủ rồi.

Bùi Triển Vân thu tay lại, nói: “được rồi, giúp ta cởi y phục”

“cởi, cởi y phục?” Tuyên Thiếu Minh cảm thấy mặt mình bắt đầu trở nên khô nóng.

“đúng vậy a, trong vòng một ngày ta phải đi đi về về giữa Linh Huyền Phái cùng Tuyên gia tửu trang, thật sự là hơi mệt một chút.”

“người tới tửu trang nhà ta?” Tuyên Thiếu Minh lấp bắp kinh hãi, truy vấn nói: “người tới làm cái gì a?”

“đương nhiên là vì loại rượu tuyệt vô cận hữu(4) theo như lời người nói rồi.” Bùi Triển Vân gọt lên một mặt tươi cười.

“Thẩm Xuân Nhưỡng!” Tuyên Thiếu Minh kinh hô, rồi sau đó lắc lắc đầu nói: “không có khả năng, cha ta sẽ không cho người Thẩm Xuân Nhưỡng đâu, nhà chúng ta chỉ còn thừa lại một vò, năm năm sau mới mở a.”

“A...” Bùi Triển Vân bỗng nhiên vỗ nhẹ cái trán, mang chút hồi ý nói: “nguyên lai rượu trang của các người chỉ còn thừa lại một vò, sớm biết vậy ta sẽ lưu lại nửa vò.”

“cái gì? người đều uống ngay?” Tuyên Thiếu Minh nghĩ nghĩ, không quá tin, một mạch lắc lắc đầu, lẩm bẩm: “cha ta mà đem Thẩm Xuân Nhưỡng cho người? cha ta điên rồi? không có khả năng, đều đó không có khả năng.”

“cái gì mà không có khả năng?” Bùi Triển Vân hướng cửa sổ bên cạnh sờ sờ, liền nhắc một cái hồ lô rượu lên, cầm trong tay lắc lắc, nói: “người bình thường như ta muốn uống hết nó.”

“người cư nhiên thừa dịp sự phụ bé quan mà uống rượu.” Tuyên Thiếu Minh thân thủ chém giết, nghĩ muốn xác định xem ở đó có phải Thẩm Xuân Nhưỡng hay không?

Bùi Triển Vân thoải mái tránh thoát tay y, cười nói: “người lớn tiếng như vậy, sự phụ sẽ nghe thấy được a.”

“vậy càng tốt.” Tuyên Thiếu Minh trông mắt vừa chuyển, hớ mồm hô lớn: “đại sư huynh phạm quy rồi, đại sư huynh mang rượu lên núi rồi, đại sư huynh trộm uống rượu rồi.”

“ai nha, xem ra không còn biện pháp nào khác.” Bùi Triển Vân bất đắc dĩ thở dài.

“vậy mang lại đây.” Tuyên Thiếu Minh vẻ mặt chính nghĩa nói.

vốn tưởng rằng Bùi Triển Vân sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, lại không đoán được, phút chốc Bùi Triển Vân đã kéo y lại bên người, khiến Tuyên Thiếu Minh không kịp đề phòng liền ngã vào trong lòng ngực của Bùi Triển Vân.

Bùi Triển Vân dùng một bàn tay khóa lấy hai tay y ở sau lưng, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười mỉm tao nhã.

trong lòng Tuyên Thiếu Minh hô to cẩn thận, thế nhưng đã không còn kịp rồi.

chỉ nghe Bùi Triển Vân ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “biện pháp tốt nhất chính là đem người cùng tha xuống nước, chúng ta cùng nhau phạm quy.”

“buông...”

hai tròng mắt của Tuyên Thiếu Minh trợn lên, ý đồ phát ra kháng nghị, đáng tiếc vừa há miệng rượu trong hồ lô liền tiến thẳng vào môi, nhất thời trong khoang miệng tràn đầy là rượu, y phải từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

vị cam hương mát lạnh khi vừa nhập khẩu này, hương vị độc nhất vô nhị trên đời này, không phải Thẩm Xuân Nhưỡng của Tuyên gia tửu trang nhà y thỳ là cái gì?

(1) dáng đứng thẳng dài.

(2) Gương mặt như tranh vẽ.

(3) ở đây nó là “con quỷ” chứ không phải theo nghĩa “đẹp”.

(4) có một không hai.

15. Chương 15

rượu bị đổ vào quá nhanh, Thẩm Xuân Nhượng theo khoe miệng của Tuyên Thiếu Minh tràn ra, men theo cần cổ bị ép ngẩng lên chảy thẳng vào bên trong vạt áo, trước ngực bất tri bất giác bị ướt một mảng lớn, y phục dính sát vào cơ thể cảm nhận được cả sự phập phồng của mỗi tác da thịt.

Bùi Triển Vân thấy đau lòng, đột nhiên cúi đầu xuống, vươn ra đầu lưỡi khẽ liếm cảm của Tuyên Thiếu Minh. y kinh ngạc không thôi, toàn thân cũng lâm vào run rẩy.

“tiểu sư đệ, rượu quý như vậy, đừng nên lãng phí a.” tiếng nói của hắn vẫn giống như thanh âm nỉ non bình thường, nhưng so với rượu lại càng say lòng hơn.

đầu lưỡi tham lam một đường đi xuống, liến lên xương quai xanh của Tuyên Thiếu Minh, mà lúc này, rượu Thẩm Xuân Nhượng trong hồ lô cơ hồ cũng đã dốc hết, Bùi Triển Vân tiện tay ném một cái, hồ lô rượu liền tùy ý bay đến một góc hôn ám nào đó.

“không cần...rất ngứa...” miệng của Tuyên Thiếu Minh cuối cùng cũng có thể nói chuyện, vừa lên tiếng liền phát ra âm thanh mềm nhũn ngay cả y cũng phải giật mình.

nghe thấy Bùi Triển Vân cười nhẹ một tiếng, trên mặt y liền một trận tao nhiệt, lửa giận theo đó bốc lên, dùng cả hai tay hai chân mà dẩy dụa, nghĩ muốn thoát ra khỏi chế ngự của hắn.

“hỗn đản, buông.”

Bùi Triển Vân giữ lấy cảm y, vẻ mặt lộ ra chút u sầu, nói: “nói chuyện khó nghe như vậy, cái miệng này thật không xứng đáng được uống loại rượu quý như thế, mau trả lại cho ta.”

“trả lại người cái....”

lời nói bông chốc bị ngăn cản mà im bật, đôi môi vừa mới phun ra vô số ngữ khí kiêu ngạo giờ đây đã bị một đôi môi khác lấp đầy.

trong đôi mắt của Bùi Triển Vân nổi lên ý cười, cũng xen lẫn một tia âm trầm khó có thể đoán trước.

Tuyên Thiếu Minh kinh hách quá độ căn bản không còn tâm trí đâu để mà suy nghĩ tình huống trước mắt, y không biết phải làm sao cứ mặc cho đối phương tùy ý xâm nhập vào khoang miệng mình, đầu lưỡi hồng mịn mềm mại của hắn giống như một con linh xà, xông vào miệng y càn quét một tác cũng không chừa, hòng đoạt lại Thẩm Xuân Nhượng.

nụ hôn của Bùi Triển Vân không chỉ là tìm kiếm, mà còn tràn đầy cướp đoạt cùng giữ lấy.

ý thức được có điểm không thích hợp, Tuyên Thiếu Minh bắt đầu cự tuyệt, nhưng hai tay bởi vì bị Bùi Triển Vân nắm chặt ở sau lưng nên không thể động đậy được, kháng cự nhỏ nhoi này căn bản là vô dụng, tâm loạn như ma y chỉ còn biết lấy đầu lưỡi mà chống cự, hy vọng có thể đem dị vật đuổi ra.

nhưng mà, hành động này thật không may mắn lại khiến cho phản tác dụng.

Bùi Triển Vân nhìn như vô động vu trung(1. không nhúc nhích), hai trong mắt phút chốc liền âm trầm như nước sơn đêm, hắn nhanh chóng ôm lấy đầu lưỡi không an phận kia, nhẹ nhàng mà cắn một cái, nhân khi chiếc lưỡi kia ăn đau co rút lại liền ôn nhu mút vào, dây dưa không ngừng, cuối cùng khiến cho đầu lưỡi kia chỉ có thể vô lực chuyển động theo hắn.

“đừng..ân....”

thất lực Tuyên Thiếu Minh trở nên mềm nhũn, trong giây lát ngọn lửa *** bỗng cuộn cuộn trong cơ thể, khó có thể kiềm chế y thấp giọng rên nhẹ một tiếng, trong khi hoảng hốt, bàn tay nguyên bản vẫn cố đẩy Bùi Triển Vân ra lại trở thành nhanh chóng nắm chặt lấy vạt áo hắn không buông.

thấy vẻ mặt y tràn ngập hưởng thụ, Bùi Triển Vân trong lòng cười cười, dễ dàng xoay người y lại, không đợi Tuyên Thiếu Minh kịp phản ứng liền tiếp tục hôn y.

nụ hôn lúc này đây là một nụ hôn hết sức ôn nhu, chậm rãi mà tinh tế, vừa đúng chêu chọc vào điểm mấu chốt của Tuyên Thiếu Minh, loại này giống như được phủng ở trong lòng bàn tay mà hầu hạ, phút chốc liền

khiến Tuyên Thiếu Minh giống như ma sui quở khiến ôm lấy cổ Bùi Triển Vân, tựa hồ yêu cầu đối phương càng nhiều hơn nữa.

đột nhiên, Bùi Triển Vân buông Tuyên Thiếu Minh ra, khoe mắt liếc về phía đục dững bị lạnh nhạt hồi lâu, bên môi hiện lên một mặt tươi cười như họa xuân sắc(2. bức tranh cảnh xuân).

“nước nhanh sắp lạnh rồi.”

trong lòng một trận mờ mịt sợ hãi, Tuyên Thiếu Minh thất thần một lát, thẳng đến khi bị Bùi Triển Vân lột sạch quăng vào trong dững lý, uống mấy ngụm nước y mới ho khan tỉnh táo lại.

“làm gì vậy...khụ khụ..khụ!” y gạt đi bọt nước trên mặt, không hẹn trước theo khoe mắt nhắm hờ liền nhìn thấy một khối thân thể kinh gầy(3. gầy mà khỏe mạnh rắn chắc) trắng nõn, nhất thời kinh ngạc, ánh mắt bởi vì kinh diễm cũng mở to ra.

Bùi Triển Vân có một cơ thể cao gầy thon dài, sau khi cởi y phục, cho dù da thịt như tuyết, nhưng cơ thể rắn chắc cùng đường cong thân thể duyên dáng nổi bật khiến ai cũng không thể xem nhẹ, hẳn đích thực mới là vẻ đẹp của nam tử.

Bùi Triển Vân vô tình hiển lộ ra khí thế như vậy, mê người nhưng cũng không kém phần nguy hiểm, trong cổ họng của Tuyên Thiếu Minh ừng ực một tiếng, đầu óc tràn ngập cũng chỉ có một suy nghĩ, đó là-trốn.

đáng tiếc y còn chưa có đem ý tưởng này thực hiện được, thì đã bị Bùi Triển Vân thoải mái kìm chặt trong đục dững.

lưng Tuyên Thiếu Minh dán chặt vào thành của dững lý, trừng mắt nhìn Bùi Triển Vân, như là cảnh báo hẳn không được tới gần.

Bùi Triển Vân cười nói: “làm cái gì mà bày ra vẻ mặt phòng bị với ta như vậy? ta sẽ ăn ngươi sao?”

Tuyên Thiếu Minh sợ chính mình lại mắc bẫy của hắn, thế là hé miệng không đáp.

Bùi Triển Vân cố ý thở dài một hơi: “vừa rồi còn nhiệt tình như vậy...”

“ngươi nói bậy.” cả khuôn mặt anh tuấn của Tuyên Thiếu Minh đều đỏ lựng lên.

Bùi Triển Vân lại mỉm cười nói: “vậy không ngại lại thử một lần?”

“cút! ai muốn thử với ngươi a.” nơi này không nên ở lâu, Tuyên Thiếu Minh quyết định chạy trốn mới là thượng sách.

y mới vừa xoay người, bỗng nhiên bị một cánh tay ở đằng sau kéo lại, ồm một tiếng rơi xuống nước, rồi như một con mồi ngã vào trong ***g ngực rộng rãi ấm áp của hắn.

nước trong đục dững không chịu nổi xung động mà tràn cả ra ngoài.

“chạy cái gì a? không phải nói sẽ chà lưng cho ta sao?” Bùi Triển Vân ghé vào tai y cười khê, đôi môi mỏng giảo hoạt giống như cổ tình vô ý xẹt qua mang tai Tuyên Thiếu Minh.

“ta không làm! ngươi tự chà đi.” toàn thân Tuyên Thiếu Minh run rẩy như gặp phải hàn khí, vật giữa hai chân ở dưới nước cũng đứng lên.

đáng giận! sao trong lúc này y lại có phản ứng?

“buông, ta đã tắm rồi, ngươi tự tắm đi.” y bất an giãy dụa, phi thường lo lắng người phía sau sẽ phát hiện ra bất thường bên dưới làn nước của y.

nếu bị người phát hiện rồi cười nhạo, y không bằng đâm đầu mà chết cho quên luôn đi!

“tắm lại một lần nữa cũng không sao, dù sao vừa nãy khi uống Thảm Xuân Nhượng, quần áo cũng đã bị ngươi lộng ướt hết cả rồi.” cánh tay của Bùi Triển Vân ôm chặt lấy thắt lưng y, ngữ khí tuy rằng ôn hòa, nhưng một cánh tay cũng không thể cử động được.

Tuyên Thiếu Minh nửa bước cũng khó mà rời đi được, nhưng vừa nghĩ tới chính mình trần truồng lại ngồi trên đùi của một kẻ cũng đồng dạng trần truồng như vậy, y liền cảm thấy mặt mình sắp bị lửa đốt thành tro rồi.

“cái gì mà ta làm ướt, rõ ràng là người làm. nếu không phải người ép ta uống tượu, quần áo của ta liệu có thể ướt thành như vậy sao?”

“A, vậy ta thật là không phải, một khi đã như vậy, ta liền càng không thể để người đi rồi, ta phải phụ trách đem người đi tắm, sau đó lại thay y phục sạch sẽ cho người.” Bùi Triển Vân nghiêm túc nói.

cảm thấy cánh tay bên hông bắt đầu chuyển động, Tuyên Thiếu Minh bị dọa cho nhảy dựng lên, hai tay vội vàng mò vào trong nước ngăn lại, ngoài miệng kích động hét lên: “không cần, không cần...”

“sư đệ, đừng khách khí với ta, chiếu cố người chính là bổn phận của ta a.”

Bùi Triển Vân ở vành tai miễn cưỡng của y thổi nhẹ khí, tiếng nói trầm ổn cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong tai Tuyên Thiếu Minh, mê hoặc thần trí y.

“lần trước không phải người oán giận ta không chiếu cố tốt cho người sao? hôm nay ta sẽ hảo hảo bồi thường cho người a.”

“không phải...”

Tuyên Thiếu Minh khóc không ra nước mắt, y mới không cần loại này chiếu cố.

dưới nước, bàn tay của Bùi Triển Vân tránh thoát khỏi ngăn trở của y, đột nhiên cầm lấy phân thân của Tuyên Thiếu Minh.

Tuyên Thiếu Minh trở tay không kịp lúc này đây thật sự hít vào một hơi lạnh khí.

“người người người, mau buông ra.” y gấp đến độ cả gương mặt đều đỏ bừng lên.

“nghe người buông ra, người sẽ càng khó chịu đi.” Bùi Triển Vân ở trên vừa cọ xát mặt mình vào tóc mai của Tuyên Thiếu Minh, ở dưới lại dùng tay không ngừng xoa nắn phân thân y, vật trong tay bởi vì kinh hãi không dậy nổi bỗng chốc liền trở nên thẳng đứng.

sâu trong yết hầu của Tuyên Thiếu Minh phát ra một âm thanh nức nở, khoái cảm càng nhiều, thỳ y lại càng cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt chôn trong hõm vai Bùi Triển Vân không muốn chui ra, suyễn khí nói: “mau, mau buông ra...bằng không ta sẽ không khách khí với người...”

“người dùng cách gì để không khách khí với ta a?” Bùi Triển Vân buồn cười hỏi, bàn tay lại càng thêm dùng sức bóp vài cái.

“đau! đau! đau! đáng giận, người muốn đem ta phét đi sao?” ngữ khí của Tuyên Thiếu Minh nhất thời mang theo tiếng khóc nức nở.

Bùi Triển Vân dừng lại hàng động, nói: “vậy người muốn ta phải làm cái gì?”

Tuyên Thiếu Minh cắn môi dưới, sợ rằng chỉ cần buông lỏng miệng sẽ liền không kiềm chế được chính mình.

giống như là muốn đem quật cường của y đánh tan, Bùi Triển Vân nhẹ nhàng khẳng cố trên vành tai miễn cưỡng của Tuyên Thiếu Minh, nhất thời *** trong y liền dậy lên như một cỗ nước xiết, thốt ra rên rỉ.

“thành thực một chút, muốn ta buông tay hay là tiếp tục?” tiếp theo là thanh âm hấp dẫn truyền tới.

16. Chương 16

Tuyên Thiếu Minh bị khoái cảm cùng lý trí dày vò làm cho câu trả lời trở nên do dự, theo như lý trí thỳ y hẳn là phải mau chóng cự tuyệt Bùi Triển Vân, nhưng là theo cơ thể đang hưởng lạc này thỳ hoàn toàn

ngược lại. khối thân thể bị Bùi Triển Vân nắm giữ thật sự thoải mái không nói lên lời, làm cho y khó có thể nào nói “không”.

bàn tay đang xoa nắn của Bùi Triển Vân đột nhiên dừng lại, giống như đang chờ đợi quyết định của Tuyên Thiếu Minh.

nhưng mà, nhược điểm của Tuyên Thiếu Minh đang bị hắn nắm giữ trong tay, lại không có cách nào chiếm được kích thích, loại cảm giác này quả thực so với vạn nghị phệ tâm (1. bị ngàn con kiến cắn) còn khó chịu hơn.

y tìm lòng không đậu cựa sát hai chân.

“ngươi...” y chần chờ mãi nhanh đôi môi, nâng lên con ngươi đen huyền chứa đựng khát cầu không thể che giấu, tròng cái tên Bùi Triển Vân làm cho y tức đến nghiêng răng nghiêng lợi này, hảo không khách khí nói: “ngươi điem nhẹ cho ta.”

nghe một chút, đây là khẩu khí khi cầu người khác giúp đỡ nên có sao? đôi lông mày của Bùi Triển Vân khẽ cau lại, nhưng hắn cũng không ghét Tuyên Thiếu Minh không được tự nhiên như thế này.

ngón tay thon dài ở phân thân đứng thẳng của Tuyên Thiếu Minh bắt đầu bộ lộ, bàn tay nắm lấy vật hình trụ cũng không ngừng ma sát lên xuống, tạo ra khoái cảm kịch liệt. Tuyên Thiếu Minh theo bản năng thở gấp gấp, thỉnh thoảng phát ra rên rỉ kiều mị. thân thể ở trong lòng Bùi Triển Vân liên tục run lên, bộ vị yếu ớt cố gắng gượng ở trong tay hắn cũng run rẩy không thôi.

mỗi khi nghe thấy miệng mình phát ra thanh âm, Tuyên Thiếu Minh sẽ cúi đầu xuống càng thấp hơn, giống như làm như vậy sẽ tạo được lớp vỏ bình tĩnh êm đẹp cho chính mình, lại không biết được ở trong mắt người khác đây bất quá chỉ là hành động đầu đầu hổ đuôi buồn cười mà thôi.

nhìn cái gáy màu mật của y lộ ra sau mái tóc đen dài như mực, Bùi Triển Vân giống như lại ngửi được hương khí liêu nhân của Thắm Xuân Nhưỡng, đôi môi chậm rãi dán lên bao phủ lấy nó, bắt đầu triền miên mưa hôn ôn nhu.

trong lòng hắn có chút mê hoặc, mùi hương chân chính trên người Tuyên Thiếu Minh so với Thắm Xuân Nhưỡng càng làm cho hắn muốn ngừng mà không được hơn. hắn không tiếc ngần dậm xa xôi đi đến Tuyên gia tửu trang chính là để giảm bớt đi loại dục vọng mãnh liệt này, chính là ngay cả khi đã uống xong Thắm Xuân Nhưỡng, hắn lại thấy vẫn chưa đủ, ngược lại lại muốn nhắm nháp tư vị dẫu ở trên người Tuyên Thiếu Minh kia hơn.

luôn tự nhận bản thân xưa nay tự chủ nhất lưu (2. kỷ luật trước sau như một) lần này hắn nghĩ muốn tùy tâm sở dục một lần (3. tùy ý mình).

“Ân...” nụ hôn nơi gáy Tuyên Thiếu Minh cứ mãi kéo dài làm cho y không khỏi co rụt cổ lại, bất mãn nói: “ngươi, ngươi đừng ở trên người của ta bính đến bính đi...ta sợ nhột a...”

“thật sao?” vì nghiệm chứng, Bùi Triển Vân ở trên eo của y véo một cái.

“ân...a!” Tuyên Thiếu Minh bỗng nhiên thanh âm trầm thấp khẽ hô một tiếng, phân thân ở trong tay Bùi Triển Vân cũng này lên một chút.

Bùi Triển Vân giật mình mỉm cười- thân thể của Tuyên Thiếu Minh không phải là sợ nhột, mà là phi thường mẫn cảm.

tay hắn yên lặng dời đi trận địa, bắt đầu lưu sướng sờ soạng thắt lưng y, thừa dịp Tuyên Thiếu Minh chưa với đến được dư vị của khoái cảm mà nơi lồng phồng bị, hắn lớn mật vuốt ve đến khuôn ngực bằng phẳng của y, cuối cùng hai ngón tay tiến tới vuốt ve hai đầu nhũ của Tuyên Thiếu Minh.

về ngưỡng ngừng sung sướng khi được thỏa mãn của y thực sự vô cùng ngọt ngào động lòng người.

“A! ngươi...hỗn đản!” ý thức được Bùi Triển Vân đang đùa bỡn ***g ngực mình, Tuyên Thiếu Minh nhất thời tức giận rống lên, cũng đưa tay ngăn cản.

“miệng lại không sạch sẽ.” Bùi Triển Vân buông tha không thêm hầu hạ y nữa, một cánh tay bắt đầu kiểm chặt hai cánh tay của Tuyên Thiếu Minh lại, đồng thời cho y thêm một chút cảnh cáo, hấn nhéo một chút tại đầu nhũ vừa cứng lại vừa mẫn cảm của y.

“A——!” Tuyên Thiếu Minh kêu lên sợ hãi, trước ngực cảm thấy một cổ đau đớn khó có thể hình dung nhưng lại làm cho người ta trở nên nghiện ngập nó, đôi con ngươi đen huyền luôn tràn đầy khí phách nay bỗng nhiên giống như ngấn nước bắt đầu hiện ra tia tia dao động, y nghiêng đầu sang chỗ khác, cảm tức cúi người xuống, lên án nói: “miệng sinh ra đã mọc trên người của ta, ta nghĩ cái gì thì liền nói cái đó, người có ý kiến gì?”

A, mắng chửi người đáng vẻ cũng thực nho nhã, Bùi Triển Vân hướng y cười rộ lên, cười đến mặt mày loan loan (5.cong) giống như trăng non.

“ta, ta ta cảnh cáo người...người tốt nhất...” y nuốt một ngụm nước miếng, lúc này mới nói tiếp: “người tốt nhất đừng xằng bậy, nếu không ta sẽ khoe với sư phụ.”

“khoe với sư phụ cái gì? khoe người cùng ta...” Bùi Triển Vân dừng một chút, ánh mắt ở trong ***g ngực quang lóa của y quét qua loạn nhìn một lượt, rồi mới tươi cười.

Tuyên Thiếu Minh ghen lời, nếu như đi tố giác Bùi Triển Vân, chẳng phải cũng đem chính mình đi tố giác sao? y làm sao còn giữ được mặt mũi! về nhà cha y không đánh gãy chân mới là lạ!

nhìn thấy trên mặt y một trận xanh một trận trắng, Bùi Triển Vân tâm phá lệ nhuễn xuống, ôn nhu nói: “được rồi, không khi dễ người nữa, chỗ này đau có phải không? ta giúp người nhìn xem.” nói xong, nghiêm túc cúi xuống nhìn xem hai khớp hông anh bị chà đạp đã trở nên diêm hồng kia.

“thật là đỏ.” Bùi Triển Vân nghiêm túc bình luận, gấp đồ vật nho nhỏ đáng yêu mê người như vậy, không khỏi muốn tìm hiểu vờn ra đầu lưỡi khê liếm, rồi nuốt lấy, sau đó mềm mại an ủi.

“Ân...a...A...a.....” toàn thân Tuyên Thiếu Minh mãnh liệt run rẩy, ngực theo bản năng ưỡn về phía trước, khoái cảm tên đại lan tràn đến khắp tứ chi trăm骸.

bồng chốc, bạch trọc liền trôi nổi đầy ở trên mặt nước.

“thực thoải mái a?” Bùi Triển Vân nhìn đến tuần dung như xuân hiểu của y, khoe miệng không hiểu sao nở nụ cười cưng chiều cùng sung nịch.

“...ta giết người!” Tuyên Thiếu Minh nghiêng răng nói, đáng thương y căn bản chính là miệng cạy mạnh, bởi vì vừa mới phóng thích xong,nên ngay cả một ngón tay y cũng không đụng đây được.

nước đã muốn lạnh, Bùi Triển Vân ôm lấy Tuyên Thiếu Minh đã muốn vô lực bước ra khỏi dục dũng, lau khô xong thân thể cả hai thỳ lại bế y lên giường.

Tuyên Thiếu Minh sợ lạnh cuộn mình vào trong chăn, Bùi Triển Vân thấy vậy cười khê, nghiêng người ghé vào lỗ tai y cười nói: “tiểu sư đệ, người chỉ để ý đến chính mình ăn no, có phải hay không rất không có suy nghĩ?”

“Ân? cái gì?” hai mắt Tuyên Thiếu Minh nhắm hờ, vừa buồn ngủ lại vừa khó hiểu hỏi.

Bùi Triển Vân kéo chăn ra, hạ thân dựa sát vào đôi mông tròn vểnh vẫn chưa mặc y phục của Tuyên Thiếu Minh, ngọn lửa nóng như thiết nung kia truyền tới, ngay lập tức đem nhập nhèm của y đánh tan thành mây khói.

“người...chẳng lẽ...không không không, chuyện này tuyệt đối không được!” chỉ khoảng nửa khắc, sắc mặt của Tuyên Thiếu Minh đã thay đổi vài lần, cuối cùng cơ hồ là vì quá hoảng sợ mà ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra.

“sao lại không a?” Bùi Triển Vân dựa vào càn gàn, môi kề môi, khê liếm nói: “người không phải thích diện mạo của ta sao? vậy cho ta ôm người thỳ có cái gì không được?”

lời của Bùi Triển Vân nói một chữ cũng không sai, từ lần đầu gặp mặt bên thác nước ngày ấy, Tuyên Thiếu Minh đã hoàn toàn mê luyện gương mặt tuyệt mỹ đến văn phong hoa mỹ thể nào cũng không thể sánh bằng

được của Bùi Triễn Vân. cho dù sau đó có biết được Bùi Triễn Vân là nam tử, thì đối với khuôn mặt kia y vẫn là không có sức chống cự, vẫn không thể tự chủ được mà mặt đỏ tím đập.

nhưng, như vậy không có nghĩa là y nguyện ý làm người ở phía dưới a.

“ta mới không muốn bị ôm, người để cho ta ôm thì còn được.” y lớn tiếng nói với Bùi Triễn Vân, thừa cơ xoay người ngồi lên trên ngăn chặn lại Bùi Triễn Vân.

“chỉ cần người ở phía trên là có thể?” Bùi Triễn Vân bị đè ở phía dưới vẫn bình tĩnh hỏi, bên môi cơ hồ có thể thấy được ý cười.

“đúng vậy!” Tuyên Thiếu Minh dùng sức gật đầu.

“tốt lắm, vậy người cứ ở phía trên đi a.”

không nghĩ tới Bùi Triễn Vân sẽ sẵn khoái như thế, Tuyên Thiếu Minh ngẩn ra, nhưng vào lúc này, hai tay của Bùi Triễn Vân ôm lấy hai cánh hông bóng loáng của y, thoáng nâng eo y lên, cự vật nóng rực đã để trước hậu đình y chờ thời cơ công kích.

“chờ....ý ta nói không phải như vậy———A!”

không cho Tuyên Thiếu Minh cò kè mặc cả đường sống, Bùi Triễn Vân vừa đánh vào bộ vị tối mềm mại của y, bởi vì cơ thể còn mang theo ẩm ướt mới vừa rồi tắm, cho nên huyết khẩu dù chưa được khuếch trương, nhưng cũng không phải là khô khốc mà khó có thể tiến vào. chính là kích cỡ của Bùi Triễn Vân vượt xa quá so với tưởng tượng, vì vậy khi chỉ vào được một nửa, để trách gây tổn thương không đáng có cho Tuyên Thiếu Minh, Bùi Triễn Vân không thể không nín thở tạm dừng.

“hỗn đản! vương bát đản! dừng...aaaa.....đâu quá!” Tuyên Thiếu Minh nhịn không được nước mắt, một bên khóc một bên mắng, hạ thân đau đớn giống như bị xé rách, làm cho y phải cong cái hông lên ngã vào trong lòng Bùi Triễn Vân, hơn nữa một chút cử động cũng không dám.

nhìn thấy nước mắt của Tuyên Thiếu Minh không ngừng rơi xuống, khuôn mặt tuần tú mềm mại bị đau đớn làm cho vụn vẹo thành một đoàn, trong lòng Bùi Triễn Vân như bị thứ gì đó đâm vào nhức nhối, vươn tay xuống nghĩ muốn nâng hông y lên rồi rút ra, không nghĩ tới động chạm tới chỗ đau, liền khiến cho Tuyên Thiếu Minh nức nở một tiếng, mười ngón tay nhanh chóng nắm chặt lấy bờ vai hắn, khóc lóc thảm thiết cầu xin nói: “không cần, không cần....dừng động, dừng động mà...Ồ...”

“đau không? đều tại ta quá nóng vội.” Bùi Triễn Vân cất tiếng xin lỗi, khẽ hôn lên đôi môi giờ đã trở nên trắng bệch đang run rẩy của y, lơ đãng hôn lên hàng lệ của Tuyên Thiếu Minh, liếm liếm, dạy người khác không khỏi đau lòng.

17. Chương 17

cục diện trên giường lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, trong khi đó ở bên ngoài cửa lại có âm thanh không chọn lúc mà lên tiếng.

“thiếu gia người tắm xong chưa? ta đã chuẩn bị cơm tối cho người rồi đây. A? cửa này khóa vào khi nào vậy?”

Tuyên Thiếu Minh bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, cơ thể trở nên căng thẳng, ngay cả huyết khẩu cũng co rút lại, đem lửa nóng trong cơ thể y càng cắn vào chặt hơn.

thời điểm khi Nhân Quý vừa đẩy cửa, y đã sợ tới mức suýt chút nữa kêu to, nếu như để hạ nhân thấy hông y bị Bùi Triễn Vân cắn vào, vậy sau này y còn có mặt mũi gặp người sao?

Bùi Triễn Vân bị Tuyên Thiếu Minh kẹp chặt vừa thoải mái lại vừa khó chịu, thật muốn mãnh liệt xông vào hậu đình yếu ớt mà đầu đá lung tung một phen, nhưng là nhìn đến những giọt lệ còn chưa khô nơi khóe mắt của y, trong lòng hắn lại dấy lên thương tiếc.

“yên tâm, vừa rồi ta đã khóa cửa lại rồi, hắn không vào được đâu.” Bùi Triễn Vân miễn cưỡng nở một nụ cười trấn an, chính là có trời mới biết trong lòng hắn đã nhần nhện đến gương mặt cũng trở nên vặn vẹo.

không được, không thể cứ tiếp tục như vậy, hắn phải nghĩ ra biện pháp gì đó?

Tuyên Thiếu Minh dựng thẳng tai lên, hết sức chuyên chú nghe động tĩnh ở bên ngoài, thanh âm nhện đau đối Nhân Quý nói: “ta không ăn, mang đi.”

“thiếu gia, đây chính là món tửu nhượng viên ngươi thích nhất a.”

“mặc kệ là cái gì. tất cả ta đều không cần——Ngô!” y phát ra một đạo tiếng rên kỳ quái.

“thiếu gia?”

đáng tiếc lúc này Tuyên Thiếu Minh không rảnh bận tâm đến Nhân Quý, bởi vì Bùi Triễn Vân bỗng nhiên đem hai ngón tay dút vào trong miệng y, chơi đùa đầu lưỡi của y.

Bùi Triễn Vân đáng giận! Bùi Triễn Vân chết tiệt! Tuyên Thiếu Minh dùng ánh mắt giết người trừng Bùi Triễn Vân, trong đầu hiện lên ý nghĩ muốn cắn cho hắn một cái.

“không được cắn nga, bằng không Nhân Quý mà nghe thấy được thanh âm gì cũng không phải chuyện của ta đâu đấy.” Bùi Triễn Vân lộ ra nụ cười vô hại hoàn mỹ nhắc nhở y.

Nhân Quý chết tiệt, lúc cần ngươi thì ngươi không đến, lúc không cần ngươi thì ngươi lại xuất hiện làm cái gì không biết, đáng giận! sợ ném chuột vỡ đồ(1. muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại) nên Tuyên Thiếu Minh không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, đành phải dùng ánh mắt trừng hắn để phả tiết nổi phần uất.

“đem ngón tay của ta liếm ướm.” Bùi Triễn Vân mặt không đổi sắc nói.

Tuyên Thiếu Minh đem con ngươi mở ra thật to, làm như không thể hiểu được.

“nhanh lên, ngươi không muốn bị Nhân Quý phát hiện đâu đi?”

Tuyên Thiếu Minh bị áp chế không có thời gian lo lắng, ngón tay ở trong miệng y bắt đầu càn quét thúc dục. vì muốn mau chóng thoát khỏi khốn cảnh này, nên Tuyên Thiếu Minh đành phải hợp tác liếm liếm hai ngón tay của Bùi Triễn Vân, đầu lưỡi không thích ứng tỏ ra vô cùng ngứa ngáy, có một tia ngân tuyến theo khoe môi tràn ra.

“được rồi.” tiếng nói của Bùi Triễn Vân vì phải chịu áp lực mà trở nên khàn khàn, đồng thời rút ngón tay đã bị liếm ướm trở về.

“Nhân Quý, ta đây đi ngủ, ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi.” vừa nói chuyện được, Tuyên Thiếu Minh lập tức khẩn cấp đối ngoại phòng hô to.

“vậy dục đứng ở trong phòng...”

“ngày mai đến lấy đi cũng được, bây giờ lập tức rút cho ta.”

“nga, ta đi đây, thiếu gia.”

“đi mau, đi mau.”

nghe được tiếng bước chân xa dần, Tuyên Thiếu Minh vừa mới nhẹ nhàng thở ra liền hút vào một hơi lạnh khí, khó có thể tin cùng sợ hãi nhìn Bùi Triễn Vân, hạ giọng cả giận nói: “ngươi làm cái gì a?”

nơi huyết khẩu thành linh truyền tới xúc cảm lạnh lẽo, đó chính là từ hai ngón tay của Bùi Triễn Vân. nơi đó đã đau muốn chết, tên gia hỏa này còn muốn nhét thêm cái gì vào a?

“giúp ngươi giảm bớt thống khổ.” Bùi Triễn Vân hồi đáp, động tác trong tay cũng không chậm trễ, ngón giữa ở động khẩu ấn vào, còn ngón trỏ ở xung quanh bên ngoài vẽ loạn.

“không được, đau!” nước mắt lại bắt đầu tràn đầy trong con ngươi của Tuyên Thiếu Minh, y muốn chạy trốn rồi lại không thể động đậy, mười đầu ngón tay dùng sức nắm lấy vai hắn mà trở nên trắng bệch.

“Thiếu Minh!” Bùi Triễn Vân nhẹ giọng gọi tên y, đây là lần đầu tiên hắn gọi Tuyên Thiếu Minh như vậy, không giống như bình thường kêu “tiểu sư đệ” mang theo chút trêu tức cùng châm chọc, ngược lại có loại cảm giác đưa tình ôn nhu.

Tuyên Thiếu Minh bị mê hoặc, đôi con ngươi sáng long lanh rưng rưng chăm chú nhìn hắn, giống như đã quên hết thầy mọi thứ xung quanh.

“cúi đầu xuống.” Bùi Triễn Vân ôn nhu ra lệnh.

ngoan ngoan nghe lời vốn không phải chủ ý của Tuyên Thiếu Minh, nhưng thân thể y giống như là có tự chủ riêng biệt, dưới thanh âm ra lệnh của Bùi Triễn Vân, chậm rãi cúi thấp đầu xuống, cũng chậm chậm ngậm nhẹ lấy đôi môi như cánh hoa tường vi của đối phương.

Bùi Triễn Vân lập tức dùng đầu lưỡi dụ dỗ y, dẫn dắt Tuyên Thiếu Minh trầm mê vào trong cảm giác sung sướng khi miệng lưỡi giao triền.

địa phương liên tục được làm trơn đã lỏng ra một chút, Bùi Triễn Vân liền hướng chỗ sâu trong tiến vào. quá trình không tính là thông thuận lắm, Tuyên Thiếu Minh ngẫu nhiên cũng hừ ra tiếng rên nức nở đau đớn, nhưng bởi vì lực chú của y bị Bùi Triễn Vân làm cho phân tán, nên cũng thất lực dầu bủn rủn mà thả lỏng, rất nhanh dừng đạo liền tiếp nhận hết sự xâm lấn của dị vật.

hậu đình bí ẩn bị kéo căng ra tới cực hạn, Tuyên Thiếu Minh vừa thẹn lại vừa phẫn cần một ngụm xuống bả vai của Bùi Triễn Vân, phát ra âm thanh ô ô khóc nức nở.

đôi lông mày xinh đẹp của Bùi Triễn Vân tức khởi, hai tay chấn an lưng y, trên lưng của Tuyên Thiếu Minh phủ một tầng mồ hôi bóng loáng, đôi tay một lại một mảnh hoạt bát lưu thủ(1. đôi tay trắng không tỳ vết), chọc người tâm viên ý mã, tính nhẫn nại của Bùi Triễn Vân đã sớm không thể chịu được nữa, giờ khắc này, phân thân hưởng thụ sự ấm áp khi được mặt đạo gắt gao bao vây bắt đầu nhẹ nhàng nhọt nhọt luật động.

“không được, dừng, dừng lại!” cảm giác xa lạ truyền đến, Tuyên Thiếu Minh cảm thấy được vật vừa cứng vai vừa nóng đang ở trong cơ thể mình rút ra, liền bất an dấy dựa như một con thú nhỏ.

Bùi Triễn Vân ôm y ở trên giường lăn một vòng, nhất thời biến thành Tuyên Thiếu Minh ở dưới hắn, hỏa tiết (==#) chôn ở trong cơ thể y lại đâm vào càng sâu.

“hỗn đản! bảo ngươi không được cử động, ngươi còn....còn...” cả thân thể Tuyên Thiếu Minh đều run lên lấy bầy, cảm giác nơi hạ thể đã không còn giản chỉ là đau đớn, mà còn có một loại cảm giác bị lấp đầy khó có thể nói hết.

“dừng tư thế này, ngươi sẽ dễ chịu một chút.”

Bùi Triễn Vân đưa hai chân y đẩy ép đến trước ngực, làm cho y bày ra lối vào rộng mở. sau đó, va chạm nơi hạ thể đã không còn trở ngại, động tác tự nhiên trở nên thông thạo, sờ soạng trườn sát vài cái, cảm giác dường như đã chạm vào nơi nào đó khiến cho bên trong hậu huyệt càng nuốt chặt hắn hơn, Bùi Triễn Vân liền hướng nơi đó mà công kích.

Tuyên Thiếu Minh bị áp không không chế được tiếng kêu, khóc lóc kể lể nói: “ngươi cần bản chỉ suy nghĩ cho mình! A, chậm một chút a.”

“bất quá ngươi cũng không phải không thích a.” Bùi Triễn Vân vươn tay ra, bắt lấy tính khí đã khôi phục tinh thần của Tuyên Thiếu Minh.

trên gương mặt Bùi Triễn Vân lộ ra dục niệm trắng trợn, Tuyên Thiếu Minh nhìn thấy vậy hồng thấu cả cổ, thâm mắng chính mình không có tiền đồ, nhưng vẫn cứng cổ, vệt chết mạnh miệng nói: “ta không thích, ta mới không thích, bị ngươi đụng vào khiến ta chán ghét muốn chết đi được.”

“thật vậy sao? thể thỳ ta đây liền rời khỏi ngươi nha.” nói xong, Bùi Triễn Vân thật sự đem phân thân rút ra.

Hậu đình lập tức cảm thấy trống rỗng, một cổ ngứa ngứa khó nhịn không ngừng tràn đến, làm y không chịu được mũi có chút chua xót.

Bùi Triễn Vân đáng giận, chính mình bị thương không nói, vậy mà ngay cả ở trên giường cũng bị hấn trên đầu cùng khi dễ!

lệ từ khóe mắt đột nhiên rơi xuống, nhưng y giống như là không biết, dùng đôi con ngươi khóc đến đỏ hồng bắn ra sức mạnh cực kỳ hung ác như bản thân nghĩ mà quát hấn: “ngươi cút ngay, cút ngay!”

dứt lời, lệ rơi xuống càng nhanh.

Bùi Triễn Vân hít vào một hơi, cúi người xuống hôn lên những giọt nước mắt trên mặt y, một bên tiến vào một bên nói: “ngươi tiểu tử này, thật sự là cứng chiều không được.”

“ta hận chết cái đồ đại sư huynh hỗn trưởng nhà ngươi...Ồ...ngươi, ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ...Ồ....đến lúc đó ta sẽ đem mặt mũi ngươi đánh cho bầm dập...” hai chân quán quanh thắt lưng của Bùi Triễn Vân, Tuyên Thiệu Minh khóc lóc ụy hiếp nói.

“cái mồm này há ra trừ bỏ rên rỉ cái gì khác cũng đều thật khó nghe.” Bùi Triễn Vân buồn rầu chế nhạo nói.

“đáng giận! đi chết đi....Ngô!”

Bùi Triễn Vân buồn cười hôn lên cái miệng đang ằm ỉ của y, cố ý dùng sức chọc vào, nhất thời cảm giác được người ở dưới thân bị chấn động đáng thương hề hề, một đôi con ngươi đen láy quật cường nước mắt lưng tròng, khiến hấn không khỏi mềm lòng.

cũng được, tối nay liền cho Tuyên Thiệu Minh nhiều một chút yêu thương đi.

18. Chương 18

ngủ thẳng đến tận hừng đông, Tuyên Thiệu Minh bởi vì đói bụng mới mở mắt ra, mờ mịt nhìn đỉnh giường một hồi, hết thấy sự việc phát sinh đêm qua đột nhiên xông vào trong đầu, làm cho hai chân y căng ra, cả mình giật nảy.

“ôi!” y kêu thảm một tiếng, xoa xoa thắt lưng bị chà đạp thê thảm.

đau, đau, đau!

y nhe răng đứng lên, thắt lưng như là muốn đứt hấn ra vậy.

trong phòng chỉ có một mình y, cửa sổ mở ra vì sương (1. thoáng mát), làm cho không khí trong phòng có cỗ hương vị khô mát ẩm áp.

Tuyên Thiệu Minh nhu nhu xong thắt lưng, vừa nghĩ tới nguyên nhân làm thắt lưng mình bị đau, khuôn mặt tuấn tú không khỏi nóng bừng lên. tuy rằng người kia không có ở đây, nhưng là mặt y vẫn hồng đến bất khả tư nghị (2. không thể tin được), ánh mắt rơi xuống trên ngực mình càng trở nên xấu hổ cùng giận giữ, y nhanh chóng đem y phục mặc vào, gắt gao buộc chặt dây lưng.

y nhất định là bị trúng tà, nếu không sao có thể cùng Bùi Triễn Vân làm cái loại chuyện này? cho dù bộ dáng của Bùi Triễn Vân có đẹp như thế nào, thủy chung vẫn là nam nhân a, y sao có thể đói bụng định cầu bất mãn như vậy ăn quàng ra nông nổi này đâu? hơn nữa, y cư nhiên lại ở phía dưới!

điên rồi, tất cả thật rồi rầm, y gõ một cái vào gáy chính mình, hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng— sau cơn ác mộng mọi việc sẽ trở về như cũ.

đêm qua khi làm đến bước cuối cùng, động tác của Bùi Triễn Vân đều thật ôn nhu, tuy rằng liên tục đem y lăn qua lộn lại vài loại tư thế, nhưng mà xuống tay vẫn rất cẩn thận, tuyệt không làm đau y, cũng không cố ý chọc ghẹo y nữa, hấn còn quan tâm chiếu cố dục vọng của y, làm cho y liên tiếp đạt được khoái cảm.

từ ngày đến Linh huyền Phái này y đều là bị cấm dục, sau một đêm vô cùng sướng khoái, Tuyên Thiệu Minh không khỏi không thừa nhận, trừ bỏ thắt lưng cùng mông bị đau nhức ra, toàn thân y đều cảm thấy thực thỏa mãn.

nhưng mà, như vậy càng chẳng phải rất kỳ quái?

y dám nói chính mình tuyệt không có long dương chi hảo, nhưng đến tột cùng vì sao hôm qua lại bị Bùi Triễn Vân mê hoặc, y cũng không rõ ràng lắm, chính là khi bị người nọ miệng lưỡi trên chọc, bị người nọ dùng tay khiêu khích, y liền tìm lòng không đau.

“a a a, xong đời, ta nhất định là có vấn đề gì rồi...” y cảm tức đấm đấm chân nệm.

nếu y là người ở trên, y đại khái sẽ không buồn bực như vậy, ít nhất còn có thể an ủi mình rằng trong lúc nhất thời tưởng nhầm hắn thành nữ nhân. như vậy rõ ràng hắn tưởng mình thành nữ nhân— thiên a!

Tuyên Thiếu Minh bỗng nhiên cả kinh, bởi vì y nghĩ tới một chuyện, có lẽ Bùi Triễn Vân hôm qua uống rượu mới có thể ôm y, có lẽ người Bùi Triễn Vân muốn ôm chính là một cái nữ nhân, chứ không phải là y.

giải thích như vậy thoát nhìn rất hợp tình hợp lý, Tuyên Thiếu Minh nhất thời tin đến không còn nghi ngờ, cứ như vậy, lửa giận ngập trời theo nước lũ mà lên.

Bùi Triễn Vân đáng giận! Bùi Triễn Vân chết tiệt! đem y chà đạp một đêm, thỳ ra là xem y thành thể thân! khó trách vừa xong liền chuồn mất, chắc chắn là thấy y liền xấu hổ đi.

Tuyên Thiếu Minh tức giận đến lương đạo mảy mòi thành một nắm, vừa nghĩ tới Bùi Triễn Vân lấy y ra để phát tiết dục vọng, y liền buồn bực đến không thể chịu được, trong lòng trôi nổi khó tả.

dù sao chính là như vậy, y còn muốn hy vọng vào cái gì a? y tự hỏi lòng mình, rồi mới nhụt trí lắc lắc đầu, nếu như trong quá trình mà y không đạt được khoái cảm, thỳ y đương nhiên còn muốn tiếp tục xo đo. nhưng đây y lại cảm thấy vô cùng thoải mái, lại còn chủ động phối hợp, thế thỳ còn tính toán cái gì? y cùng lắm thỳ coi như là bị cẩu cắn một ngụm, đau xong sẽ không còn việc gì nữa.

Tuyên Thiếu Minh tự an ủi mình xong kéo lên khóa miệng, xuống giường rửa mặt thay y phục. khi ngón tay y đang cùng đai lưng hăng hái chiến đấu, một đôi tay thon dài trắng nõn hợp thời xuất hiện, linh hoạt thất hảo dây lưng cho y.

Tuyên Thiếu Minh hít mạnh một hơi, ngẩng đầu, dừng một chút, thấp giọng kêu lên: “đại sư huynh.”

“ân!” Bùi Triễn Vân cười khê, nghĩ thầm, mới qua một đêm, này đại thiếu gia vẫn thường gương nanh múa vuốt trước mặt hắn lại trở nên cực kỳ lễ phép, không thể không nói, hắn cảm thấy bản thân đã đạt được thành tựu rất lớn a.

“đói bụng rồi đi, cơm đã chuẩn bị xong rồi, lại đây ăn.”

thấy hân ân cần quý dị, rồi lại không hề nhắc đến chuyện đêm qua, Tuyên Thiếu Minh tin tưởng mình đã lý giải đúng, chậm rãi lê đến trước bàn ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm, lại cảm thấy nhạt như nước ốc.

khó có thể nhìn thấy Tuyên Thiếu Minh nghe lời như vậy, Bùi Triễn Vân nghĩ là y đang thẹn thùng, cười cười, đứng dậy đi lấy lược, đi về phía sau y vì y buộc gọn tóc.

Tuyên Thiếu Minh muốn chánh xa động chạm giữa hai người, Bùi Triễn Vân lại đề lại bả vai y, khê quát: “đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn ăn cơm.”

y thầm nghĩ, Bùi Triễn Vân đối y tốt như vậy, là vì áy náy sao? một khi đã như vậy, chính mình không bằng cứ tiếp nhận đi, miễn cho phải xấu hổ.

đợi cho suối tóc dài được buộc lại hảo, Tuyên Thiếu Minh cũng đã ăn xong một bát cơm, y buông bát, ngồi nghiêm chỉnh nhìn về phía Bùi Triễn Vân ở đối diện, đem lời nói đã suy nghĩ nửa ngày ra từng chút từng chút nói hết: “đại sư huynh, giữa chúng ta cái gì cũng chưa từng phát sinh.”

nghe vậy, đôi con ngươi đang mỉm cười của Bùi Triễn Vân vô thanh vô thức mà âm trầm xuống, nhưng khuôn mặt vẫn nhất nhất ôn hòa.

“ý sư đệ là nói, ngươi không sao?”

“ngươi...ta đều là uống rượu thôi.”

“nguyên lai là như vậy.” Bùi Triển Vân bỗng nhiên cười khê.

Bùi Triển Vân người thật hảo! Bùi Triển Vân người thật đúng là nguy quân tử! một người còn cười được! Tuyên Thiếu Minh cắn chặt khớp hàm, đem sự giận giữ cùng những lời muốn mắng chửi người đều nuốt vào trong bụng, căng mắt bảo trì khí độ, nếu không Bùi Triển Vân ở trong lòng nhất định sẽ chê cười y!

“đại sư huynh, người cũng không cần để tâm, ta...ta cũng không có chuyện gì.” câu cuối cùng, y nói đặc biệt nhỏ, thực tế trong lòng có bao nhiêu bi phẫn, người bị ăn đến kiên mật tịch là y, nhưng người muốn coi như không có chuyện gì xảy ra nhất cũng chính là y, bất công nhất trên đời này cũng chỉ có vậy mà thôi.

Bùi Triển Vân đứng lên, khuôn mặt vẫn tươi cười như trước, nói: “sư đệ nói như vậy, ta an tâm, ta còn lo lắng người sẽ khóc nháo ầm ĩ chứ, xem ra ta đã xem nhẹ người.”

thanh âm dễ nghe trước sau như một, tự nhiên lại làm cho người ta có một loại cảm giác buốt lạnh, Tuyên Thiếu Minh ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhưng không cách nào từ ngũ quan xinh đẹp của Bùi Triển Vân nhìn ra ý tứ chân chính ẩn trong đó.

trong lòng ủy khuất làm cho khuôn mặt tuấn tú của Tuyên Thiếu Minh cũng trở nên ảm đạm.

sau một hồi im lặng, Bùi Triển Vân nói: “đêm qua là ta không biết nặng nhẹ, cho người nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta tiếp tục luyện quyền pháp.” dứt lời, đặt một cái bình nhỏ xuống, phát tay áo bỏ đi.

Tuyên Thiếu Minh do dự một chút, tò mò cầm lấy cái bình lên, vừa mở ra, liền thấy chính là thuốc giảm sưng chích thương, mặt y đỏ lên, nhưng mà, cánh tay giơ lên trong không trung một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đem bình nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Bùi Triển Vân không biết đi đâu mà vẫn chưa trở về, chạng vạng, Tuyên Thiếu Minh vừa định ra ngoài lấy cơm tối, thì Nhân Quý đã đưa tới, không cần hỏi, nhất định là có người dẫn dò trước.

Tuyên Thiếu Minh nhìn thẳng vào Nhân Quý, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “người nhìn thấy đại sư huynh có phải hay không là bộ dáng đang tức giận.”

“sinh khí? không có a.” Nhân Quý thành thật lắc đầu.

Tuyên Thiếu Minh nhất thời không phát ra thanh âm, ăn qua loa vài miếng liền bảo Nhân Quý dọn đi.

tới giờ đi ngủ, Bùi Triển Vân vẫn là không có trở về, Tuyên Thiếu Minh đi qua đi lại trước cửa chờ. đợi đến khi nguyệt thượng treo cao, y mới không cam lòng đóng cửa lại. nhưng chính mình lại dựa vào đầu giường chờ đợi tiếp, thẳng đến khi không kháng cự được mới rũ mắt xuống thiếp đi.

trong mộng, tựa hồ có người đến trước mặt y, lẳng lặng nhìn y, cuối cùng lại lẳng lặng rời đi.

mở mắt ra, lại là một ngày mới bắt đầu. Tuyên Thiếu Minh chịu khó đi đến khóa thực phòng lấy điểm tâm trở về, không nghĩ trong phòng đã có người đang chờ trước, y còn chưa kịp cao hứng, người nọ đã mở miệng.

“ăn nhanh lên sau đó đến trong viện luyện công.”

vẫn là khuôn mặt mỉm cười quen thuộc như lúc ban đầu, nhưng chính là Bùi Triển Vân lại cho Tuyên Thiếu Minh có một loại cảm giác lạnh lùng, giống như bọn họ đã bắt đầu có một bức tường ngăn cách.

“đại sư huynh người không ăn sao?” Tuyên Thiếu Minh nhìn hai phần điểm tâm trong tay.

“không cần, ta đã dùng cơm xong.” Bùi Triển Vân thản nhiên cự tuyệt nói.

Tuyên Thiếu Minh khó nén khỏi thất vọng, vào phòng đem điểm tâm đặt lên bàn sau đó lập tức đi ra.

“có thể bắt đầu luyện.” ngày thường vô cùng lười nhác, Tuyên Thiếu Minh hôm nay lại đứng ở giữa sân trăm chú đứng trung bình tấn.

Bùi Triển Vân vuốt vuốt cằm nói: “đem quyền pháp mà võ kinh dạy người đánh cho ta xem.”

“được.”

Tuyên Thiếu Minh lần đầu tiên nghiêm túc muốn chăm chỉ luyện công, trong lòng y tràn đầy suy nghĩ, y hy vọng có thể làm cho Bùi Triển Vân vừa lòng với mình.

19. Chương 19

cứ như vậy qua mấy ngày, Tuyên Thiếu Minh vốn tưởng rằng Bùi Triển Vân chỉ tức giận vài ngày rồi sẽ thôi, vật đổi sao dời (1. sự việc trôi qua) rồi quan hệ của hai người cũng sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu, đáng tiếc đây chỉ là suy nghĩ của riêng y, Bùi Triển Vân đối Tuyên Thiếu Minh, đã không còn quay về được như trước.

Bùi Triển Vân bây giờ đối với y cũng không phải là cái loại nghiêm túc cùng tàn khốc hoặc là bất khẩu ngôn tiếu. ngược lại, Bùi Triển Vân thu hồi toàn bộ những thủ đoạn trên đùa trước đây của hắn, không khi dễ y nữa. lúc hai người ở chung, Bùi Triển Vân trừ bỏ dạy y luyện công thỳ không mở lời nói lấy một câu, tới ban đêm lại thường xuyên không thấy thân ảnh, hỏi hắn đi đâu, thỳ hắn chỉ trả lời qua loa lấy lệ, nhìn như ôn hòa không có gì, nhưng Bùi Triển Vân như vậy làm cho y không khỏi cảm thấy thật xa lạ.

Tuyên Thiếu Minh đối sự khó hiểu này vô cùng cảm giận, y nghĩ rằng mình không có làm sai cái gì, tại sao lại phải chịu nỗi oan giống như này? y bình tâm tĩnh khí lại tiếp nhận chuyện phát sinh của một đêm kia, không hề truy đuổi Bùi Triển Vân đòi công đạo, cũng không lấy việc này ra để uy hiếp đối phương, lòng dạ y không phải rộng lượng lắm sao? buổi tối khi thóa được lên hậu đình chính mình, y cắn chặt lấy góc chăn nuốt vào không ít lệ, y có nguyên nhân để cho Bùi Triển Vân sắc mặt khó xem mà? Nhưng y không có như vậy, ngược lại y còn phải cố gắng luyện quyền pháp để lấy lòng Bùi Triển Vân, y không biết mình vì sao lại phải ủy khuất bản thân như thế, nhưng nếu y không làm như vậy, trong lòng y sẽ cảm thấy bất an, thật giống như y đang làm sai cái gì?

ai, y thật hy vọng Bùi Triển Vân có thể nói rõ với y, nhưng mà mỗi lần Tuyên Thiếu Minh thử khơi mào đề tài, Bùi Triển Vân lại luôn lấy cớ rời đi hoặc đánh gãy lời y nói, hiển nhiên là không muốn cùng y nhiều lời, y đoán không ra tâm tư của Bùi Triển Vân, chỉ có thể nghĩ rằng sự việc đêm đó ở trong lòng hắn vẫn còn có khúc mắc, mới không lộ thanh sắc đem y cách xa ngàn dặm như vậy.

Tuyên Thiếu Minh một đường than thở, trên mặt hé ra sầu mi khổ kiếm đi vào khóa thực phòng.

“thiếu gia, ta nhìn khí sắc ngươi hình như không tốt lắm a.” Nhân Quý quan tâm nói.

“đừng nói nữa, ta bị ức hiếp chứ còn gì nữa.” cau mày ưu sầu, Tuyên Thiếu Minh đặt mông ngồi xuống thêm đá, dù sao trở về phòng cũng là một mình ăn cơm, y đơn giản ngồi bên ngoài khóa thực phòng ăn luôn, ít nhất tranh thủ lúc rảnh rồi Nhân Quý còn có thể bồi y nói chuyện.

trông mắt Nhân Quý vừa chuyển, nhỏ giọng nghi ngờ nói: “...cùng Bùi công tử xảy ra chuyện gì sao thiếu gia?”

này tên hỗn trưởng đáng ghét, thật sự là không nói ra được câu nào hay ho! Tuyên Thiếu Minh tức giận liếc mắt nhìn gã, hung hăng cắn một miếng lớn lên cái bánh bao trắng tinh.

Nhân Quý biết mình nói trúng rồi, lại tiếp tục: “ta nói thiếu gia a, ngươi hiện tại cũng không phải đang ở nhà ngươi, làm việc gì cũng đừng quá tùy hứng, cùng Bùi công tử xích mích, không phải chuyện gì tốt đâu a.”

Tuyên Thiếu Minh cả miệng đều toàn là bánh bao, nghẹn đến cả mặt đều đỏ bừng lên, Nhân Quý thấy thế liền lấy bát cháo cho y uống, tiện tay vuốt vuốt lưng cho y.

“thiếu gia, cẩn thận một chút a, đừng nóng vội, từ từ thôi.”

đợi dùng sức nuốt xuống xong, y há mồm cả giận nói: “ai cùng hắn gây xích mích, rõ ràng là hắn....là hắn....” y nói không được, khó khăn mở miệng, khớp hàm ma sát phát ra thanh âm “khanh khách”.

Nhân Quý còn ngốc nghếch hỏi han: “hắn với ngươi xảy ra chuyện gì?”

lời này vốn là không có ý tứ gì, nhưng lại làm Tuyên Thiếu Minh đau đớn— y mới là người bị xảy ra chuyện gì, rồi lại còn mặc danh kỳ diệu bị không nhìn đến.

trong lòng ngũ vị tạp trần không rõ là tư vị gì, chính là rất khó chịu, khó chịu đến trong mắt y một trận ê ẩm cay cay, giống như có làn nước ấm nóng gì đó muốn rơi xuống. y đứng phắt người dậy, làm cho hai cái bánh bao cùng một bát cháo đang đặt tên đùi y lập tức rơi xuống đất.

một cái bánh bao lăn hai vòng, dừng lại dưới một đôi giày bạch lộc.

Tuyên Thiệu Minh lập tức cúi mặt xuống, nghiêng sang một bên, y kịch liệt không muốn mất mặt trước người khác, nhưng như vậy lại có điểm không thêm để ý đến người trước mắt.

Bùi Triển Vân bất khả khiến (2. không hiểu) nhú lại hàng lông mày.

“đại sư huynh, xảy ra chuyện gì?”

bỗng nhiên, phía sau lưng Bùi Triển Vân hé ra một cái đầu, Tuyên Thiệu Minh nghe thấy thanh âm nhin không được liếc đối phương một cái, nhìn thấy là một đệ tử của Linh Huyền Phái mi mục thanh tú, ước chừng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, bộ dáng cực kỳ nhu thuận nghe lời, ánh mắt khi nhìn Bùi Triển Vân không thể che dấu được kính ngưỡng, trong lòng y nhất thời trầm xuống.

bình thường không nhìn thấy Bùi Triển Vân mang người này bên mình, gia hỏa này là ai a?

trong lòng Tuyên Thiệu Minh ứa ra chua xót, ngay cả chính mình đang dùng ánh mắt không có hảo ý mà quang minh chính đại trừng mắt nhìn đối phương cũng không phát hiện ra.

tiểu đệ tử kia nhặt lên cái bánh bao đã bị bắn ở dưới chân Bùi Triển Vân lên, tiếc nuối nói: “một cái bánh ngon như vậy bị lãng phí rồi.”

nghe nó nói như vậy, trong lòng Tuyên Thiệu Minh lại càng trầm xuống, gia hỏa này là muốn ở trước mặt Bùi Triển Vân cố ý quở trách y sao?

không đợi y mở miệng mĩa mai trả lời lại, Nhân Quý đã nói trước: “không có việc gì, không có việc gì, trong nôi vẫn còn mà, cái bánh này bị bắn rồi không thể để thiếu gia nhà ta ăn, nếu không sẽ phá hư cái bụng của hần a.”

tiểu đệ tử xì một cái nở nụ cười, cảm giác bị mất hết mặt mũi Tuyên Thiệu Minh tức giận đá Nhân Quý một cước, Nhân Quý “ô” một tiếng, cố gắng lộ ta về mặt không có gì.

“kỳ thật người có thể bóc lớp vỏ bị bắn ở bên ngoài ra, sau đó bánh bao này vẫn có thể ăn được mà.” tiểu đệ tử kia cư nhiên đối với cái bánh bao bắn này vẫn bày ra được bộ dạng thêm nhỏ rãi dài ba thước.

Bùi Triển Vân này giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên dề lại tay nó, dùng thanh âm uy nghiêm lại ẩn chứa ôn nhu nói: “Viêm Thanh, người không cần như thế, tổn thất hai cái bánh bao này Linh Huyền Phái vẫn còn chịu được.” hần dừng lại một chút, nói tiếp: “huống chi cái này cũng không nên để người ăn, phần của người ở trong nôi.”

hần lấy đi cái bánh bao trong tay Viêm Thanh, giao cho Nhân Quý cầm lấy, Nhân Quý ngẩn người, tựa hồ nghe được ý tứ rõ ràng trong lời nói của hần, sợ hãi nhìn về phía thiếu gia nhà mình.

sắc mặt của Tuyên Thiệu Minh đương nhiên là khó coi tới cực điểm, nhưng y không giống như trước kia tranh luận phản bác, bởi vì y sợ chính mình vừa mở miệng sẽ lộ ra ưu sầu trong lòng, âm thầm nắm lấy tay áo, y hút một hơi, nói: “Nhân Quý, không cần chuẩn bị bữa tối cho ta, cùng lắm thỳ ta không ăn.”

nói xong, y liền quay đầu một mạch chạy đi.

một đường chạy trốn, đầu đá lung tung, thẳng đến tình trạng kiệt sức, Tuyên Thiệu Minh cuối cùng mới dừng bước lại, hai tay chống lên đầu gối, gập lưng xuống, khó khăn thở dốc.

“khả, đáng giận....” y dùng khí âm suy yếu mắng.

trái tim kịch liệt nảy lên như muốn công phá ***g ngực, đau đến làm người ta sắp hít thở khôn thông.

đây tuyệt đối không phải là y khổ sở, Bùi Triển Vân đối tốt với ai, ôn nhu với ai, cũng không liên quan tới y. này là do y chạy quá mệt mỏi mà thôi, cho nên mới khó chịu như vậy.

hai chân mềm nhũn, Tuyên Thiệu Minh ngã ngồi xuống dưới đất, vỗ nhẹ ngực, chậm rãi thuận hô hấp.

“người nào đang ở bên ngoài?”

nghe tiếng, Tuyên Thiếu Minh tập trung nhìn lại, mới phát hiện y đã chạy đến chỗ của tam sư huynh.

người ra mở cửa là Hàn Nguyệt, nàng nhìn thấy Tuyên Thiếu Minh đang ngồi dưới đất vẻ mặt mờ mịt, quay đầu đối trong phòng nói: “là tiểu sư đệ đến đây.”

Võ Kinh cùng Hàn Nguyệt vội đem y mời vào phòng, trong phòng đồ ăn phiêu hương, Võ Kinh đặt lên bàn thêm một cái bát, mời nói: “lại đây, nếm thử tay nghề của ngũ sư tỷ người nha.”

Hàn Nguyệt thản nhiên nhìn y một cái, đột nhiên hỏi: “người với đại sư huynh xảy ra chuyện gì?”

Tuyên Thiếu Minh chợt dạ gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “không có a.”

ngay cả Võ Kinh cũng đều nhìn ra có điểm không đúng, nói: “tiểu sư đệ, ta biết đại sư huynh đã nhiều năm như vậy, còn chưa thấy huynh ấy vì một việc gì đó mà phiền lòng như thế đâu.”

“phiền lòng? hắn có mà khoái hoạt không hết thảy có, gia hỏa bên người hắn kia xem hắn như thần tiên mà sùng bái.” Tuyên Thiếu Minh hừ một tiếng.

Võ Kinh cùng Hàn Nguyệt liếc nhau, trong lòng im lặng đã biết, rồi Hàn Nguyệt nói: “người nhìn thấy Viêm Thanh.”

Tuyên Thiếu Minh yên lặng không đáp, lại quật cường đem đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

“ta nói, Viêm Thanh cũng là sư huynh của người, nó vào cửa so với người sớm hơn một tháng, là đại sư huynh ở miếu Thành Hoàng dưới chân núi cứu được nó, lúc ấy Viêm Thanh cực kỳ suy yếu lại thêm sốt cao, cơ hồ sẽ chết.” Hàn Nguyệt nhớ lại nói.

Võ Kinh phụ họa vót cằm, tiếp lời: “đứa bé Viêm Thanh kia là một cô nhi, lấy ăn xin mà sống, sau khi đại sư huynh mang nó về, sư phụ thấy nó tuổi nhỏ lại đáng thương không nơi nương tựa như vậy, thế là giữ nó lại, đáng tiếc Viêm Thanh thể chất vốn không tốt, cho nên không thể tập võ.”

Tuyên Thiếu Minh nghe xong, trong lòng một trận hổ thẹn, thầm nghĩ khó trách Viêm Thanh vừa nhặt lên cái bánh bao bị bắn kia liền muốn ăn, nguyên lai là do cuộc sống trước kia tạo thành, nếu so sánh, chính mình lớn hơn nó mấy tuổi, tâm tư lại càng thơ buồn cười như thế.

“tính mệnh của viêm thanh là do đại sư huynh cứu, cho nên khó tránh nó luôn dính lấy đại sư huynh như vậy.” Võ Kinh dùng khẩu khí trấn an nói.

Tuyên Thiếu Minh lập tức không cho là đúng vung tay lên nói: “ta quan tâm quan hệ của bọn họ là cái gì làm gì, nó muốn dính liền dính, ta không cần.”

“cho dù nó đem đại sư huynh cướp đi cũng không cần a?” Hàn Nguyệt nói ra một câu làm người ta kinh hãi.

20. Chương 20

cáo biệt Võ Kinh cùng Hàn Nguyệt, Tuyên Thiếu Minh một mình đi về, trong lòng bởi vì một câu nói của Hàn Nguyệt mà đến bây giờ vẫn cảm giác không phải tư vị.

“cho dù nó đem đại sư huynh cướp đi cũng không cần sao?”

“đương nhiên không sao cả.”

ngay lúc đó Tuyên Thiếu Minh thật muốn trả lời như vậy, nhưng mà y đáp không được, vừa nghĩ tới Bùi Triển Vân đang quan tâm chiếu cố y rất tốt, lại bỗng nhiên phá hư chuyển đến trên người kẻ khác, tim của y giống như bị một bàn tay to xiết chặt, không cẩn thận mà vỡ ra thành từng phiến.

y không rõ chính mình vì sao lại để ý như vậy, Bùi Triển Vân vốn không phải chỉ là đại sư huynh của riêng y, mà là đại sư huynh của tất cả đệ tử trong Linh Huyền Phái, Bùi Triển Vân quan tâm đến ai đều là việc

thiên kinh địa nghĩa (1. việc đương nhiên), cùng với y tất nhiên là không có can hệ gì, nhưng vì sao, y lại trở nên phiền não thế này a? thậm chí còn thầm nghĩ ngăn cản gia hỏa Viêm Thanh kia không cho bám theo Bùi Triển Vân nữa....

chung quy cảm thấy tâm trí bị người khác quấy rầy, hạo không thoải mái!

minh tư khổ tưởng (2. suy nghĩ sâu xa) một đường, ứ đọng trong lòng Tuyên Thiếu Minh không những không giảm bớt, ngược lại dây dưa càng dữ, y không khỏi đưa tay lên nắm lấy vùng ngực đang cồn cào khó chịu, nhìn trắng rầm buồn bã thở dài.

quên đi, trở về ngủ một giấc, đại khái ngày mai hết thấy đều tốt.

ai ngờ khi y đi tới trước cửa phòng, đập ngay vào mắt y chính là một màn mà y tuyệt không nghĩ muốn tận mắt chứng kiến nhất.

trước mắt y là cảnh Tuyên Thiếu Minh đang từ trong phòng đi ra, trên tay hắn ôm lấy Viêm Thnah đang say sưa ngủ, Viêm Thanh thân hình nhỏ xinh hướng trong ***g ngực của hắn dựa sát vào cạp, khoe miệng hiện lên ý cười thỏa mãn cùng khoái hoạt.

Tuyên Thiếu Minh nhìn trừng trừng vào bọn hắn, chớp cũng không chớp lấy một cái—Viêm Thanh cướp lấy vị trí trong lòng Bùi Triển Vân từng là của y, mà y chỉ có thể trơ mắt để nó mất đi.

không sao cả, thật sự không sao cả, y tự nói với lòng mình như vậy, Bùi Triển Vân bị Viêm Thanh cướp đi thật sự cùng y không quan hệ, dù sao y còn có tam sư huynh, còn có ngũ sư tỷ...

một tên đại sư huynh triệt để hư hỏng, y mới sẽ không vì hắn mà thương tâm.

Tuyên Thiếu Minh động động khoe miệng cứng ngắc, y nghĩ mình không thể yên lặng như vậy thêm nữa, y hẳn là phải lên tiếng hỏi han, hoặc là nói vài lời khiêu khích gì đó, chứ nếu không cứ lặng yên thế này, chỉ càng làm y cảm nhận rõ bị ai.

mỏng thần run run, Tuyên Thiếu Minh lộ ra tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, khi y chống lại cái nhú mi trên tuấn dung xinh đẹp của Bùi Triển Vân, không kiên nhẫn được mà khẽ mím chặt lại đôi cánh hoa, tâm bỗng dưng cảm giác được cái gì gọi là tâm như tro tàn.

Bùi Triển Vân không nghĩ đến sẽ quan tâm mình nữa đi, Viêm Thanh nghe lời như vậy, nhu thuận như vậy, chính mình lại chỉ biết nơi nơi chồn chồn ngỗ nghịch hắn, lúc nào cũng lười biếng, còn thường xuyên nói xấu sau lưng hắn, so sánh mình với Viêm Thanh, đúng là xấu hổ tới cực điểm.

sư đệ khiến người chán ghét như vậy, đại sư huynh làm sao có thể thích?

nghĩ như vậy, Tuyên Thiếu Minh ngay cả mỉm cười đối trá cũng làm không được, bỗng nhiên xoay người, theo hướng ngược lại của bọn hắn chạy trốn đi.

y cho rằng mình sẽ không nhận được mà rơi lệ, nhưng mà không phải, y chỉ có không ngừng chạy, chạy ra khỏi Linh Huyền Phái, chui vào trong rừng cây bị bóng tối bao phủ đến năm ngón tay cũng không nhìn thấy được.

y chỉ hy vọng có thể cứ chạy mãi như vậy, để cho gió lạnh thổi bay đi một mảng suy nghĩ hỗn loạn trong trí óc của y, thổi đông cứng đi cái đau kinh hoàng nơi ***g ngực buốt giá này.

“a!” dưới chân đột nhiên vấp phải một vật gì đó, Tuyên Thiếu Minh kinh hô một tiếng, cả người ngã về phía trước.

cành cây vì thế mà rung động, rơi xuống vô số những chiếc lá khô, xa xa còn vang lên một tiếng sói tru làm người ta Mao cốt trúng thiên.

Tuyên Thiếu Minh sợ hãi hai tròng mắt trừng lớn, cánh tay trên mặt đất loạn trảo, cái mông không ngừng xê dịch lui về phía sau, thẳng đến khi lưng dựa vào một gốc đại thụ, không còn đường lùi nữa mới thôi.

y lại bị dọa sợ, bắt quá rất nhanh liền kịp lấy lại phản ứng, dựa vào đại thụ hít sâu, y quan sát bốn phía, trong lòng không khỏi phát lạnh, nơi nơi đều là đại thụ rậm rạp âm trầm giống nhau như đúc, y hoàn toàn bị mất phương hướng như kẻ bị lạc.

y trở về không được, nhất là khi chỉ có một mình y trong đêm tối sờ soạng, y nhất định không thể trở về về Linh Huyền Phái được, trừ phi đợi cho tới hừng đông. nhưng mà tiếng sói tru như thực lại như huyền vừa rồi kia, làm y không xác định được đến tột cùng núi này có dã thú nguy hiểm hay không? y một mình một người, ngay cả ***g ngực sưởi ấm đều không có, làm sao có thể vượt qua được một đêm này?

Tuyên Thiếu Minh ôm lấy đầu gối co người lại lui vào trong góc, coi như bảo vệ chính mình, cho dù hành động này đối với dã thú cũng rét lạnh mà nói căn bản là không đáng kể, nhưng cũng có điểm yên tâm.

y bắt đầu nổi một đầu nhiệt giận dữ, chính mình chạy đi như vậy làm gì, sao lại có người ngốc như vậy chứ? không cần quan tâm đến hai người kia, làm như không nhìn thấy hai người bọn hắn là được rồi, như vậy bây giờ y đã có thể ở trên chiếc giường lớn cùng ổ chăn ấm áp vù vù ngủ rồi, chứ không phải lo lắng đề phòng chờ đợi tới hừng đông như lúc này đâu.

nhưng mà, vô luận y biết mọi chuyện nên làm như vậy cỡ nào đi nữa, chỉ sợ tái cho y gặp gặp cảnh tượng kia thêm một lần, tin rằng y nhất định vẫn sẽ chạy trốn như vậy thôi, bởi vì hình ảnh đó thật sự rất chói mắt, như đâm thủng trái tim người, làm y ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, huống chi là bảo trì lý trí.

“đúng vậy, đều là lỗi của đại sư huynh, đều là do hắn!” y giận giữ mở miệng, vừa mở miệng liền như được tiếp thêm can đảm, la mắng liên tục không ngậm miệng lại được.

“rõ ràng đem ta....còn giả vờ như không có chuyện gì. cũng không biết nơi đó của ta đau tới mấy ngày, không có ở bên chăm sóc ta, bồi thường cho ta, lại còn bày ra cái vẻ mặt thôi cho ta xem, đáng giận!”

“còn có cái gia hỏa Viêm Thanh kia nữa, cũng không phải tiểu oa nhi, một giấc ngủ thôi mà cũng muốn người ôm, này là cái thể thống gì?” nói ra ta còn cảm thấy dọa người thay nó đi! phi!

y tùy tiện cầm bốc một nắm đất lên vứt ra xa, tưởng tượng ra hai tên gia hỏa làm y phải phiền lòng kia, một lần vẫn còn chưa đủ làm cho y tiêu hao cơn tức, y tiếp tục vơ nắm thứ hai, nắm thứ ba....

“A!” y sờ thấy một thứ kỳ quái gì đó, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, y quỳ gối đứng lên, dùng hai tay đào đất, đào lên một cái bình vừa tròn lại vừa nặng, y lập tức đoán được đây là một vỏ rượu còn chưa được mở ra.

rượu được giấu ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không nghĩ cũng có thể đoán được chủ nhân của nó là ai.

“hừ, không thể tưởng tượng được cư nhiên bị ta đào lên bảo bối đi, nếu người đã bắt nghĩa với ta, vậy cũng đừng trách ta vô tình.” Tuyên Thiếu Minh âm thầm xốt xa cười rộ lên, thống phá tửu đàn thượng phong chỉ, đề đàn nhất ẩm.

y hưng hăng uống một ngụm to, dùng ống tay áo lau miệng, thống khoái nói: “Bùi Triển Vân, người hỗn đản! ta muốn đem rượu của người đều uống sạch.”

Tuyên Thiếu Minh ý không ở uống rượu, mà ở trả thù, vỏ rượu cuồng khuynh dưới, miệng không uống tiến vài hớp, nhưng người lại ướt cả, hảo tửu không duyên cớ tự nhiên cho bùn đất nhấm nháp.

“ta cho người khi dễ ta, cho người hại ta chạy vào rừng cây, cho người làm ta không thể quay về, cho người hại ta không chừng sẽ bị dã lang ăn luôn...” y vừa uống vừa nói, nghĩ đến biểu tình của Bùi Triển Vân khi phát hiện ra mấy vỏ rượu bảo bối của hắn đã không còn, y nhin không được cười rộ lên, bỗng nhiên quên hết đi sợ hãi về việc hiện bản thân đàn chỉ có một mình nơi rừng rậm tối tăm.

vì vậy, khi nhất mạt bóng trắng từ trên cây bay xuống, y căn bản cũng không có để ý.

bóng trắng chớp lấy cánh tay đang cầm vỏ rượu của Tuyên Thiếu Minh, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “có ai giống như người vừa làm chuyện xấu vừa lớn tiếng nói như vậy không hả?”

Tuyên Thiếu Minh ngạc nhiên phát hiện Bùi Triển Vân đã muốn ở ngay trước mặt, bạch y không nhiễm một mảnh bụi bặm, bóng tối chung quanh như nhìn thấy hắn xuất hiện mà tự giác lui đi.

trong lòng âm thầm mừng rỡ, hắn tới tìm mình là bởi vì lo lắng sao? hay chính là xuất phát từ trách nhiệm bắt đắc dĩ, chỉ vì hắn thân là đại sư huynh, cho nên đối với mỗi người đều phải chiếu cố chu đáo, cho dù chán ghét chính mình, cũng vẫn là đem mình đón trở về?

sự vui mừng lập tức bị tình tự âm trầm áp chế không còn dấu vết, Tuyên Thiếu Minh vịn vào thân cây đứng lên, cứng rắn nói: “người tới làm cái gì a? không cần chiếu cố cái sư đệ Viêm Thanh đáng yêu gì đó của người sao?”

đáng giận! vừa rồi còn không nghĩ muốn khóc qua, vậy mà hiện giờ người nọ đứng ở trước mặt, ngược lại làm cho y không kìm được lệ mà tuôn rơi.

Tuyên Thiếu Minh không muốn yếu thế lại muốn chạy đi, nhưng mà lúc này Bùi Triễn Vân không có khoan tay đứng nhìn nữa, vươn tay đem thân thể bị rượu thấm cho ướt đầm kéo vào trong ***g ngực chính mình, ngón tay nâng cằm y lên, không ngại nhìn thấy gương mặt thanh tú—lã chã nước mắt.

“ngu ngốc” trong giọng nói của Bùi Triễn Vân xen lẫn một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Tuyên Thiếu Minh ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có, đối môi mềm mại bị rượu làm cho ướt át đã bị đoạt đi hô hấp, y ngơ ngậy một lúc, cuối cùng vẫn là thua ở trong vòng tay ấm áp cùng nụ hôn nóng cháy ôn nhu của hắn.

y từ nhỏ đã trà trộn vào trong hầm rượu của nhà mình, uống rượu sẽ không dễ dàng bị say, chính là thời điểm bị Bùi Triễn Vân hôn môi, y cảm giác chính mình giống như thật sự đã say, có khi còn hơn cả say.

mơ mơ màng màng, thân thể nhẹ nhàng, giống như đang nằm trên đám mây, thẳng đến khi nghe thấy tiếng nước trút xuống, y mới kinh ngạc phát hiện đây chính là thác nước—nơi đầu tiên hai người gặp mặt.

“đem rượu ra đầu lẳng phí như vậy, xem ta làm sao thu thập người.” Bùi Triễn Vân cắn cắn vành tai y, thấp giọng uy hiếp nói.

Tuyên Thiếu Minh nghe thấy hắn nói như vậy, không hiểu sao, không những không lo lắng, ngược lại còn có một loại tâm tình như là cao hứng dâng lên.

đây mới là đại sư huynh mà y quen biết a!

Tuyên Thiếu Minh tay dài quá thân, vươn hai tay ôm lấy nam tử mỹ mạo trước mặt, hai má dán vào đối phương, thanh âm thì thầm lại mềm nhuyễn.

“đại sư huynh, người muốn thu thập ta như thế nào cũng được, tất cả ta đều nghe lời người, sau này ta cũng sẽ nghe lời.”

21. Chương 21

nếu biết bởi vì một câu nói vô tâm của mình mà tạo thành hiểu lầm lớn như vậy, đánh chết Tuyên Thiếu Minh cũng sẽ không bao giờ nói ra câu kia: “người muốn thu thập thể nào ta cũng chịu” a.

ban đêm vi hàn, thân thể ngâm trong nước hồ dưới thác, lạnh đến ngay cả khớp hàm đều run lên, chỉ có thể tìm kiếm sự ấm áp trên thân thể của một người khác.

Bùi Triễn Vân cười ngạo nghễ trước Tuyên Thiếu Minh tự chui đầu vô lưới, nói: “không phải đã nói cách xa nhau một chút, nước sông không phạm nước giếng rồi sao?”

đúng vậy, y quả thực đã nói qua như vậy, cũng nói muốn đem mùi rượu trên người tẩy sạch rồi nhanh lên trở về, nhưng y trăm triệu lần không nghĩ tới chính là nước này lại lạnh như thế, nội lực của Bùi Triễn Vân thâm hậu sẽ không sợ, nhưng y chỉ mới nhập môn không lâu, ngay cả khinh công cũng chưa học được, chứ nói chi đến công phu nội lực bác đại tinh thâm như hắn.

đối mặt với trêu chọc của Bùi Triễn Vân, y nhỏ giọng kêu lên: “chính là lạnh quá...”

nói xong, thân thể nhịn không được hướng đến nguồn ấm gần hơn một chút, trong lòng y rõ ràng, nếu lại gần Bùi Triễn Vân chính là cam tâm tình nguyện bị hắn lập tức “thu thập”, tuy rằng ngay từ đầu y không có ý này, nhưng trơ mắt nhìn hai thân thể xích lõa đã từng có da thịt chỉ thân ở trong nước tiếp xúc thân

mặt, nếu bảo y không rõ “thu thập” trong lời nói của Bùi Triển Vân là ý tứ gì, như vậy cũng quá uổng phí kinh nghiệm bao năm y đến thanh lâu thưởng ngoạn đi.

hơn nữa, Bùi Triển Vân luôn trầm tĩnh như nước bỗng nhiên nảy sinh ác độc đem y lột sạch rồi ném vào trong nước, kia kìm nén cùng yết hầu vọt vàng lên xuống cũng đủ để y nhận thấy a.

vừa nghĩ tới chuyện sắp phát sinh, Tuyên Thiếu Minh không khỏi bắt đầu sợ run lên, phân không rõ là e ngại hay là chờ mong.

cảm thấy thân thể trong lòng lạnh run, nội tâm Bùi Triển Vân nảy lên yêu thương, ôm chặt y lại, nhin không được nhắm nháp da thịt nơi cổ y.

ngọt cực kỳ, là hương vị của Thảm Xuân Nhưỡng, nhưng lại so với hương vị của Thảm Xuân Nhưỡng còn mê người hơn, thật muốn cắn một ngụm đến nếm thử, xem là dòng máu trong cơ thể y ngon, hay là rượu.

Bùi Triển Vân một mặt liếm lộng hầu kết của Tuyên Thiếu Minh, một mặt lại nóng lòng nghĩ muốn đi xa hơn, như thể hề gặp được vị thiếu gia bướng bỉnh nhưng lại mang hương vị đặc biệt này, là y liền có chút không thể không chế.

Tuyên Thiếu Minh kéo dài cổ, nén giận nói: “đã nói ta rất sợ nhột, sao ngươi còn cứ thích bính cổ ta?”

“chẳng lẽ trừ bỏ cổ, những chỗ khác ngươi sẽ không nhột sao?” Bùi Triển Vân hỏi ngược lại, bàn tay mang theo hơi lạnh bỗng nhiên chuyển đến trong ngực nắm lấy đầu nhũ y, dùng một ngón tay ấn xuống, hơi hơi nhu lộng trái phải.

Tuyên Thiếu Minh kìm lòng không đậu thoát ra tiếng than nhẹ, khuôn mặt tuần tú nhất thời hiện lên một mặt sắc đỏ tươi tắn ngượng ngùng.

“còn có nơi này, ta nhớ ở đây cũng rất sợ nhột.” Bùi Triển Vân ghé vào bên tai y phát ra tiếng cười trầm thấp, cánh tay di chuyển xuống dưới, lòng bàn tay vì nóng bắt đầu ve vuốt thắt lưng y.

Tuyên Thiếu Minh cơ hồ thét ra tiếng chói tai, khoái cảm đột ngột cùng mạnh mẽ chạy khắp toàn thân khiến y không kịp trở tay.

“cuối cùng, là nơi này.”

cùng với thanh âm hân vang lên, khối thân thể mẫn cảm nhất của y liền nhanh chóng bị nắm lấy, Tuyên Thiếu Minh vừa kinh ngạc lại vừa hưng phấn mà đứng thẳng lên, giống như là chờ mong đôi tay ma lực kia tiếp thêm càng nhiều an ủi.

nhưng mà, bàn tay kia chỉ nắm tính khí của y một chút liền buông ra, khoe môi tiện đà còn giương lên một nụ cười mỉm nhìn y.

cái này tốt lắm, Tuyên Thiếu Minh đã không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa, thể xác cùng tinh thần đều nóng bức đến muốn chết, chỉ hy vọng ai đó có thể thật nhanh chóng dập đi dục hỏa trong cơ thể giúp y.

y thử bính bính lên đôi môi xinh đẹp của Bùi Triển Vân, thấy đối phương không phản đối, y liền đứng thẳng dậy, sau đó khóa gối trên người Bùi Triển Vân, dùng môi của mình ép chặt xuống đôi cánh hoa của hắn, đem toàn bộ kinh nghiệm cùng kỹ xảo của mình ra dùng— phàm là cô nương bị y hôn qua, ai nấy cũng đều dục tiên dục tử xứng hân lười công rất cao, y cũng không tin Bùi Triển Vân có thể vô động vu trung (không rung động).

chính là, sau khi y thối lui, bạc thân của Bùi Triển Vân vì bị chịu hết thấy thể võ của y mà trở nên hồng liễm, thể nhưng cánh tay hắn vẫn nhẹ nhàng không chút để ý khoát trên mông y, không mấy may di chuyển.

Tuyên Thiếu Minh gấp đến độ trên trán bao phủ một tầng mồ hôi, phía dưới của y không được ai nhu lộng cho, dạy y cảm thấy thật khó chịu.

mặc kệ, y thà rằng mất mặt chứ không muốn bị ghen chết! y cam chịu đem tay tham nhập vào trong nước, đầu ngón tay mới chạm nhẹ vào đỉnh hai vai đã không chịu nổi run lên, đang định tiếp tục, thì bàn tay nửa ngày cũng không hề động của Bùi Triển Vân bỗng nhiên cử động, cản tay y lại.

Bùi Triển Vân bắt lấy bàn tay vướng bận kia kéo đến bên môi nhẹ nhàng cắn một cái, nói: “đã bảo phải hảo hảo thu thập người mà, sao có thể để cho người dễ dàng có được khoái hoạt như vậy chứ?”

“nhưng mà, thật khổ sở lắm...” Tuyên Thiếu Minh dán vào Bùi Triển Vân, miệng cùng thất lưng khe khẽ xoay động, hạ thể khó chịu tới cạ lui trên bụng của Bùi Triển Vân.

“muốn thoải mái, đầu tiên phải trả lời câu hỏi của ta đã.” Bùi Triển Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem thân thể nhiệt tình của Tuyên Thiếu Minh đẩy ra xa một chút, tiểu tử này một khi phóng đảng, ngay cả hân cũng mau chịu không nổi.

nhũ tiêm vì thế mà bị không nặng không nhẹ bính tới, Tuyên Thiếu Minh liền kìm lòng không đậu rên lên một tiếng, đôi mắt đen ánh lên quang sắc, không rõ đến tột cùng là do con người ngập nước, hay bởi vì ảnh ngược từ mặt nước chiếu lên.

“đến, người rốt cuộc muốn hỏi cái gì?” Bùi Triển Vân cố ý dừng lại khiêu khích khiến y gần như phát điên, nếu không phải do thực lực kém xa hẳn, y đã sớm lao vào áp đảo đối phương rồi.

“vì sao nhiều lần tránh mặt ta.”

nói, trên gương mặt mê đắm của Tuyên Thiếu Minh toát ra một tia quật cường, đôi môi khẽ mím chặt lại.

Bùi Triển Vân chỉ vào môi dưới của Tuyên Thiếu Minh, trên mặt mang theo nụ cười ma mãnh nói: “là vì Viêm Thanh?”

“ngô...” Tuyên Thiếu Minh tràn ra thanh âm nức nở, không biết là do cơ thể bị *** dày vò hay là do bị nói trúng chỗ đau.

“nếu không trả lời, ta cái gì cũng sẽ không làm.” miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ánh mắt lại không ngừng đảo đến đôi nhũ hoa đang nở rộ trên khuôn ngực phập phồng của y.

người không làm, vậy để ta tự mình làm. Tuyên Thiếu Minh ở trong lòng quát, y biết Bùi Triển Vân nhất định sẽ không cho y có cơ hội khác thuyết phục, lời này nếu nói ra, nếu không chính xác không biết chừng lát nữa sẽ càng bị Bùi Triển Vân thu thập thảm hại hơn.

y uốn ngực về phía trước, theo bản năng đem nhũ hoa đưa vào trong khoang miệng của hắn, cảm giác được đầu lưỡi nhuyễn nóng của hắn đang ở trên đỉnh nhũ hoa, y bắt đầu cạ cạ làm cho răng của Bùi Triển Vân càng chà sát nhũ hoa của mình hơn, đôi môi phảng phất mấp máy giống như trẻ sơ sinh, y run rẩy kêu lên.

“A...ô...đại sư huynh...không cần, không cần chọc ghẹo ta...”

phân thân giữa hai chân không chiếm được chú ý mà đáng thương hề hề phun ra nước mắt.

“vậy người trả lời ta a.” Bùi Triển Vân nhìn đến hai gò má đỏ hồng trên khuôn mặt tuần tú của y, ngón tay ở trên má lưu luyến không thôi.

“ta, ta chán ghét nó, chán ghét cái đồ Viêm Thanh kia!” Tuyên Thiếu Minh cố ý dựa sát vào trên người Bùi Triển Vân, ôm chặt lấy cảnh tử (gáy) hắn, sau khi thành thật nói xong những lời trong lòng, liền đem mặt dấp vào sau vai Bùi Triển Vân.

“Viêm Thanh là một hảo hán tử, nhu thuận lại dịu ngoan, người chán ghét nó ở điểm nào a?” Bùi Triển Vân truy hỏi kỹ càng.

“chán ghét nó, chính là chán ghét nó! không có lý do gì! ai bảo nó...” Tuyên Thiếu Minh cắn môi dưới, nhỏ giọng lẩm bẩm giống như là chỉ chính mình nghe được, nói: “ai bảo nó cứ nhiên chiếm lấy người không để chứ.” cuối cùng, còn không quên bồi thêm một cái hừ lạnh khinh thường.

“như vậy cũng không tốt, sư huynh đệ hẳn là phải hòa hợp mới đúng.”

Tuyên Thiếu Minh trong lòng một trận mông lung, run giọng hỏi: “đại sư huynh, người có thể hay không cũng cùng Viêm Thanh làm loại chuyện này?”

“nói hưu nói vượn, Viêm Thanh vẫn còn là một đứa nhỏ đâu.” Bùi Triển Vân ở trong nước vỗ một cái vào mông y, đau thật không đau, ngược lại có chút tình thú không nói nên lời.

“tiếp qua hai năm, nó sẽ không còn là đứa nhỏ—A!” thân thể đột ngột bị xỏ xuyên qua, Tuyên Thiếu Minh ngã đầu ra sau phát ra không rõ là câu nói hay là tiếng la.

mới vừa rồi trong lúc nói chuyện Bùi Triễn Vân đã mượn nước hồ khuếch trương hậu đình cho y, nhưng nóng cháy cùng đau đớn vẫn như thủy triều dâng lên đánh úp lại, phân thân nhất đỉnh liền tiến vào chỗ sâu trong trước nay chưa từng có, ma sát trong dững đạo mềm mại, cảm nhận được cả nhịp đập của da thịt, như là hùng thú ngủ đông tùy thời có thể phóng ra.

“lời người nói nghe thật không lọt được lỗ tai ta, người thật sự mong rằng ta sẽ ôm Viêm Thanh sao?” một bàn tay to lớn rắn chắc ở trên lưng y âu yếm, một tay còn lại thỳ thông thả bộ lộng phân thân bởi vì đau đớn mà gục đầu xuống của Tuyên Thiếu Minh.

“không....Ân, ân, ân....” Tuyên Thiếu Minh nhịn không được vi tung(xoay) eo nhỏ, làm cho phân thân trong tay Bùi Triễn Vân đạt được ma sát lớn hơn.

dưới lôi kéo không tự giác của y, hỏa nhiệt trong cơ thể Bùi Triễn Vân cũng dâng cao lên.

“sư, sư huynh...đừng, đừng cùng Viêm Thanh làm, làm loại chuyện này....” Tuyên Thiếu Minh vân vê tìm được môi của Bùi Triễn Vân, hôn xuống không khỏi lộ ra nội tâm buồn khổ.

“ngu ngốc, Viêm Thanh ở trong mắt ta chỉ là một đứa nhỏ, vĩnh viễn đều như vậy. ta làm sao có thể đối nó làm chuyện như thế này.” Bùi Triễn Vân bắt đầu nảy sinh ý nghĩ—thương sót, ngữ điệu liền trở nên ôn nhu như nước.

đối Viêm Thanh, tình cảm của hắn chính là sư huynh đệ, mà đối Tuyên Thiếu Minh....

hắn nghiêng đầu hôn lên gương mặt đang tựa vào trên vai mình thở dốc.

tiểu tử này tuyệt đối chính là một loại rượu ngọt nị, hấp dẫn làm hắn sinh nghiện!

HOÀN.

nhằm vào phòng khách, vị nào đó nói ra suy nghĩ của mình.

tuyên lớn nhỏ: nghe nói các người kêu ta đáng yêu? đáng giận! các người là một đám mất mùa à, bản công tử ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, dùng “đáng yêu” để hình dung ta, các người là nghĩ muốn ăn đòn? hừ, không chạy nhanh đến tạ lỗi với ta, ta sẽ bảo đại sư huynh của ta đến thu thập các người!

Bùi công tử (chân thành đi tới): “thu thập”? tiểu sự đệ người lại có gì bất mãn sao?

Tuyên lớn nhỏ (bạo khiêu)” không phải là ta! là các nàng, các nàng!

Bùi công tử (mỉm cười)” hảo. chờ ta thu thập người, tái giải quyết các nàng.

Tuyên lớn nhỏ: a a a a, không cần a a a a——

22. Chương 22

bảo trì tư thế kết hợp, Bùi Triễn Vân đột nhiên đứng dậy, làm Tuyên Thiếu Minh sợ tới mức lập tức đem hai chân quần thật chặt quanh thắt lưng hắn, hai cánh tay cũng chặt chẽ ôm lấy cổ Bùi Triễn Vân.

“làm, làm cái gì a?”

Bùi Triễn Vân ở trong dòng nước bước đi, khiến cho cơ thể không ngừng rung động, phân thân ở huyết khẩu khe rút ra rồi lại đẩy vào, ma sát làm Tuyên Thiếu Minh tâm dương khó nhịn(ngứa ngứa khó nhịn).

“Ân....” y phát ra tiếng than nhẹ thúc dục sau gáy Bùi Triễn Vân.

hắn dừng bước lại, nâng cái mông của Tuyên Thiếu Minh lên cao một chút. y cảm thấy phía sau mình được đặt lên một vật bóng loáng, cứng rắn lại lạnh như băng, khó hiểu quay đầu lại nhìn, nguyên lại là tảng đá lớn mà Bùi Triển Vân ngồi uống rượu ngày đó.

lửa nóng trong cơ thể lại dần dần rút ra, Tuyên Thiếu Minh vừa khó hiểu lại bất mãn. Bùi Triển Vân ở trên môi y nhẹ nhàng điểm một cái, rồi mới ra lệnh nói: “ôm lấy tảng đá.”

Tuyên Thiếu Minh kinh ngạc xoay người, thân thủ ôm lấy tảng đá lớn kia, cùng lúc đó, Bùi Triển Vân cũng không hề báo trước liền từ phía sau mạnh mẽ tiến vào trong y. đầu nhũ đã chịu đủ chà đạp mà trở nên sưng đỏ lúc này cũng bị hàn ý kích thích, khoái cảm nhất thời chạy thẳng lên óc, y không cần suy nghĩ liền phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

“thích như vậy sao?” Bùi Triển Vân chế trụ thắt lưng y, rút hạ thân ra, rồi lại nhanh chóng đi vào.

“A...Ha...” đôi môi Tuyên Thiếu Minh chỉ còn biết toát ra tiếng thở dốc vội vàng, chiếc vòng ngọc hình bình rượu vẫn luôn đeo trên cổ y cũng vì thế mà không ngừng lay động trước ngực.

thắt lưng của Bùi Triển Vân không ngừng tiến công, cánh tay giam giữ eo y chuyển động tới trước ngực Tuyên Thiếu Minh, sau đó bao phủ lấy hai khỏa mẫn cảm cứng rắn, lòng bàn tay ấm áp lại cho y cảm nhận một loại kích thích khác, Tuyên Thiếu Minh nhịn không được tràn ra nước mắt động tình.

“ô...”

“mới loại trình độ này mà hai mắt đã nhắm lẹ, ta đã nói sẽ phải hảo hảo thu thập ngươi đó.” Bùi Triển Vân xoay mặt y lại, mềm nhẹ liếm liếm hai hàng thanh lệ đang chảy dần quanh má y.

“dưới, phía...phía dưới cũng muốn...” Tuyên Thiếu Minh run rẩy môi cầu xin.

nước hồ ngập cao đến thắt lưng hai người, tùy theo va chạm từ hai cổ cơ thể mà mặt nước rung động không ngừng. đỉnh phân thân đã ngừng cao đầu của Tuyên Thiếu Minh nhô trên mặt nước, Bùi Triển Vân nắm đúng thời cơ, một tay chụp lên quả nhiệt cứng rắn đó, liền nghe thấy thanh âm ngày càng vui sướng của Tuyên Thiếu Minh, hắn bỗng nảy lên ý xấu, bịt lại lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân ngăn không cho y tiết ra.

“A, không cần, mau cho ta...mau cho ta...” Tuyên Thiếu Minh đang đưa thắt lưng cổ lấy lòng nam nhân phía sau, mong dục vọng của mình được giải phóng.

cuối cùng dùng sức một kích, Bùi Triển Vân một lần nữa rất nhanh cắm sâu vào trong dũng đạo trật hẹp, đồng thời buông tay ra, để Tuyên Thiếu Minh bắn ở lòng bàn tay mình.

tiếng thở dốc tràn ngập, âm thanh còn lại duy nhất chính là những nhịp cổ động dưới lòng ngực.

một lúc lâu sau, Bùi Triển Vân bá đạo ôm lấy Tuyên Thiếu Minh vẫn đang thất thần, đặt y xuống đồng y phục đã bị cởi ra trên mặt đất, cơ thể thẳng dậy, giơ một chân của Tuyên Thiếu Minh lên.

Tuyên Thiếu Minh giật mình tỉnh táo lại, cảm giác được bên ngoài hậu đình đang có một cái gì đó rục rịch, cả kinh hét: “khoan...”

vừa rồi huyết khẩu đã chảy ra không ít nhiệt dịch, nên phân thân của Bùi Triển Vân liền thuận lợi đi vào. Tuyên Thiếu Minh nhắm mắt lại kêu rên— nam nhân trên người dùng hành động thực tế cho y đáp án.

“ta xem ngươi cũng rất thỏa mãn đó thôi.” Bùi Triển Vân đỉnh đỉnh, huyết khẩu kia tựa như cái miệng nhỏ nhắn mà vô cùng tham lam cứ hút chặt lấy hắn.

“chính là ngày mai, ngày mai...” Tuyên Thiếu Minh thở dốc một trận, thầm nghĩ ngày mai mông cùng thắt lưng nhất định sẽ đau muốn chết cho coi.

thật lâu sau....

“sư huynh, sư huynh ngươi tha ta đi...ô ô, không được. thật sự không được nữa, thật đấy...”

ước chừng sau ba hiệp triển miên, Bùi Triển Vân ý do vị tấn (ý vọng chưa toại nguyện) buông tha cho Tuyên Thiếu Minh không ngừng kêu khóc đòi cầu xin tha thứ. Bùi Triển Vân ôm lấy y tiến vào trong hồ, rửa sạch đồng hỗn độn bị dính trên người, sau đó nhóm lửa lên, bắc một nhánh cây quanh đồng lửa bắt đầu hơi khô y phục cho Tuyên Thiếu Minh.

Bùi Triển Vân mặc vào áo trong của chính mình, còn ngoại bào tạm thời đưa cho Tuyên Thiếu Minh đang trần truồng khoác vào, thấy bộ dáng y vẫn là rất lạnh, liền cứ như vậy ngồi xếp bằng, ôm chặt y trong ngực mà ủ ấm.

Tuyên Thiếu Minh lười biếng oa ở trong khuôn ngực ấm áp của Bùi Triển Vân, hai tay tùy tiện nghịch ngợm trên đùi.

Bùi Triển Vân cầm vò rượu lên, ngừng cổ uống một ngụm, sau đó đưa cho Tuyên Thiếu Minh, nói: “uống một chút đi cho ấm người.”

“có người là ta thấy đủ ấm rồi a” Tuyên Thiếu Minh nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng vẫn là ôm lấy vò rượu uống một hơi dài, nhất thời trước mắt sáng ngời—mới vừa rồi lang thôn hổ yết, nay mới có cơ hội để thưởng thức, rượu này hương vị đúng là không tồi. tuy không thể sánh được với Thâm xuân Nhưỡng của Tuyên gia tửu trang nhà y, nhưng vẫn có thể xếp vào hàng cực phẩm.

“hảo uống?” Bùi Triển Vân trong lòng buồn cười dùng tay mân mê môi y.

Tuyên Thiếu Minh gật gật đầu, đầu lưỡi kìm lòng không đậu nhẹ vươn ra liếm liếm ngón tay hắn, nhưng khi ý thức được hành động của mình liền xấu hổ đỏ mặt.

Bùi Triển Vân thông thả thu tay lại, đôi mắt tối đen dưới ánh lửa chiếu rọi có chút thay đổi, ôn nhu bình thường giống như hóa thành một cỗ mê người tà tử.

rầm! Tuyên Thiếu Minh vì sắc đẹp trước mắt mà nuốt nuốt nước miếng, nhưng vừa nghĩ đến việc trên người mình chỉ khoác mỗi một cái ngoại bào, Bùi Triển Vân nếu muốn “từ hình y ngay tại chỗ” chính là chuyện rất dễ dàng, y liền sợ hãi, có tà tâm cũng không có gan liếc nhìn hắn lấy một cái, biết đâu Bùi Triển Vân thực sự lại muốn đến thưởng Tuyên Thiếu Minh một hồi nữa, y đại khái chết luôn đi cho rồi.

“đại sư huynh, uống rượu, uống rượu.” y nhanh tay đưa vò rượu cho Bùi Triển Vân.

Bùi Triển Vân tà tà cười nói: “sao, sợ ta lại tiếp tục ăn người?”

“đại sư huynh, thật sự....ta thật sự không chịu được.” Tuyên Thiếu Minh đáng thương hề hề nói.

Bùi Triển Vân cười cười, tâm tư trở về bên vò rượu, lại uống một hơi, gàu kết khiêu gợi cao thấp lên xuống, Tuyên Thiếu Minh ở bên nhìn thấy có điểm trở nên lịch động.

“người có biết ta lấy rượu này ở đâu không?” Bùi Triển Vân đột nhiên hỏi.

“là người mua ở đâu đi.” Tuyên Thiếu Minh trả lời thản nhiên.

“đây chính là Nữ Nhi Hồng của võ lâm minh chủ, hắn cùng với ta hợp ý, biết ta hảo tửu, liền tặng ta hai vò. nguyên bản ta muốn chôn nó dưới đất để có cơ hội thưởng thức, không nghĩ tới lại bị tiểu tử người đào được, còn vô duyên vô cớ lãng phí rất nhiều. người bảo ta món nợ này nên tính toán thế nào với người đây a.” Bùi Triển Vân nói chuyện, những lọn tóc mai của hắn cũng theo gió mà lay động không ngừng, thanh nhả lại đã diễm, hơn nữa khi nói đến “tính toán sổ sách”, kia đôi mắt tựa tiểu phi tiểu càn trở nên câu nhân.

Tuyên Thiếu Minh biết bản thân đuối lý, nhỏ giọng nói: “vậy, rượu trong gia trang nhà ta tùy người lấy có được không?”

“chỉ có rượu?”

“bằng không người còn muốn cái gì?”

Bùi Triển Vân cười cười, không đáp lại.

sau hừng đông, hai người trở lại Linh Huyền Phái, Tuyên Thiếu Minh đi vào phòng, liền nhớ tới chuyện đêm qua Bùi Triển Vân đã từng ở đây mà ôm ấp Viêm Thanh, bình dấm chua nhất thời bị đánh nghiêng.

ngồi ở bên giường, nhìn những ngón tay linh hoạt đang thất lại y kết của Bùi Triển Vân, y nói: “đêm qua Viêm Thanh đến đây làm chy?”

Bùi Triển Vân giương mắt dò sét y một chút, cúi đầu tiếp tục thất lại y kết, bên môi cười mỉm trả lời: “không biết là ai chạy tới khóa thực phòng ăn cơm, làm cho ta phải một mình một người ở trong này chờ đợi. Viêm Thanh thấy ta như thế, liền chủ động kéo ta đi dùng bữa. rồi sau đó chúng ta tán gẫu cùng nhau chút sự, nó đã bồi ta lâu như vậy, ta tự nhiên là muốn đưa nó trở về phòng đi.”

“ta làm sao biết người ở tổng phòng đợi ta, người cũng không có nói.” đôi môi của Tuyên Thiếu Minh khẽ mỉm lại.

Bùi Triển Vân cười khẽ một chút, cúi người xuống liếm nhẹ qua đôi môi của y: “một mỗi một đêm, người chắc cũng đói bụng rồi, để ta đi lấy điểm tâm.”

“đại sư huynh.” Tuyên Thiếu Minh kéo lấy ống tay áo đang muốn ly khai của hắn, nói: “sau này...sai này đừng ôm Viêm Thanh nữa. không, bất luận kẻ nào cũng đừng ôm có được không?”

tư vị khó chịu vô cùng tựa như bị người cướp đi trần bảo kia, hắn tuyệt đối không nghĩ muốn tái nếm lại lần nữa.

nhìn tuần dung trong nháy mắt xẹt qua một tia âm đạm, Bùi Triển Vân mỉm cười, đáp ứng nói: “được.”

sự thật chứng minh, bắt một đại thiếu gia quen sống an nhàn sung sướng bảo trì ngoan ngoãn nghe lời là không có khả năng. biểu hiện giả dối của Tuyên Thiếu Minh còn không có duy trì được hết một ngày liền lộ diện, thường thường phải cùng Bùi Triển Vân tranh luận, luyện công lưỡi biếng, mắng chửi người âm ỉ như trước.

đối với chuyện này, Bùi Triển Vân cảm thấy có chút thành công ngoài ý muốn, thậm chí có điểm dung trúng, dù sao hắn vẫn là yêu thích một Tuyên Thiếu Minh với biểu cảm sinh khí cùng kích động hơn. nếu như Tuyên Thiếu Minh thể hiện nhiều hơn như vậy, hắn ngược lại càng thêm căm giận, bởi vì kể từ đó, hắn có thể danh chính ngôn thuận đem cái kia đại thiếu gia phao đến trên giường hảo hảo “thu thập” một phen.

Chương 23

“cái gì cơ?” Tuyên Thiếu Minh từ trên giường nhảy dựng lên kêu thào thiết, tinh mâu khó có thể tin nhìn chăm chăm vào Bùi Triển Vân đang cởi ra dây lưng.

đem ngoại bào cởi bỏ, Bùi Triển Vân bước tới bên giường, thân thủ ngoan...một cái lên khuôn mặt tuần tú đang kinh ngạc của Tuyên Thiếu Minh, hảo tâm lặp lại nói: “ta nói, hai ngày nữa sư phụ liền xuất quan, đến lúc đó phải khảo nghiệm người một phen.”

nghe vậy, Tuyên Thiếu Minh không khỏi gào thét nói: “không cần đi...”

Bùi Triển Vân ngồi vào bên giường, buồn cười hỏi: “sao vậy, một tháng này đã qua khổ luyện, không có lòng tin với mình sao?”

Tuyên Thiếu Minh nhấp môi dưới, nhụt chí nói: “người biết rõ ta thường xuyên hời biếng, nào có chăm chỉ luyện tập? đến lúc đó nếu để sư phụ biết công phu mèo cào của ta, nhất định ông sẽ tức chết?”

“bây giờ hiểu được mới biết hối hận?” Bùi Triển Vân chế nhạo nói.

“vậy sao người không chịu nói cho ta biết sớm trước? nếu sớm biết thế này, ta nhất định sẽ nghiêm túc luyện tập.” Tuyên Thiếu Minh nén giận nói.

“ta sợ nếu nói cho người biết sớm, sẽ tạo áp lực cho người a.” Bùi Triển Vân vòng tay khoanh trước ngực, thần thái thản nhiên, rõ ràng không xem phiền não của Tuyên Thiếu Minh là cái gì?

“người căn bản là muốn làm cho ta bị chê cười.” Tuyên Thiếu Minh buồn thanh hừ một tiếng, xoay người nằm xuống, tùy tiện đem áo ngủ bằng gấm kéo tới mang tai, chỉ để lộ ra cái chân.

Bùi Triển Vân vén chăn lên nằm vào, cảm thấy được Tuyên Thiếu Minh đang giận lẫy, hắn cười cười, vươn ra cánh tay rộng lớn đem y ôm sát vào trong áo.

“lo lắng cái gì? công phu của người là do ta một tay dạy dỗ, ta còn không lo, người sốt ruột như vậy làm cái gì?”

ôn thanh mềm mại dán tại tế nhĩ, nội tâm của Tuyên Thiếu Minh liền trở nên mềm nhuyễn, thả lỏng thân thể oa ở trong ngực Bùi Triễn Vân.

một lúc lâu sau, Bùi Triễn Vân lại nghe thấy y bất an thấp giọng nói.

“đại sư huynh, người nói...sư phụ có thể hay không vì ta học nghệ không tinh mà đuổi ta về nhà?”

đôi môi mỏng của Bùi Triễn Vân khẽ gợi lên một độ cung xinh đẹp, nhịn không được, nghĩ muốn khi dễ đối phương một chút.

“có thể nga.”

đúng như dự đoán, thân thể trong lòng liền trở nên cứng ngắc một chút.

thanh âm Tuyên Thiếu Minh mang tâm trạng không biết phải làm sao, nói: “vậy, vậy phải làm sao bây giờ?”

Bùi Triễn Vân không cho là đúng cười cười nói: “làm cái gì là làm cái gì? không phải người vẫn luôn muốn về nhà sao? đây chính là thỏa ý nguyện của người rồi a.”

Tuyên Thiếu Minh ngẩn ra, đúng vậy, như thế y có thể trở về nhà, nhưng vì sao vừa nghĩ tới sẽ phải rời đi, y lại cảm thấy không muốn, ý định muốn chạy trốn rời khỏi nơi này trước kia hiện giờ đã không còn tung tích.

hồi tưởng lại quãng thời gian quá khứ một tháng qua, y bỗng nhiên cảm thấy cho dù mình ở lại Linh Huyền Phái cả đời, như vậy....tựa hồ cũng không tồi.

nhưng mà, thái độ của Bùi Triễn Vân lại như là không sao cả, điều này làm cho trái tim y khẽ nảy lên một cơn đau nhỏ bé, y đau đớn nên không thêm quan tâm, chính là cảm thấy thật bất mãn, theo bản năng liền đẩy Bùi Triễn Vân ra xa, một mình xê dịch vào phía trong giường.

Bùi Triễn Vân trong lòng cười thầm, trên mặt bất động thanh sắc nói: “sau khi về nhà mỗi ngày sẽ liên không có ai bức người luyện công, người có phải hay không thực chờ mong?”

Tuyên Thiếu Minh không nói gì, cắn chặt môi dưới.

“còn có, sau khi về nhà sẽ được nô bộc hầu hạ, càng nhiều khoái hoạt, một ngày đều là ba bữa sơn珍 hải vị, tự nhiên là tốt hơn cơm canh rau rơm bình thường ở đây nhiều lắm...”

Tuyên Thiếu Minh mạnh nhảy dựng lên, cả giận nói: “phải, phải a, ở nhà chính là tốt nhất, ta ước gì được ngay lập tức về nhà! người...”

chống lại đôi con ngươi mỉm cười sáng bừng của Bùi Triễn Vân, trong lòng y nảy lên một cỗ thương cảm—đối phương thật sự không để ý y có lưu lại hay không sao?

khóe mắt bỗng chốc nóng rực lên, Tuyên Thiếu Minh vội vàng bò qua người hắn, nghĩ muốn lướt thật nhanh qua người Bùi Triễn Vân nhảy xuống giường, đáng tiếc chân còn chưa chạm tới mặt đất đã bị người chặn ngang tha lại về giường.

Bùi Triễn Vân ở phía trên y, hỏi: “đi đâu?”

Tuyên Thiếu Minh giận dữ không thêm nhìn vào mắt hắn, đáp: “không cần người lo.”

Bùi Triễn Vân nhón mi, ý vị thâm trường nói: “đêm hôm khuya khoắt, người không đi ngủ chính là muốn hoạt động gân cốt sao?”

“người, người không được dựa vào người ta.” Tuyên Thiếu Minh thân thủ đẩy ***g ngực đang áp sát tới của hắn, vì lời nói đen tối của Bùi Triễn Vân mà tuần nhan hơi hơi nóng lên.

đáng giận, y hiện tại không có tâm tư làm loại chuyện này.

“tiểu sư đệ, người nên biết ta tới vẫn là thích nghe những lời thành thực rời đi.” Bùi Triễn Vân đột nhiên nói, đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve lên những lọn tóc mai của Tuyên Thiếu Minh.

“ta không có lời nào để nói, dù sao...” đôi con ngươi đen láy của Tuyên Thiếu Minh chớp mắt lướt qua một chút khổ sở.

“dù sao cái gì?” Bùi Triển Vân vẫn đang mỉm cười.

“dù sao ngươi cũng không cần!” Tuyên Thiếu Minh dùng sức đẩy tay hắn ra, sau đó kinh giác hành động như vậy của mình rất khó xem, liền vội vàng giơ tay lên che mặt mình lại.

“ta có nói ta không cần sao?” Bùi Triển Vân gỡ bàn tay bướng bỉnh của y ra, nhìn thẳng vào mắt Tuyên Thiếu Minh.

“nhưng ngươi cũng không nói ngươi để ý a.” Tuyên Thiếu Minh vẽ mặt uể oải.

“thực không có biện pháp với ngươi.”

Bùi Triển Vân thờ dãi, cứng chiều cùng sủng nịch đáp lại y, nhin không được cúi người hôn lên đôi môi thanh mỏng vẫn mím chặt của Tuyên Thiếu Minh.

y kinh ngạc một chút, tùy ý để môi y một cái lại một cái ở trên môi mình mềm nhẹ trác hôn, ánh mắt của y lóe lóe, có chút say lòng, cũng có chút mê ly, cảm thấy loại trình độ này vẫn còn chưa đủ thỏa mãn, y tìm lòng không đậu quay sang đến, chủ động ngắt cầm, để cho đôi môi chính mình có thể chuẩn xác tiếp xúc với môi hắn.

“ân...” từ mũi Tuyên Thiếu Minh khê tràn ra âm thanh hừ nhẹ.

một lát sau, Bùi Triển Vân chậm rãi thối lui khỏi đôi môi ngọt ngào ấy, nhìn khuôn mặt của Tuyên Thiếu Minh đã trở nên đỏ hồng, khoe môi càng giơ lên độ cong sung sướng rõ ràng.

“dùng biện pháp này có thể trị được cái tật phát giận xấu xa của ngươi a?” hắn trêu chọc nói.

Tuyên Thiếu Minh lập tức thu lại cánh tay không biết đã khoác lên vai Bùi Triển Vân từ lúc nào, then quá thành giận nói: “ngươi sử trá.” bỗng nhiên như vậy hôn y, y căn bản là kháng sự không được thôi. hơn nữa vừa mới hôn xong, cái gì tức giận cũng đều tan tành mây khói.

Bùi Triển Vân nhất phái thông dong tự nhiên nói: “tiểu sư đệ, nói thực ra, ngươi là nghĩ muốn về nhà, hay là muốn lưu lại đây?”

Tuyên Thiếu Minh oán giận trừng hắn một cái, giấy lát, thanh âm không cam lòng vang lên: “ta đương nhiên là nghĩ muốn lưu lại, bằng không lo lắng không qua được khảo nghiệm của sư phụ như vậy làm gì?”

“thật sự lo lắng?”

“vô nghĩa.” (nhảm nhý ==#)

Bùi Triển Vân không khỏi mỉm cười, kỳ thật tuy rằng một tháng này Tuyên Thiếu Minh chăm chỉ không đủ, những tổng thể cũng đã luyện được sơ bộ, sư phụ nhất định cũng đã hài lòng rồi. bất quá, hắn cũng không tính toán nói thật, nếu có thể làm cho hai ngày này Tuyên Thiếu Minh an phận mà luyện công một tý, hắn có sao lại không làm.

“tốt lắm, hai ngày này ta sẽ cho ngươi đặc huấn, cam đoan ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của sư phụ.”

“thật sự?” Tuyên Thiếu Minh hai mắt sáng ngời.

Bùi Triển Vân cười nói: “đúng vậy a, chỳ cần ngươi không kêu vất vả, không kêu mệt mỏi là tốt rồi.”

“sẽ không, sẽ không, ta không sợ vất vả cũng không sợ mệt.” Tuyên Thiếu Minh ôm chặt lấy ngực xuất ra lời thề son sắt.

Bùi Triển Vân buồn cười, cúi người xuống ở bên môi y tiếp tục hôn một cái.

ánh trăng ngoài cửa sổ liêu nhân, không khí bình yên nhẹ nhàng vuốt ve cảnh vật.

“đại sư huynh...” Tuyên Thiếu Minh lấp bắp hô một tiếng, bốn mắt nhìn nhau, y còn thật sự hỏi: “ngươi hy vọng ta lưu lại sao?” nói xong, khuôn mặt tuần tú nổi lên đỏ ửng vì quân bách.

tuy rằng còn chưa có nghe được câu trả lời, nhưng tim của y đã muốn cao cao nhấc tới, coi như cũng sắp nảy lên vết hầu đi.

Bùi Triễn Vân ra về do dự, trầm ngâm nói: “này thôi...”

Tuyên Thiếu Minh nhất thời khấn trương đến hai gò má cũng căng lên.

Bùi Triễn Vân vươn tay vuốt ve má y cười nói: “ta nếu không muốn người lưu lại, vậy làm sao giúp người đặc huấn?”

bất chợt, Tuyên Thiếu Minh cười ngượng ngùng, những ánh mắt vui sướng trong lúc này đã không che dấu được sự đặc ý của y.

Bùi Triễn Vân bổ sung nói: “bất quá, nếu sau khi đặc huấn mà người còn làm ta thất vọng, đến lúc đó ta phải phạt người.”

Tuyên Thiếu Minh lập tức bày ra biểu tình như đã định sẵn, ngẩng cao cằm nói: “có người hỗ trợ, ta nhất định sẽ vượt qua khảo nghiệm của sư phụ.” tiếp theo liền ôm cổ Bùi Triễn Vân bắt đầu lấy lòng, nịnh nọt nói: “cho dù sư phụ thật sự muốn đuổi ta đi, nhất định người cũng sẽ cầu tình cho ta phải không?”

y mâu quang vi thước, vẻ mặt chân thành tha thiết, một bộ dáng vô cùng mong ngóng cái gật đầu của Bùi Triễn Vân.

Bùi Triễn Vân trầm nghĩ mình đúng là dung túng người này đến phá hư rồi, nhưng vẫn là chậm rãi gật đầu.

Tuyên Thiếu Minh mừng rỡ như điên toàn bộ lập tức viết hết ở trên mặt, ngẩng cao cổ, dùng sức hôn một cái thật kêu lên môi mê đắm của Bùi Triễn Vân.

23. Chương 23

Khâu Trường Thanh ngày ấy xuất quan sáng sớm, Bùi Triễn Vân đi từng bước từng bước một tới nghênh đón. Tuyên Thiếu Minh thần khí mười phần đứng ở trước gương đồng xem kỹ chính mình, trải qua hai ngày chịu gian chịu khổ đặc huấn, y tin tưởng biểu hiện của mình hôm nay tuyệt đối sẽ làm người phải kinh diễm, nghĩ tới việc lát nữa tất cả mọi người sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa, trong lòng y không khỏi cười khàn khàn vài tiếng.

khẩu, khẩu!!!

phía sau truyền đến tiếng đập cửa, Tuyên Thiếu Minh xoay người lại, nhìn thấy Hàn Nguyệt đang ôm kiếm tiến vào phòng.

Hàn Nguyệt đạm thanh nói: “xem ra người đã chuẩn bị tốt lắm.”

Tuyên Thiếu Minh cười hì hì nói: “sư tỷ đến đây có việc gì sao?”

Hàn Nguyệt đáp: “sư phụ đang chờ người, ta là tới đưa người qua.”

Tuyên Thiếu Minh lập tức đứng lên xoa xoa hai tay nói: “vậy mau mau nhanh lên đi.”

Hàn Nguyệt tà liếc y một cái, khóe môi lãnh diễm khẽ khơi lên nói: “người không sợ?”

Tuyên Thiếu Minh không phải không có đặc ý đáp: “mới không, đại sư huynh đã đặc huấn cho ta rồi.”

Hàn Nguyệt như là nhớ tới cái gì, nói: “đúng rồi, đại sư huynh bảo ta nói với người một tiếng, hẳn có việc phải xuống núi, qua một thời gian khá lâu mới có thể trở về, vậy nên biểu hiện của người lát nữa cũng đừng làm cho hắn bị mất mặt.”

“đại sư huynh phải xuống núi?” Tuyên Thiếu Minh đang bước qua cánh cửa, một chân liền dừng khựng lại giữa không chung.

“hắn gặp qua sư phụ liền đi, cho nên mới là ta tới tìm ngươi.” Hàn Nguyệt thần nhiên giải thích, mặc kệ Tuyên Thiếu Minh đang sợ hãi, đi thẳng ra cửa.

trong lòng Tuyên Thiếu Minh cảm thấy một cổ mất mát, bước nhanh vượt lên trên Hàn Nguyệt, nói: “vậy đại sư huynh khi nào thì trở về?”

“không biết?”

“vậy hắn đi đâu?”

“không biết.”

“sao tỷ cái gì cũng không biết a...”

Hàn Nguyệt liếc mắt một cái Tuyên Thiếu Minh hai vai đang rũ xuống ở bên cạnh, nói: “so với quan tâm mấy việc vặt vãnh này, không bằng chuyên tâm tập võ để ứng phó khảo hạch của sư phụ có điểm quan trọng hơn đi.” dừng một chút, trên lệ nhan lạnh lùng của Hàn Nguyệt bỗng xẹt qua như là tựa tiểu phi tiểu nói: “đại sư huynh còn nói, nếu biểu hiện của ngươi tốt, trở về hắn sẽ hảo hảo ban thưởng cho ngươi a.”

không biết vì sao, Tuyên Thiếu Minh bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh trên giường đêm qua.

bởi vì hai ngày nay Tuyên Thiếu Minh phải chuyên tâm tập võ để ứng phó khảo hạch của sư phụ, nên Bùi Triễn Vân liền một chút cũng không có ôm y. Tuyên Thiếu Minh có chút muốn tìm bất mãn ở trong lòng ngực hắn rục rà rục rịch, hai chân trộm cọ xát cọ xát. hai người đã hiểu lòng nhau, những tưởng Bùi Triễn Vân sẽ nhận ra ám chỉ này của y, nhưng thật không ngờ hắn lại lấy tay trấn an thân thể đang khí huyết phương cương của Tuyên Thiếu Minh, trầm thấp cười nói: “chờ thêm ngày mai, ngươi muốn bao nhiêu yêu thương, ta liền thỏa mãn ngươi.”

cái gọi là “hảo hảo ban thưởng”, chẳng lẽ là chỉ việc này?

nháy mắt, cả khuôn mặt của Tuyên Thiếu Minh đều đỏ bừng cả lên, giống như thanh âm tiếng nói cùng mỉm cười của người kia vẫn còn đang quanh quẩn bên tế nhĩ mình, khiến cho cơ thể y nổi lên một trận run rẩy không muốn người khác biết.

“phát gốc cái gì, còn không mau đi?” Hàn Nguyệt thúc giục.

Tuyên Thiếu Minh xấu hổ ngượng ngùng lúc này mới nâng mắt lên bắt chân vội vàng chạy tới phía trước Hàn Nguyệt.

y không biết khoe miệng chính mình đã lạng lẽ hiện lên nhất mạt ý cười tự tin cùng ngọt ngào.

đã có người hảo hảo “thưởng cho”, vậy y liền cố gắng biểu hiện một phen đi! dù sao— không cần bạch không cần!(???)

kết quả khảo hạch đúng là không để cho bất luận người nào thất vọng, Khâu Trường Thanh hài lòng vuốt ve bộ râu bạc trắng, dặn dò Tuyên Thiếu Minh nếu y có thể kiên trì bền bỉ, dùng thời gian đổi lấy nhất định cũng sẽ có được một phen tu vi.

Tuyên Thiếu Minh một bên khiêm tốn nghe dạy bảo của sư phụ, một bên âm thầm đắc ý, nghĩ nếu như khi y thể hiện tài năng mà đại sư huynh ở đó thì tốt rồi...

ôm hy vọng Bùi Triễn Vân rất nhanh sẽ trở về, Tuyên Thiếu Minh sau khi khổ sở chờ đợi mười ngày, cuối cùng cũng kiềm chế không được mà chạy tới chỗ Võ Kinh phun đại buồn bực.

“tam sư huynh, sao đại sư huynh vẫn còn chưa trở về a?” ngồi chễm chệ ở trong góc, Tuyên Thiếu Minh rầu rĩ không vui hỏi Võ Kinh đang trẻ củi.

“này, ta cũng không rõ lắm.” Võ Kinh lực bất tòng tâm nhìn y một cái.

“đều đi mấy ngày rồi, cũng không có viết lấy một lá thư cho người ta...” Tuyên Thiếu Minh nhỏ nhỏ dám cổ đại trên mặt đất cho hả giận.

Võ Kinh bật cười nói: “đại sư huynh một thân võ nghệ, ngươi sao phải sợ hắn bước qua đại môn liền gặp nguy hiểm a?”

“nguy hiểm hay không không phải vấn đề, có điều hấn sao không nói một tiếng đã liền đi ngay?” đây mới chính là nguyên nhân làm cho Tuyên Thiếu Minh bất mãn, lập tức đem mặt sị xuống.

“ngươi đừng lo lắng, tóm lại giải quyết xong mọi việc, đại sư huynh sẽ trở về thôi.” Võ Kinh buông búa, lau lau mồ hôi trên mặt, lại an ủi: “giống như trung thu năm trước, cơm đang ăn tới một nửa liền không thấy bóng giáng hấn đâu, làm hại chúng ta phải đi tìm, kết quả hấn hai tháng sau mới xuất hiện, cười tùm tùm nói cho chúng ta biết hấn đi Đại Lý.”

“hấn gốc ở Đại Lý hai tháng làm gì a?” vậy không phải lần này cũng mất mấy tháng mới trở về sao? trong lòng Tuyên Thiếu Minh nhất thời cảm thấy không phải tư vị.

Bùi Triển Vân nói đi là đi, ngay cả tự mình nói với y một tiếng cũng không có, y ở trong lòng Bùi Triển Vân đến tột cùng là có bao nhiêu cân lượng, chẳng lẽ đơn giản chỉ là một tiểu sư đệ bình thường thôi sao?

nghĩ đến đây, trong lòng Tuyên Thiếu Minh liền tức giận, cảm tức đem nắm cổ đại trong lòng bàn tay vo lại nát vụn.

Võ Kinh tiếp tục vung búa lên nghe y nói liền đáp: “đương nhiên là đi tìm nhị sư huynh uống rượu, người cũng biết nhị sư huynh vì Đại Lý hoàng thất quên mình phục vụ, ngày hội vừa đến tất nhiên không thể không có phần thưởng, trong đó nhất định còn có hảo tửu a.”

Bùi Triển Vân ham rượu đối với các sư đệ trên dưới cũng không tính là bí mật, cho nên mọi người đều đàm luận không kiêng dè, chỉ cần điều này không chuyển tới tai sư phụ là được rồi.

đối với vị nhị sư huynh chưa từng gặp mặt này, Tuyên Thiếu Minh sớm đã được nghe qua, chỉ là vẫn chưa có cơ hội diện kiến, lúc này nghe Võ Kinh nhắc tới, không khỏi nói: “a, mà ta còn chưa có bao giờ thấy qua nhị sư huynh.”

Võ Kinh đáp: “nhị sư huynh trên người mang trọng trách nặng nề khó có thể dứt ra, nên rất lâu mới có thể trở về một lần.”

Tuyên Thiếu Minh sờ sờ cằm tự hỏi, lẩm bẩm nói: “vậy lần này đại sư huynh có thể hay không lại là đi tìm nhị sư huynh uống rượu?”

“không phải.”

người trả lời y không phải Võ Kinh mà là Hàn Nguyệt, nàng đi vào trong sài phòng nghiêng đầu liếc Tuyên Thiếu Minh một cái, nói: “ai cho ngươi ở đây lưỡi biếng hả? đừng tưởng rằng đại sư huynh không có, người liền không phải luyện công.”

Tuyên Thiếu Minh đột nhiên văng nước miếng cười ghênh đón, đáp: “sư tỷ, hay là ngươi biết đại sư huynh đang ở đâu a?” nghe câu trả lời chắc chắn vừa rồi của Hàn Nguyệt, xem ra nàng nhất định là biết một chút sự tình.

“hấn đi nơi nào, ta quả thật không biết, bất quá hấn xuống núi chắc chắn là có việc quan trọng.” Hàn Nguyệt theo sự thực tướng cáo.

“vậy—”

lời nói còn chưa có nói ra, lập tức bị Hàn Nguyệt cắt đứt.

“không cần cứ hỏi mãi một vấn đề như vậy. đại sư huynh có tay có chân, bồi phận lại ở phía trên chúng ta, hấn muốn đi đâu, làm cái gì, chúng ta vốn muốn nhúng tay vào cũng không được, cũng tuyệt đối không được hỏi đến.”

Hàn Nguyệt nghiêm khắc như vậy khiến cho Tuyên Thiếu Minh có chút tỉnh lại mà ngậm miệng, hai vai chậm rãi rũ xuống, tuần dung dĩ vãng luôn điều vô dương oai bỗng toát ra một tia cô đơn.

y làm sao có thể không biết hành động của mình có bao nhiêu đáng ghét, chính là y không thể khống chế được chính mình, y muốn biết người kia hiện giờ đang ở nơi nào, đang làm cái gì...y cơ hồ tưởng niệm hấn thành tật, nhớ hấn đến thực chi vô vị, lẩn lộn khó ngủ, toàn bộ tâm trí đều bị thân ảnh một người là hấn vây quanh.

y chưa từng để ý qua một người nào như thế, nghiêm trọng đến nỗi y thà rằng từ bỏ dáng vẻ của một vị đại thiếu gia, thà rằng vứt bỏ cả tôn nghiêm của một vị nam tử, chỉ để giành được một câu tán thưởng, một cái mỉm cười của đối phương. xa cách mấy ngày, một ngày y sống như là cả năm, theo như cổ nhân nói thì chính là “một ngày không gặp như cách tam thu”, tình huống của y hiện giờ xem ra chính là như vậy đi.

theo đủ lại dấu hiệu như vậy, y mới âm thầm kinh hãi, nguyên lai chính mình đã hãm sâu đến như thế. lúc trước đối sự việc này không phải chưa từng có phản kháng, chỉ là vì ham tận hưởng lạc thú nhất thời, y liền không chút sợ hãi mà tùy ý phóng túng. trong lòng tính toán cùng lắm là sau khi rời đi sẽ đem toàn bộ những chuyện hoang đường đã phát sinh này gạt bỏ. bản tính phong lưu chính là tác phong của y, nhưng mà chính y cũng không ngờ được, một khóa thật tâm của mình cư nhiên cũng không kiểm chế được mà giao ra.

nếu muốn hỏi y Bùi Triển Vân từ bỏ dung mạo tuyệt sắc, võ nghệ cao cường ra thì còn có cái gì? y thật sự là không thể trả lời được. người nọ ở trước mặt người khác là quân tử nho nhã, nhưng ở trước mặt y lại là cái nam nhân đáng giận chỉ giỏi trêu chọc người. vậy vì sao, y nghĩ muốn hồng cả đầu vẫn không rõ, thể xác và tinh thần của mình như thế nào bất tri bất giác hình thành thói quen hưởng thụ ôn nhu của người nọ? rõ ràng trong sự ôn nhu đó ẩn dấu bí mật khiến người ta hận đến nghiến răng, nhưng là y vẫn một đầu lao vào, thậm chí cho dù có phải liều chết cũng không muốn đem ôn nhu này dành rặng cho kẻ khác.

ngẫu nhiên, Bùi Triển Vân sẽ đối y biểu lộ ra chút cưng chiều cùng sủng nịch, chính là trời mới biết điểm nhỏ nhỏ ấy sao có thể làm cho đại thiếu gia như y lâng lâng đứng lên.

việc đã đến nước này, Tuyên đại thiếu gia mười bốn tuổi khai trai sau đó liền duyệt qua vô số nữ nhân cuối cùng hiểu được mình đã rơi vào bên trong ma chướng của Bùi Triển Vân, trọn đời không thoát ra được.

24. Chương 24

Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi.

Người thì dùng cơm thưởng trà, người thì đơn độc đối nguyệt ảm rượu, quả thực là hứng thú loạn loạn.

tuyệt đêm không ngừng rơi trên mặt nước lạnh lẽo, cửa sổ phòng của một vị khách nào đó hướng ngoài rộng mở, bên trong là một thanh niên tuấn tú vô song ngồi ở đó, giống như khoen hề cảm nhận được cái rét lạnh xâm phạm cốt tủy kia, chậm rãi uống rượu trong chén.

dòng chất lỏng đã được chứa (đun) ầm áp sau khi nhập hầu khang (cổ họng), nhất thời từ bụng truyền tới một cỗ nhiệt khí đánh thẳng lên đỉnh, cả người liền trở nên ầm áp dào dạt vô cùng sáng khoái.

nhưng mà, thanh niên lại nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài, ánh mắt xa xăm, toàn bộ hứng thú của hắn đã muốn bay đến trên người đang ở nơi sự môn xa xôi kia rồi. sớm biết như thế, lúc ấy hắn sẽ không xuống núi.

chính là, lòng người chung quy vẫn có chút khống chế không được bản năng khát vọng vì diệu của mình.

“người nên đi gặp phụ thân của người.”

lời nói trước khi rời đi của sư phụ vẫn còn vang vọng trong óc hắn. một mình đi vào này băng sơn tuyết địa (băng tuyết ngập trời-rất rét lạnh) Bùi Triển Vân chậm rãi buông xuống chén rượu trong tay, rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước cửa sổ mà đứng. tuyết theo gió bay đến hất lên khuôn mặt hắn, lạnh lẽo mà ẩm ướt, khiến hai hàng lông mày tinh tế không khỏi khẽ nhíu lại.

như có tâm sự hắn nhìn thất thần vào bông tuyết đang tan dần trên đầu ngón tay mình, chậm rãi hồi tưởng lại lời dặn dò của sư phụ, một loại buồn bã không biết nên làm thế nào dấy lên trong Bùi Triển Vân.

đối với cha mẹ, hắn hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ đến. từ khi hắn nhận thức được sự việc, hắn liền chỉ biết đến sư phụ, chỉ biết đến Linh Huyền Phái. hắn vẫn luôn cô độc, cũng có thói quen tự mình cô độc. thậm chí hắn cũng không bởi vì vậy mà cảm thấy tiếc nuối, luôn coi như này vốn là thiên kinh địa nghĩa (việc

đương nhiên). nhưng đột nhiên sự phụ lại nói cho hắn biết, nguyên lai hắn còn có một phụ thân, Bùi Triển Vân thật sự là không thích ứng được.

thân thể của Bùi Triển Vân thực ra có liên quan đến một nam nhân huyết lệ có thể coi như phụ thân hắn, Bùi Triển Vân cũng không phải vô ky vô bán (không ràng buộc không vương bận?), hắn trên đời này có chút không thể vứt bỏ quan hệ huyết thống, loại cảm thụ mới mẻ này, nói thật ra, hắn cũng không phải dễ dàng thích ứng. (đoạn này không hiểu lắm)

Khâu Trường Thanh xuất quan ngày đó, hắn lần đầu tiên nghe nói về thân thể của mình.

hơn hai mươi năm trước, nữ nhi của một huyện lệnh nho nhỏ được khâm điển của hoàng đế tiến cung thị quân. lúc ấy, nàng còn dẫn theo bên người một nha hoàn, đồng thời cũng là tỷ muội cùng nhau lớn lên của nàng vào trong cung.

này vốn là chim sẻ bay lên thành phượng hoàng mỹ sự, chính là ai cũng không tưởng tượng được ẩn chứa trong đó chính là họa sát thân.

nữ nhi của huyện lệnh họ Lạc, vào hậu cung thụ phong Lạc quý phi, thiếu niên hoàng đế thương cảm nàng vào cung đi đường mệt nhọc, mấy ngày đầu tiên cũng chưa bắt nàng thị tẩm. nhưng nếu đã vào cung, làm người của hoàng đế, thị tẩm vốn là chuyện chạy trốn không nổi. cuối cùng, ngày ấy hoàng đế quyết định lâm hạnh Lạc quý phi, sự tình sau đó liền phát triển theo hướng không thể đoán trước được.

nguyên lai Lạc quý phi khi còn ở quê sớm đã đem tẩm thân xử nữ cho nam tử âu yếm, hiện giờ nàng đã phi hoàn bích thân (không còn trinh tiết), nếu để hoàng đế phát hiện, chỉ sợ không chỉ một mình nàng phải chịu tội, mà ngay cả bà ngoại nho nhỏ cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này. vô kể khả thi (không còn cách nào tốt hơn), nàng chỉ còn cách cầu xin sự giúp đỡ từ hảo tỷ muội của nàng, thỉnh cầu đối phương phụng sự làm thể thân đêm đầu tiên cho mình.

nha hoàn kia ngày thường cũng thanh lệ, cùng Lạc quý phi tỷ muội tình thâm, thái độ làm người lại thiện lương, chống cự không nổi Lạc quý phi đau khổ cầu xin, cuối cùng cũng phải cố mà đáp ứng. màn đêm buông xuống, Lạc quý phi như thường lệ đoan trang, vô cùng xinh đẹp quyến rũ, cố gắng đem hoàng đế trẻ tuổi mê hoặc lơ là phòng vệ, một chén lại một chén rượu uống vào...

ánh nến thối tắt, cả phòng hôn ám, hoàng đế mang theo vài phần men say đem nha hoàn trên giường trở thành Lạc quý phi sung hạnh một đêm. cách ngày, hoàng đế nhìn khăn lụa màu trắng nhiễm thương tơ máu xử nữ, vừa lòng li khai tẩm cung của Lạc quý phi.

sau khi sự việc qua đi, bất luận kẻ nào cũng không phát hiện dị thường. hoàng đế đối Lạc quý phi thậm chí càng thêm sủng ái, quả thực là đem nàng phụng ở trong lòng bàn tay, tuyệt không có gì sơ xuất. nhưng mà, khi nàng bắt gặp ánh mắt của nha hoàn nhìn hoàng đế, nàng bắt đầu cảm giác được nguy cơ không ổn.

bộ dáng hoàng đế cực kỳ tuần tú, nói là mỹ cũng không đủ, các phi tử trong hậu cung đối dung mạo của y so ra đều phải kém ba phần, diện mạo tuần tú như vậy, lại thêm khí thế nghiêm nghị kia của quân vương, nha hoàn nho nhỏ ý thức được mình có thể cùng một người như vậy chung long phượng một đêm xuân, đầy lòng liền có chút đau thương ngọt ngào. lâu ngày, ánh mắt nàng tất cả đều đi theo thân ảnh của hoàng đế, chính là nàng không biết hành động của mình toàn bộ đã rơi vào trong ánh mắt bất an mà cảnh giác của Lạc quý phi.

Lạc quý phi bắt đầu có đề phòng cùng ngờ vực với nha hoàn vô căn cứ, nhưng niệm tình tỷ muội nhiều năm, nàng nghĩ chỉ nên cẩn thận để mất một chút là được. thẳng đến khi phát hiện nha hoàn mang bầu long loại, nàng mới bắt đầu thất kinh, chỉ sợ sự việc bại lộ, liền quyết định giết người diệt khẩu.

may mắn chính là, khi nha hoàn biết mình mang thai long loại, liền đoán được ý định của Lạc quý phi. dù sao nàng hoài cũng phải là đứa nhỏ của người thường, hơn nữa nàng cũng không nỡ vứt bỏ đứa bé, cho nên trước khi Lạc quý phi ra tay liền trốn khỏi cung. tự mình chạy đến trốn trong một tiểu thôn chờ ngày sinh nở. nàng cũng không tính sinh xong sẽ lợi dụng đứa nhỏ cái gì, Lạc quý phi cứ việc đối nàng bất nghĩa, nhưng nàng trời sinh bản tính thiện lương, nàng muốn sinh hạ đứa nhỏ đơn giản chỉ xuất phát từ tấm lòng của một mẫu thân khát khao có được đứa con yêu dấu mà thôi.

mấy tháng hoài thai, bụng nha hoàn dần dần to lên, rốt cuộc dấu diếm không được người khác, mọi người

trong thôn bắt đầu đêm pha. khi nha hoàn hết hoảng bỏ trốn khỏi cung cũng không có mang theo nhiều tiền, ở trong thôn là dựa vào một ít tiền công thêu thùa mà sống. nhưng hiện giờ người trong thôn đều biết nàng chữa hoang liền cố ý gây khó dễ cho nàng. ngẫu nhiên còn có những nhàn thoại khó nghe. khiến nàng bụng to cũng không thể không rời khỏi tiểu thôn, một lần nữa tìm kiếm nơi trú ngụ khác.

nàng không đành lòng nhìn đứa nhỏ của mình mới vừa xuất thế đã bị kỳ thị, đứa nhỏ này thực sự mang trong mình huyết mạch thiên tử, nàng sao có thể để nó phải chịu khổ, ủy khuất như vậy được. thế là, nàng nghĩ muốn đem đứa nhỏ đi luyện võ, ít nhất khi có một thân võ nghệ liền không ai có thể khi dễ được đứa nhỏ của nàng.

nàng hỏi thăm chung quanh, không ngại cực khổ bái phỏng các đại môn phái, bắt đắc dĩ nàng thân vô vật lại không rõ lai lịch, vậy nên không môn phái nào chịu tiếp nhận nàng cùng đứa nhỏ chưa sinh kia.

thời điểm đi vào Linh Huyền Phái, ngày sinh của nàng đã muộn gần kề, hành tẩu không tiện, nhưng vì đứa nhỏ, nàng dứt khoát kiên quyết lên núi.

khi đó, nàng chỉ một lòng vì đứa nhỏ suy nghĩ, không ngờ rằng trên đường lên núi lại có sát thủ mai phục.

sát thủ là Lạc quý phi phái tới, sau khi nha hoàn chạy ra khỏi cung, nàng không có một khắc an tâm, luôn luôn lo lắng đề phòng nha hoàn sẽ trở lại cung tố giác nàng. nha hoàn một ngày chưa chết, nàng liền một ngày không được an bình.

nha hoàn tay không tắc sất dưới sự truy đuổi của sát thủ trượt chân ngã xuống vách núi, thiếu chút nữa mất mạng. đúng lúc đó Khâu Trường Thanh hợp thời xuất hiện, sát thủ không địch lại nổi Khâu Trường Thanh, trốn vào đồng hoang bỏ chạy. Khâu Trường Thanh sốt ruột cứu người, cũng không đuổi theo.

nhưng mà, mặc dù được Khâu Trường Thanh tới kịp, nhưng nha hoàn thương thế quá nặng trời đất cũng không thể xoay chuyển được. nàng khẩn cầu ông mổ bụng mình cứu đứa nhỏ của nàng ra, bởi vì nàng không còn khí lực để sinh đứa nhỏ, chỉ cầu trước khi chết có thể liếc mắt nhìn đứa con bé bỏng của mình một cái.

Khâu Trường Thanh biết mệnh nha hoàn không còn giữ được bao lâu liền đáp ứng nàng, dùng kiếm của mình đem đứa bé kia hòa nhập thể gian.

nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy qua đi, Khâu Trường Thanh không có cô phụ (phụ lòng-thất hứa) ủy thác lúc lâm chung của nha hoàn. dạy bảo đứa nhỏ của nàng trở thành một cao thủ có tiếng trên giang hồ. bởi vậy, ông mới cảm thấy đây chính là thời điểm thích hợp nhất nói cho hắn biết hết thấy sự tình.

thở dài một hơi, Bùi Triễn Vân buồn rầu nhíu nhíu mày, hắn không nghĩ một nha hoàn đã từng trải qua vô số tai nạn như vậy thế nhưng lại là mẹ của mình. mà hắn, lại có quan hệ huyết thống với hoàng đế. cho dù đã đến thời khắc này, nhưng hắn vẫn có cảm giác không chân thật, giống như chuyện xưa này là phát sinh ở trên người kẻ khác, nay bỗng nhiên rơi trên người hắn, cảm thấy thật sự miễn cưỡng.

nha hoàn trước khi qua đời giao cho Khâu Trường Thanh một phong thư cùng nhất kiện tín vật, trong thư là công đạo về thân thể của Bùi Triễn Vân, cũng nói chỉ cần Bùi Triễn Vân cầm lấy phong thư cùng tín vật này đi gặp phụ thân hắn, thân phận của Bùi Triễn Vân liền nhất định sẽ được thừa nhận.

nói đến tín vật, Bùi Triễn Vân lấy từ trong ***g ngực ra một cây trâm ngọc, trâm thân sáng trong tinh tế, đầu trâm trạm khắc một con Hỏa Phượng Hoàng vô cùng sống động, vừa thấy liền biết rằng đây chính là Hỏa Phượng Quốc Hoàng Thất đồ đằng. theo như trong thư viết, ngọc trâm này chính là hoàng đế ở đêm đầu tiên đã ngẫu hứng ban cho nha hoàn, chẳng qua hoàng đế vẫn nghĩ người mình cấp chính là Lạc quý phi. này trâm ngọc độc nhất vô nhị, cho nên chỉ cần đem ra trước mắt hoàng đế, hoàng đế nhất định nhận thức được.

như vậy không lẽ, hắn thật sự là nhi tử của vị Hỏa Phượng quân vương kia?

nhớ tới hình ảnh đêm trước khi hắn lên vào hoàng cung, Bùi Triễn Vân không khỏi lú lẫm, bởi vì khi đó hắn tựa hồ đã nhìn thấy bí mật của hoàng đế. thanh niên nằm trên long tháp kia—nếu hắn không nghe sai tính danh, thì chính là Đại Hoàng tử của Hỏa Phượng? một khi đã như vậy, người đó sao lại có thể cùng cha mình....

thật sự là...mạc danh kỳ diệu.

mở to mắt, Bùi Triễn Vân thầm nghĩ muốn nhanh chóng chạy về Linh Huyền Phái ôm ấp Tuyên Thiệu Minh hưởng thụ giấc ngủ khoan khoái. bởi vì trải qua một đêm lên vào trong cung, hẳn xác định mình cũng không muốn thay đổi thân phận trước mắt này.

đem chính mình vây hãm trong Hỏa Phượng cung hoa lệ, một chút cũng không giống tác phong của hân, Bùi Triễn Vân vẫn là thích tiêu điều tự tại hơn a.

ngày mai liền trở về đi, trở về trấn an lo lắng cho cái kia đại thiếu gia xấu tính. xuống núi nhiều ngày như vậy nhất định là y đã tịch mịch chết đi được rồi.

nghĩ đến đây, trên gương mặt của Bùi Triễn Vân lộ ra một nụ cười mỉm mà hơn nửa tháng qua mới xuất hiện.

(*) Hỏa Phượng: chắc là tên nước a. từ đó mọi người rự suy ra hỏa phượng đồ đằng hoàng thất, hỏa phượng quân vương, hỏa phượng cung là gì nha???

25. Chương 25

Nếu Tuyên Thiệu Minh biết đại sư huynh mà y ngày nhớ đêm mong đang trên đường trở về Linh Huyền Phái, y chắc chắn sẽ phải hối hận vì quyết định của mình.

mấy ngày trước y nhận được gia thư (thư nhà), quả nhiên là người cha vô lương tâm của y đã đổi ý, nên gửi thư đến gọi y về nhà đoàn tụ. nguyên bản y muốn cố ý gây khó dễ một chút, viết thư trả lời nói mình ở Linh Huyền Phái ăn ngon ngủ khỏe, thật sự luyện tiếu rời khỏi đây. nhưng mà suy nghĩ kỹ lại, nhớ đến tình hình của mẫu thân y được viết đến trong thư, y liền đổi ý. bảo bối của lão phu nhân chính là một đứa con trai này, nếu không có y ở bên người, nhất định sẽ buồn bực mà sinh bệnh mất a. thế là y vội vàng viết thư về, sau đó phân phó Nhân Quý, ngày mai chủ tớ hai người sẽ lên đường hồi phủ.

một đường phong trần mệt mỏi, khi bước tới trước đại môn nhà mình, nhìn kia đội hình đón gió, Tuyên đại thiếu gia dường như có loại mây trời lỗi giác.

già trẻ lớn bé trong Tuyên phủ đều xếp hàng ở cửa, vài tỷ nữ như hoa như ngọc đỡ Tuyên lão gia cùng Tuyên phu nhân cũng đứng ở đó, vừa thấy bóng dáng Tuyên Thiệu Minh kỵ mã đi đến, nhất thời toàn bộ bắt đầu hét to.

“cung nghênh đại thiếu gia hồi phủ.”

Tuyên Thiệu Minh được Nhân Quý đỡ lấy nhảy xuống ngựa.

“con a.” Tuyên phu nhân kích động tiến lên phía trước.

Tuyên Thiệu Minh nhe răng cười, tuần nhan bởi vì phơi nắng mà có phần đen đi, khiến cho cái răng khểnh của y càng trở nên đặc biệt trắng, rồi mới hô: “nương.”

Tuyên lão gia ở bên cạnh nhẹ ho một tiếng, Tuyên Thiệu Minh lúc này mới quay mặt sang, cười đến vô cùng tỏa sáng, lấy lòng kêu lên: “cha.”

Tuyên phu nhân vuốt ve hai gò má của y, đau lòng lắm lắm: “gầy, gầy.”

“nương, thân hình con bây giờ thật rắn chắc, nương coi này, đây đều là cơ bắp đó.” Tuyên Thiệu Minh cầm lấy tay của Tuyên phu nhân, để bà sờ lên những đường cong trên cánh tay cứng rắn của mình.

nhóm tỷ nữ nhịn không được che miệng cười trộm, Tuyên phu nhân cũng bị chọc cho nín khóc mỉm cười.

Tuyên lão gia lấy khoeo mắt liếc đứa con, âm thầm đánh giá, lặng lẽ vui mừng. hơn hai tháng không nhìn thấy nhi tử, lần này trở về cùng trước kia thật sự là bất đồng. ánh mắt bất cần đời của y lúc này đã hơi thu liễm, thay vào đó là một mảnh trong sáng, không giống trước kia muôn hàm chứa ý cười lỗ mãng. lưng

đứng thẳng tắp, cao ngất khí khái so với bộ dáng luôn cọt nhả trước kia tốt hơn nhiều lắm. nhìn thấy thật thuận mắt, ông không khỏi cảm thán bề ngoài hiện tại của y.

“Thiếu minh vừa trở về, có chuyện gì để khi khác nói sau, hơn nữa phải để con nó đi nghỉ ngơi trước đã chứ.”

Tuyên lão gia vừa lên tiếng, tuyên phu nhân vội vàng gật gật đầu, nói: “phải, phải, đi tẩy rửa rồi thay y phục đi, để nương phân phó đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho con a”

sau đó Tuyên Thiếu Minh liền được gia nô hộ tống trở về phòng.

đi vào căn phòng đã lâu không được ở của mình, Tuyên Thiếu Minh phát hiện nơi này thật rộng lớn, ước chừng còn to hơn gấp đôi so với căn phòng của Bùi Triển Vân. sau khi lên giường nằm, y lại kinh ngạc cái giường của chính mình vì sao lại rộng rãi đến thế? dường như là hai người ngủ, cho dù có ba người vạ vỡ nằm lên cũng vẫn còn thừa.

y ở trên chiếc giường lớn hoa lệ rộng rãi của mình lăn qua lộn lại. đệm chăn mang hương vị huân hương mà y thích nhất, loại huân hương này có tác dụng an thần rất tốt, y khi ở Linh Huyền Phái vẫn từng hay quả niệm(nhớ mong). hiện giờ mùi hương này đã cuốn quanh quấn xung quanh cánh mũi mình, thế nhưng y ngược lại lại ngủ không được. cuối cùng mở lớn hai tròng mắt, ngửa mặt nhìn đỉnh giường.

trong nhà cái gì cũng đều hảo...duy độc thiếu một người.

Tuyên Thiếu Minh thầm mắng mình không có tiền đồ, giường lớn ẩm áp còn không đi mà hưởng thụ, lại ở đó cố tình một lòng một dạ nhớ thương kẻ khác.

y phiền toái ngồi dậy, gỡ gỡ tóc, ngồi nửa ngày vẫn không biết mình muốn làm cái gì, thế là đành phải đem chăn trùm lên đầu, ép buộc chính mình đi vào giấc ngủ.

ở nhà hưởng thụ sung sướng vài ngày, hai gò má hơi gầy của y cũng có thêm chút thịt. Tuyên Thiếu Minh nghĩ tới mình sắp phải trở về Linh Huyền Phái, lại gặp gương mặt ân cần của mẫu thân, y không đành lòng mở miệng, đành phải tìm cha y nói ra trước.

Tuyên lão gia nghe y chủ động muốn quay về Linh Huyền

Phái, không khỏi cảm thấy giật mình, trong lòng lại cao hứng, đứa con này từ nhỏ luôn làm cho ông phải lo lắng, hiện tại bỗng nhiên chăm chỉ tập võ, ông quả thực vui mừng vô cùng. liền gật gật đầu, ôn hòa đáp ứng.

Tuyên Thiếu Minh nhìn quang mang hài lòng trong khóe mắt của cha, biết ông nhất định là hiểu lầm rồi. bất quá y tự nhiên cũng không muốn đi vạch trần làm gì, đâm lao thì phải theo lao thôi a

buổi tối hôm đó, chính y tự mình động thủ thu thập hành lý, sắp xếp được đến một nửa, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra, Tuyên phu nhân trên mặt tràn ngập nước mắt vội chạy vào.

“nương?”

“con, con phải đi sao?” Tuyên phu nhân nhìn nhi tử từ tay gấp y phục, có chút không dám tin, đứa nhỏ này từ lúc ở nhà cho tới bây giờ chưa bao giờ làm mấy việc của hạ nhân này cả.

Tuyên Thiếu Minh chợt dạ trả lời: “con cần phải trở về, bằng không sự phụ sẽ quở trách.”

Tuyên phu nhân không nghĩ tới đứa con của mình thực sự muốn đi, thời điểm Tuyên lão gia đến nói với bà, bà còn tưởng rằng chính ông đã bức Tuyên Thiếu Minh phải rời đi. lúc này mới vội vàng vàng chạy tới làm chỗ dựa cho y, lại trở mặt gặp đứa con đang thu thập hành lý, bộ dạng vô cùng cao hứng. lòng bà liền nguội lạnh, thương tâm nói không nên lời.

“nương, qua mấy ngày nữa con lại trở về với nương.” Tuyên Thiếu Minh vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Tuyên phu nhân an ủi.

bà lau lau hốc mắt ướt át, nghĩ nghĩ, nói: “hai ngày nữa nương có một vị thân thích ở xa tới đây thăm. con muốn đi, thì cũng chờ chiều đãi khách nhân xong rồi hẵng đi.”

Tuyên Thiếu Minh đổi thỉnh cầu của nương không thể nói ra chữ “không” được, bởi vậy ngày quay về Linh Huyền Phái đành phải lùi lại sau.

mới sáng sớm mặt trời còn chưa lên, y vẫn còn đang ngủ, thỳ cửa phòng đã truyền tới tiếng đập bang bang. y một đêm tương tư, gần sáng mới ngủ được một chút. lúc này lại bị tiếng đập làm cho tỉnh dậy, lửa giận không khỏi bốc lên, kéo căng cổ họng đối cánh cửa thét to: “âm ỉ chết được, cút cho ta.”

“thiếu gia, mau dậy thôi. khách nhân của phu nhân đến rồi, là phu nhân kêu ta qua gọi thiếu gia a.” Nhân Quý ở ngoài cửa cứng rắn nhấn dùm mệnh lệnh.

Tuyên Thiếu Minh ôm một bụng khí, ở trong lòng không ngừng mắng chửi đám khách nhân kia đến cầu huyết lâm đầu. sau đó mới không cam lòng lê xuống giường, cho phép Nhân Quý tiến vào hầu hạ mình rửa mặt.

mặc vào bộ y phục mới Nhân Quý đưa đến, khi Tuyên Thiếu Minh khó khăn loay hoay với đai lưng, y lại không khỏi nghĩ tới người nào đó.

“thiếu gia, người mặc như vậy thật anh tuấn.” Nhân Quý từ đáy lòng tán thưởng nói.

“thiếu gia người lúc nào mà chả anh tuấn như vậy.” Tuyên Thiếu Minh tức giận đem đai lưng ném vào người gã.

Nhân Quý thông minh vội vàng bắt lấy đai lưng, một bên giúp Tuyên Thiếu Minh buộc lại, một bên cười cười nói: “bộ y phục này là do chính tay phu nhân may cho thiếu gia a, thật hợp với người, đẹp cực kỳ, này cô nương trong phạm vi một trăm dặm, phỏng chừng nhìn thấy người linh hồn nhỏ bé đều phải rã rời.”

“cái miệng người hôm nay ngọt thế, là muốn ta đây thưởng cho cái gì phải không a?” Tuyên Thiếu Minh nói giỡn đá Nhân Quý một cước.

“không a, thiếu gia, ta là nói thật đó.” Nhân Quý cười hì hì tránh cái chân của y.

Tuyên Thiếu Minh không cho là đúng, hiện tại y càng hoài niệm một thân hôi y mộc mạc giản dị ở Linh Huyền Phái kia. từ sau khi về nhà y đều chưa có mặc lại lần nào, nương y có lần còn ngại đồng vải kia thô ráp, thiếu chút nữa tiện tay ném đi, cũng may là y kịp thời nhặt lại.

ra khỏi cửa phòng, Nhân Quý đi đằng trước, y ở đằng sau bước từng bước chậm rì rì. khi đi tới tiền thính, liền nghe thấy thanh âm cười nói phát ra.

Tuyên Thiếu Minh lập tức bắt lấy cổ áo Nhân Quý, nhỏ giọng hỏi: “người tới là khách nhân loại nào?”

Nhân Quý cũng dùng âm thanh nhỏ bé đáp lại: “là thân thích bên nhà mẹ đẻ của phu nhân, một già một trẻ.”

“đều là nữ nhân sao?”

Nhân Quý gật gật đầu.

Tuyên Thiếu Minh đột nhiên thở dài, thúc dục Nhân Quý nói: “đi nhanh lên mộ chút, chúng ta mau mau vào thôi.”

vào trong tiền thính, quả nhiên không ngoài sở liệu của Tuyên Thiếu Minh, hai vị thân thích phương xa tới chơi kia, một vị ngày thường xinh đẹp như hoa, lúc này đang im lặng ngượng ngùng ngồi phía bên phải Tuyên phu nhân, thấy có người tiến vào, con người liền nâng lên, sau đó giật mình, đầu cúi càng thấp hơn.

Tuyên phu nhân cười vui vẻ, vội vàng giới thiệu hai người với nhau.

“Thiếu Minh, mau lại đây. đây là Nguyệt Như, trước kia nàng cũng đã từng tới nhà chúng ta, người còn cùng nàng nơi nơi chơi đùa nữa.”

Tuyên Thiếu Minh nhìn chằm chằm vào cô nương nhà người ta, cười nói: “nhớ rõ, nhớ rõ.” kỳ thật y căn bản chẳng nhớ cái gì cả, chỉ là muốn hòng mẹ y vui vẻ nên mới thuận miệng trả lời vậy mà thôi.

Tuyên phu nhân tự nhiên vui vẻ, rất nhanh liền nói ra mục đích của mình: “Thiếu Minh, người mau dẫn Nguyệt Như đến hoa viên đi dạo a, buổi sáng hôm nay ta thấy mấy đóa mầu đơn đã nở rồi, rất đẹp a.”

Tuyên Thiếu Minh vượt cạm lữ mệnh.

26. Chương 26

sau khi giới thiệu xong, Tuyên phu nhân liền lấy danh nghĩa “chiêu đãi khách nhân” mà tạo đủ mọi cơ hội cho Tuyên Thiếu Minh cùng Nguyệt Như ở một chỗ. thỉnh thoảng còn đi lại bên cạnh y, thao thao bất tuyệt xem Nguyệt Như là tốt như thế nào? mới đầu Tuyên Thiếu Minh cũng không nói gì, rằng gặp dịp thỳ chơi cũng không ảnh hưởng toàn cục. không ngờ Tuyên phu nhân cầm bát tực của hai người đi hỏi nhân duyên không nói, lại còn lặng lẽ chuẩn bị sính lễ tới cửa cầu thân. nếu không phải hạ nhân nói lỗ miệng, Tuyên Thiếu Minh còn không biết mình sắp trở thành chú rể đâu.

Tuyên Thiếu Minh nổi giận đùng đùng chạy như điên đến tiền thính tìm mẫu thân y hỏi rõ, vừa lao tới nơi miệng liền hô lớn: “nương, con không...” thanh âm y bỗng im bất đình chỉ, hai chòng mắt đột nhiên mở lớn.

vị tân khách nhân đang ngồi ở thượng vị kia, đây không phải là ảo giác của y đi?

Tuyên đại thiếu gia đứng ngốc như trời chòng ở cửa nhưng lại thật sự nheo nheo lại mắt xác định chính mình không có nằm mơ.

” Thiếu Minh, ngươi tới thật đúng lúc, ta đang muốn sai người đi nói cho người biết Bùi thiếu hiệp đến đây.”

nghe thấy giọng nói của phụ thân, Tuyên Thiếu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, tiếp theo vị khách nhân trắng niên y phục phiêu dật hướng y lộ ra một cái mỉm cười.

“tiểu sư đệ, đã lâu không gặp.”

“đại sư huynh.” sau phút kinh ngạc, Tuyên Thiếu Minh nhin không được mừng như điên, một bên kêu một bên nhào vào lòng Bùi Triển Vân.

Bùi Triển Vân vươn tay ôm lấy thanh niên trong lòng mình, không để lộ sơ hở gắt gao siết chặt y, sau đó lập tức buông ra, nói: “không phải người bảo Hàn Nguyệt, hẳn muốn mời ta đến nhà người uống rượu sao?”

Tuyên Thiếu Minh vui vẻ nói: “đúng vậy, không nghĩ người thật sự đến.”

xa cách hai tháng, y nguyên bản có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhất thời lại không biết phải nói cái gì trước tiên, đành phải nhìn Bùi Triển Vân cười cười.

“thấy các người tình cảm tốt như vậy, ta rất an tâm. ta còn lo Tuyên Thiếu Minh tính tình không tốt, sẽ làm mất lòng các sư huynh đệ a.” Tuyên lão gia cười ha hả nói.

quá cao hứng....Tuyên Thiếu Minh nghe vậy mới nhớ ra cha nương y đang ở đây, vội trung quy trung củ đứng thật nghiêm.

“cha, nương. thời điểm ở Linh Huyền Phái đều là do đại sư huynh chăm sóc con. khi sư phụ bế quan tu luyện cũng đều là sư huynh dạy con luyện công, công phu của huynh ấy rất lợi hại, nhẹ nhàng nhay một cái có thể bẫy vút lên cành cây cực kỳ cao, đánh một chưởng liền có thể làm đổ cả bức tường dày, còn có a...”

ngữ khí nói chuyện của Tuyên Thiếu Minh giống như người lợi hại chính là y, thêm mắm thêm muối nói đến ba hoa chích chòe. Bùi Triển Vân ở một bên nghe, không khỏi lắc đầu bật cười.

Tuyên Thiếu Minh nói tận hứng xong đột nhiên chuyển đề tài, hỏi Bùi Triển Vân: “đại sư huynh, người là đến đón ta cùng trở về sao?”

Bùi Triển Vân đang muốn trả lời, không nghĩ tới Tuyên phu nhân lại giành trước đáp: “ai nha, Bùi thiếu hiệp, thật là có lỗi, Tuyên Thiếu Minh nhà chúng ta không thể trở về Linh Huyền Phái được, tháng sau nó sẽ thành thân a.”

“nương.” Tuyên Thiếu Minh lấp bắp kinh hãi, kích động giải thích với Bùi Triển Vân: “không, đại sư huynh, không phải như thế...”

trờ a, mẫu thân là muốn hại chết y sao? nếu đại sư huynh thực sự hiểu lầm y hoa tâm, như vậy làm sao lo liệu?

“nương, con không muốn lấy Nguyệt Như.” dưới tình thế cấp bách, y hướng mẫu thân hét lớn.

Tuyên phu nhân lần đầu không nghĩ tới y lại phản đối kịch liệt đến thế, tuy rằng bà cũng không có ý tứ ép buộc Tuyên Thiếu Minh thú Nguyệt Như, bà chỉ là xuất phát từ ý nghĩ muốn lưu lại tâm của nhi tử mình. cho rằng chỉ cần y thành thân nhất định sẽ luyến tiếc rời đi, huống hồ Nguyệt Như dung mạo cùng nhân phẩm đều là thượng đẳng, bà tìm không thấy lý do gì khiến nhi tử mình lại phản đối, hơn nữa, nếu không phải một lời vừa rồi của Tuyên Thiếu Minh nói ra ý đồ đến đây của Bùi Triển Vân, bà cũng không cấp bách đem việc thành thân nói ra nhanh như vậy.

nhưng mà, việc đã đến nước này, bà cũng chỉ còn cách cố gắng chống đỡ, lôi kéo trợ lực cùng mình diễn trò, nói: “nương với cha người đều tán thành hôn sự này, người cho dù không thích cũng không được.”

Tuyên lão gia nhận được ánh mắt ám chỉ của phu nhân, bất đắc dĩ gật gật đầu nói: “đúng vậy, đúng vậy.”

“hai người đồng ý, nhưng ta lại không đồng ý, ta, ta...” Tuyên Thiếu Minh tức giận công tâm thân thủ kéo Bùi Triển Vân ra ngoài, hô lớn nói: “ta không thành thân, ta đây lập tức cùng đại sư huynh trở về.”

làm người ta ngoài ý muốn chính là, Bùi Triển Vân lại lên tiếng ngăn cản, nói: “Thiếu Minh, không được hồ nháo, ngồi xuống hảo hảo nghe nương người nói chuyện.”

Tuyên Thiếu Minh không thể tin được nhìn hấn, nói: “người không có nghe thấy sao? bọn họ muốn ta thành thân, người, người...” y cắn môi, không đem lời nói trong lòng nói ra, cuối cùng chỉ thấy khớp hàm y động động nói một câu: “tóm lại ta không thành thân.” dứt lời, liền dùng ánh mắt phẫn hận liếc Bùi Triển Vân một cái, bỏ tay hấn ra, một mình một người chạy ra khỏi tiền sảnh.

Tuyên Thiếu Minh vọt vào trong phòng thu thập mấy bộ y phục, nhét vào trong ngực một chút ngân lượng. đang định ra ngoài liền va phải Nhân Quý.

“hảo cầu không cần nói linh tinh.” y hạ mí mắt, hung ác nói.

“thiếu gia, Bùi công tử tốt xấu gì cũng là khách, người...” bị thiếu gia dùng ánh mắt ăn thịt người chằm, Nhân Quý rụt rụt cổ, không dám nói thêm một chữ.

“Nhân Quý, người đi ra đi, để ta với thiếu gia nhà người nói chuyện một chút.” ngược lại, thái độ của Bùi Triển Vân lại ấm áp tựa như dương quang mùa xuân.

Nhân Quý đang phải chịu đựng ánh mắt ngược đãi, vừa nghe thấy hấn lên tiếng liền giống như nghe được thanh âm trời ban, cúi người gật đầu, bắt chân chạy gấp.

Chỉ còn lại hai người bọn họ, Bùi Triển Vân liền đem Tuyên Thiếu Minh ôm vào phòng, đóng cửa lại.

“buông.” Tuyên Thiếu Minh còn đang nóng giận không chịu hợp tác, ở trong tay hấn giây dưa không thôi.

“người định đi đâu vậy?” Bùi Triển Vân dễ dàng siết chặt y vào lòng. y ngược lại đá đá chân vùng vẫy vài cái liền an phận, mặc kệ mắt mặt, ngẩng mặt lên, một bộ dạng chờ đợi người ta đến lấy lòng.

ngón tay hấn nắm lấy tuần nhân ngạo mạn kia, Bùi Triển Vân cười nói: “tình tình xấu xa như vậy, cô nương nhà ai mà chịu được.”

Tuyên Thiếu Minh nghe xong, phẫn nộ cùng ủy khuất lập tức dấy lên trong lòng, nắm tay không hề suy nghĩ liền vùng lên ngấm ngay mặt Bùi Triển Vân mà lao tới, cũng may hấn nhanh tay lẹ mắt bắt lại được.

“độc ác như vậy?” Bùi Triển Vân giữ lấy cổ tay đang tức giận đến run rẩy của Tuyên Thiếu Minh, thần nhiên khiêu khiêu mi.

“...hỗn đản.” đôi mắt Tuyên Thiếu Minh đỏ ngầu hướng tuần nhan mà mình ngày nhớ đêm mong hung ác trừng, trừng mãi trừng mãi cho đến khi cảm thấy mắt cay cay, đau đến khó chịu.

bất ngờ, một cái hôn môi dừng ở mí mắt y, Tuyên Thiếu Minh không cam lòng nhắm mắt lại, cảm thấy trên mi một mảnh ướt át.

lại một cái hôn nữa dừng ở mi mắt y, khiến cho lòng người ngất ngây.

“sư huynh, ta không muốn thành thân...thật đấy...” y nhin không được thấp giọng nan kham giải thích.

Bùi Triển Vân không dừng lại vẫn tiếp tục môi hôn, nâng cằm Tuyên Thiếu Minh lên, đôi môi mềm mại như cánh hoa tuần tra từng tắc tắc một xung quanh hai má y không bỏ sót dù chỉ một chút.

mở hai mắt ra, Tuyên Thiếu Minh hít hít cái mũi, cực kỳ nghiêm túc nói: “người ta thích chính là người.”

y đã từng tưởng tượng ra rất nhiều khung cảnh để nói lời này, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nói ra trong lúc mất mặt như bây giờ cả. bất quá lúc này y không thèm để ý nhiều, thậm chí phải làm sao cho Bùi Triển Vân hiểu được tâm ý của mình là tốt rồi.

y thích đại sư huynh, thực sự rất thích rất thích, loại tình cảm này dù chỉ một khắc cũng không không chế được. một ngày không được nhìn thấy gương mặt hắn, đối với y cuộc sống trôi qua quả thật như là một năm. cho nên thời điểm biết được đại sư huynh đến tìm mình, mới có thể mừng rỡ như điên đến vậy, thật sự kim lòng không nổi...

sau khi y bày tỏ xong, Bùi Triển Vân áp trán mình lên trán y, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi con ngươi đen tuyền của Tuyên Thiếu Minh, chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“cười, cười cái gì?” lần đầu tiên trong đời đi bày tỏ, Tuyên Thiếu Minh không khỏi một trận quần bách.

ý cười của Bùi Triển Vân càng rõ ràng hơn, nói: “cười, đương nhiên là bởi vì cao hứng.”

Tuyên Thiếu Minh nhăn mi lại, tỏ vẻ không vừa lòng với phản ứng như vậy của Bùi Triển Vân, hỏi ngược lại: “vậy còn người? người...người có thích ta hay không?”

thật sự là phương thức hỏi rất dọa người, y ở trong lòng rên rỉ thập phần nghĩ muốn che mặt mình lại. nhưng vì không muốn bỏ qua một biểu hiện nào trên gương mặt Bùi Triển Vân nên Tuyên Thiếu Minh cố ý tiếp nhận ánh mắt ý vị xa xa của đối phương.

Bùi Triển Vân bảo trì tươi cười, nói: “người cho rằng có cái gì đáng giá khiến ta cả đêm chạy trốn Tuyên gia?”

Tuyên Thiếu Minh lầu bầu nói: “ai biết người có phải hay không coi trọng rượu nhà ta...”

“coi trọng, vô cùng coi trọng, thế nhưng thứ đó không phải là rượu.” Bùi Triển Vân ôn nhu âu yếm cái gáy trơn mịn của Tuyên Thiếu Minh, nhìn y nheo lại mắt giống như tiểu miêu miêu, không khỏi cười nói: “ta là coi trọng vị đại thiếu gia tính tình xấu xa, thái độ ác liệt kia của Tuyên gia a, không biết ta có được đóng gói mang đi hay không?”

nghe vậy, Tuyên Thiếu Minh bị trêu chọc hai bên tai không khỏi đỏ bừng lên, rồi lại có một lạo vui vẻ rạo rức chèn ép trong ***g ngực.

“ta mới không có tính tình xấu xa, thái độ ác liệt, người người nói chắc chắn không phải là ta.” được tiện nghi còn khoe mẽ không phục to mồm nói.

“nguyên lại không phải là người, ta đây thu hồi toàn bộ lời nói vừa rồi lại.” Bùi Triển Vân đương nhiên sẽ không cho phép người này quá mức kiêu ngạo—cưng chiều sủng nịch là tất yếu, nhưng nhu có cương thì, bởi vì dạy dỗ mới là trọng điểm.

quả nhiên, Tuyên Thiếu Minh không nhẫn nhịn được hét lớn: “người không được thu hồi! người rõ ràng nói thích ta, người như vậy xấu lắm. bằng không...”

không đợi y nói hết “bằng không” cái gì, Bùi Triển Vân lập tức hôn lên đôi môi mà bản thân đã tưởng niệm bấy lâu kia.

27. Chương 27

tới văn thiện (bữa tối), Bùi Triễn Vân cuối cùng cũng nhìn thấy vị cô nương bế nguyệt tu hoa Nguyệt Như kia, đối phương khéo léo hướng hần cúi người chào hỏi, sau đó tùy theo an bài từ trước mà ngồi xuống bên cạnh Tuyên Thiếu Minh cùng Tuyên phu nhân.

Bùi Triễn Vân ngồi ở một bên khác của Tuyên Thiếu Minh, nhìn thấy vị đại thiếu gia kia vì nổi giận mà đôi lông mày nhăn lại, không khỏi mỉm cười, âm thầm xoa nhẹ bàn tay đang đặt dưới đầu gối của y, ý bảo y an phận thủ thường, đợi một chút, đừng sốt ruột.

Tuyên Thiếu Minh hướng Bùi Triễn Vân phiêu tới một cái ánh mắt mát mát hững, nhưng cũng không có nổi giận, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ dùng bữa.

lúc này, Tuyên phu nhân nghiêm nhiên đã xem Nguyệt Như như con dâu của mình, cho dù là trước mặt ngoạ nhân cũng không quên nhắc nhở Nguyệt Như gấp thức ăn cho Tuyên Thiếu Minh.

đồ ăn đã muốn gấp đầy trong bát, khuôn mặt của Tuyên Thiếu Minh cũng chảy dài ra, cái chân dưới bàn càng không ngừng đá đá Bùi Triễn Vân, muốn hần giúp y giải vây, nhưng Bùi Triễn Vân lại cố ý làm bộ như không có việc gì, tự cố tự địa ăn cơm.

Tuyên gia khoản đãi tân khách tất nhiên là không thể thiếu rượu quý do tửu trang nhà mình ủ, Bùi Triễn Vân uống xong một ly, khen ngợi một câu “hảo tửu” xong, Tuyên lão gia lại có phần tiếc nuối nói: “Bùi thiếu hiệp có điều không biết, loại rượu hiện tại người uống chỉ xếp đệ nhị danh trong tửu trang của ta, danh bài thứ nhất chính là Thắm Xuân Nương. đáng tiếc người chậm một bước, nhà ta có một vò Thắm Xuân Nương mới không lâu vừa bị người ta trộm đi, bằng không hôm nay liền có thể mời người nếm thử.”

vừa nghe tới những lời này, Tuyên Thiếu Minh giống như cảnh tỉnh, thiếu chút nữa đem toàn bộ thức ăn trong miệng phun ra.

khó trách a khó trách, y đã bảo rồi, cha y sao có thể vô duyên vô cớ đem vò rượu đó đi tặng người, thỳ ra là đại sư huynh xông vào nhà mình bắt đầu một hồi trộm cướp a.

cảm nhận được ánh mắt của Tuyên Thiếu Minh, Bùi Triễn Vân vẫn như trước đàm tiếu tự nhiên, nếu không phải thời cơ không thích hợp, hần còn thật sự muốn ghé vào lỗ tai y trêu chọc vài câu.

dùng cơm xong, Tuyên Thiếu Minh liền như được đại xá, chuẩn bị hết sức chạy trốn, đã thấy Bùi Triễn Vân đi ngược hướng với đường cửa mình, nhanh chóng chạy lên phía trước chặn đường hần lại, hỏi: “người đi đâu? bên này mới đúng đường mà?”

thấy vậy, Tuyên phu nhân liền trả lời: “phòng của

Bùi thiếu hiệp ở phía tây, ta đã phân phó hạ nhân dẫn đường cho hần rồi.”

phòng của Tuyên Thiếu Minh ở phía đông, đương nhiên là muốn an bài cho hần ở gần mình, nói: “phòng ở phía tây rất sơ sài, để đại sư huynh ngụ ở phòng phía đông đi.”

Tuyên phu nhân liếc mắt một cái trách cứ y, nói: “người đã quên Nguyệt Như nàng là ngụ ở đó sao?”

vậy để cho Nguyệt Như chuyển đến phòng phía tây ở không phải được rồi sao? Tuyên Thiếu Minh há mồm muốn tranh cãi, lại bị Bùi Triễn Vân đè xuống bả vai, sau đó liền nghe thấy thanh âm ôn hòa sẵn sốc nói: “Tuyên phu nhân an bài là được.”

đáng thương Tuyên Thiếu Minh một bụng hờn dỗi không có chỗ phát tiết, hất tay Bùi Triễn Vân ra, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người thở phì phì xoay người chạy đi.

thời điểm nửa đêm yên tĩnh, một đạo thân ảnh đen xì xì lén lút lên vào tây sương phòng, do do dự dự một lát, bóng đen gõ cánh cửa, đợi mãi không có động tĩnh gì, nghĩ đến người bên trong chắc đã ngủ say, y bắt đầu phát ra tiếng chó sủa.

lưng tròn uông, lưng tròn uông.

bật cười một tiếng, trong phòng liền sáng lên, tiếp theo cửa được mở ra, một cánh tay thon dài ở khe hở tìm được bóng đen lén lút kia kéo vào trong phòng.

dưới ánh nến, còn không phải là anh minh thần võ, phong lưu phóng khoáng Tuyên thiếu gia.

Bùi Triển Vân cười nói: “tiểu sư đệ ngươi làm sao vậy nha, ta còn tưởng con cầu nào đến nhiều nhân thanh mộng cơ.”

“đáng giận, ngươi rõ ràng biết là ta.” Tuyên Thiếu Minh huy khởi nắm đấm, làm bộ muốn đánh, chợt nhớ tới ý định đến đây, liền đem nắm tay dấu về phía sau, nói: “ta là tới nói rõ ràng cho ngươi, Nguyệt Như kia ở tại đông sương phòng cũng không phải chủ ý của ta, ta đối nàng tuyệt đối không có nửa điểm ý nghĩ không an phận, ngươi không thể hiểu lầm ta nha.”

nửa đêm, ngươi buồn ngủ cũng không dám ngủ, cố ý đến đây giải thích chuyện này sao? Bùi Triển Vân trong lòng âm ập, thu liễm lại thái độ trêu tức, nói: “ta tin ngươi.”

“thật sự?”

Bùi Triển Vân gật gật đầu, nói: “nếu như ngươi thật sự có ý với Nguyệt Như cô nương, nàng tất nhiên sẽ không cau mày phiền muộn như vậy, thật cẩn thận để ý xem xét sắc mặt của ngươi.” chửi tiếc đây nhất định là lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình.

nghe vậy, Tuyên Thiếu Minh nhẹ nhàng thở ra, nói: “ngươi không hiểu lầm là tốt rồi, ta còn tưởng ngươi giận ta nên mới muốn đến tây sương phòng ỡ.”

Bùi Triển Vân không khỏi bật cười lắc đầu, lòng dạ hắn mới không giống như người nào đó nhỏ nhen như vậy, huống chi ngụ ở sương phòng nào với hắn cũng không sao cả, dù sao “tiểu cầu nhự” chung quy chính mình cũng tự tìm tới cửa a.

“đổi mặt với một mỹ nhân như Nguyệt Như cô nương, ngươi thật sự không động tâm?” Bùi Triển Vân nửa thật nửa giả hỏi.

có tín nhiệm lúc trước của hắn làm lá chắn tối kiên cố, Tuyên Thiếu Minh lớn gan trả lời ngọt xớt, thân thủ sờ sờ lên dung mạo tuyệt thế của hắn, cười hì hì nói: “Mẫu đàn uống dụng tam xuân lục, khai đắc phương tri bất thị hoa.” (đại loại lúc này có thể hiểu là: hoa mẫu đơn dù đẹp, nhưng nhìn một lúc xong chung quy cũng chỉ như một đóa hoa mà thôi. không có ý nghĩa.)

dứt lời, đổi lấy một cái đỏ khốc đỏ cười cộc đầu.

“ôi.”

“nói hươu nói vượn, nên phạt.” thấy y làm dạng kêu đau, Bùi Triển Vân khẽ nhếch khóe môi trách mắng.

“nào có, từng câu từng chữ của ta đều là nói thật mà...” bỗng dưng y dừng một chút, con ngươi tỏa sáng, nhìn chăm chú vào đôi môi mỏng duyên dáng của Bùi Triển Vân, nói: “nếu phải phạt, cũng nên là phạt ta nói không ra lời thôi...”

lời nói trong phút chốc đều bị biến thành âm thanh nỉ non thu hết vào trong miệng đối đối.

môi lưỡi giao triền, như keo như sơn.

nhiều ngày tưởng niệm trực tiếp hóa thành dục vọng, thông qua thân thể giao truyền cho nhau.

“phải ở chỗ này của ta qua đêm nga?” cắn cắn lỗ tai Tuyên Thiếu Minh, Bùi Triển Vân nhỏ giọng nói.

tiếng nói giả vờ trầm thấp xuống rót vào tai y một cách xấu xa, khiến cho hai bên tai Tuyên Thiếu Minh không khỏi nóng bừng lên, lan xuống cả hai má, y mấp máy môi nhỏ giọng đáp ứng khó có thể nghe thấy.

“sáng mai, sáng mai ta tái trộm trở về là được...”

ám chỉ trắng trợn, cầu dẫn minh mục tương đảm (câu dẫn một cách lộ liễu), nháy mắt tiếp theo, y như ý nguyện bị đẩy ngã xuống mặt bàn cứng rắn.

“giường...” khuôn mặt tuần tú đổ thành một mảnh, ánh mắt ngưng ngừng nhìn về phía chiếc giường cách đó không xa.

Bùi Triển Vân mỉm cười nói: “đợi lát nữa ta ôm ngươi qua.”

Dùng đạo sau khi trải qua quá trình bồi trơn đầy đủ, có chút gian nan tiếp nhận sự chiếm lĩnh mạnh mẽ tính khí thô dài của Bùi Triễn Vân, thẳng đến khi hai cơ thể trong lúc đo đạt đến loại trình độ kín không còn một kẽ hở.

đau đớn ban đầu vẫn là khó tránh khỏi, Tuyên Thiếu Minh ăn đau cắn cắn môi, ôm chặt lấy cơ thể Bùi Triễn Vân, một chân vắt trên lưng đối phương trượt xuống, rất nhanh lại bị kéo trở về, đau đớn nơi bị ma sát dần dần dịu đi, thay vào đó là một cổ *** hỏa hoa, phần eo nhẹ nhàng run rẩy, thanh âm rên rỷ ý loạn tình mê không ngừng thoát ra.

tâm mắt tuy rằng tan rã, nhưng tuyên Thiếu minh vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt Bùi Triễn Vân dị thường rõ ràng, mà ngay cả cái nhũ mào của hắn, y cũng đều có thể nhìn đến nhất thanh nhị sở.

ngẩng đầu vươn môi hôn lên gương mặt trắng nõn gần trong gang tấc, Tuyên Thiếu Minh kìm lòng không đậu rên lên một tiếng rồi lại một tiếng, thâm tình kêu “đại sư huynh, đại sư huynh” trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

thật tốt, hắn ở bên cạnh mình, sau này, không bao giờ...muốn cùng hắn tách ra nữa.

giống như nghe hiểu tiếng lòng của y, Bùi Triễn Vân nhẹ nhàng nói một câu tràn ngập yêu thương.

“nếu người dứt khoát, từ nay về sau, người chính là của ta.”

cho nên, một chút cơ hội cũng sẽ không bao giờ cho phép người né tránh, hiểu được không?”

hiểu được, dứt khoát.

“người cũng là của ta.”

“hảo, ta cũng là của người.” không cam lòng yếu thế đáp lại, là có đủ ôn nhu làm người nào đó chết chìm.

mặt trời sắp lên cao, mà sự nhiệt tình trong căn phòng phía tây nào đó vẫn đang diễn biến triền miên chưa dứt.

28. Chương 28

nắng sớm mỏng manh xuyên qua ô cửa sổ, chiếu sáng căn phòng hôn ám, không khí mây mưa vừa dứt vẫn còn lưu lại thoang thoảng, trên giường là hai nam nhân đang buồn ngủ.

nhìn tuần dung trẻ con của người đang ghé vào tay mình say ngủ, Bùi Triễn Vân lộ ra nụ cười nhẹ, cánh tay dùng lực, kìm lòng không đậu, ôm y chặt chẽ khóa vào trong ***g ngực.

một đêm này trải qua mệt đến lợi hại, Tuyên Thiếu Minh hiện nay không có động tĩnh gì, hai má ở cạnh ngực Bùi Triễn Vân cọ cọ, mặt khác còn phả hơi thở của mình lên đó.

trên môi y còn mang nhất mạt tươi cười vô cùng an nhàn.

Bùi Triễn Vân có chút buồn cười, tiểu tử này chẳng những dùng đầu dè lên cánh tay hắn, lại còn tham lam ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cực kỳ giống tiểu cầu nhy thích bám chủ.

bất quá, hắn thật ra rất thích bị y dây dưa như vậy, thế nên hắn không hề muốn buông tay.

ngón tay chậm rãi vuốt ve cần cổ thoáng ẩn hiện vài vết đỏ hồng câu dẫn người của Tuyên Thiếu Minh, cầm lấy miếng ngọc luôn đeo trên cổ của y, Bùi Triễn Vân không khỏi trầm nghĩ, miếng ngọc nho nhỏ này sao có thể có ma lực làm cho hắn mê đắm đến vậy? so với chân chính Thảm Xuân Nhượng, hắn cư nhiên còn thích hương vị này hơn.

vốn là hương vị đều giống nhau, hắn lại cảm thấy được bên trong có điều bất đồng, giải thích duy nhất đại khái là do chủ nhân của miếng ngọc bội này đi.

có lẽ, này đó đều là duyên phận của hắn và Tuyên Thiếu Minh. so với rượu, kẻ trong ***g ngực hắn hiện giờ này càng làm say lòng người hơn.

hơn một tháng qua đi, hần phát giác hảo tửu cũng uống không ra tư vị, đó là bởi vì trong lòng có vướng bận. bản thân cho là mình luôn tiêu diêu tự tại, vô khiên vô quái nhất định sẽ không bao giờ vì kẻ khác mà thay đổi, cho dù có là đối mặt sinh phụ (cha đẻ), hần cũng không có nhiều lắm cảm giác, vậy mà trong lúc cô đơn, đại thiếu gia chuyên gây rắc rối kia lại vô ý thức xông vào tâm tư của hần.

biết được tin tiểu tử này đã về nhà liền cấp tốc đuổi theo, hành động như vậy căn bản không giống với tác phong của hần, ngay cả Võ kinh trụ độn đều cảm thấy kinh ngạc.

nhưng mà, này lại là cái gì? ít nhất ngay lúc này tiểu tử kia đang ở trong ngực hần, lại còn hứa hẹn cùng hần, hứa hẹn cùng hần bên nhau trọn đời.

Bùi Triển Vân cho tới bây giờ đều thực thanh tỉnh, nếu biết mình vì sao sợ dục, hần sẽ tận lực để có được. sắc trời đại lượng (sáng trưng), có tiếng bước chân từ xa truyền đến.

mở mắt ra, đầu tiên là nhìn nhìn trong lòng ngực gia khóa không một chút cảnh giác kia một cái, sau đó Bùi Triển Vân cười cười xuống giường, mặc y phục vào, vừa mới đi xong dây, liền nghe thấy tiếng đập cửa bang bang vang lên.

“...ân? ai a?” Tuyên Thiếu Minh cũng nghe thấy động tĩnh, cặp mắt vẫn còn buồn ngủ nhập nhèm mở ra. không đợi Bùi Triển Vân trả lời, thanh âm người ngoài cửa truyền vào liền cho Tuyên Thiếu Minh đáp án. “Bùi thiếu hiệp, Bùi thiếu hiệp.”

giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Tuyên Thiếu Minh nhất thời không kịp phản ứng, vội che miệng mình phát ra thanh âm thăm thiết.

ngoài cửa, đó là nương y a.

xong đời! y nhìn hiện trạng của mình hiện giờ thì không khỏi hô to, một thân không y phục cùng dấu vết hoan ái trên người, phải làm sao bây giờ? không kịp mặc y phục.

đều là do địa sư huynh, tối hôm qua như vậy hăng say, buổi sáng cũng không gọi hần trở về, bây giờ thì hay rồi...Tuyên Thiếu Minh khóc không ra nước mắt.

“không có việc gì, người nằm xuống, đem chăn quấn chặt, hết thấy đều giao cho ta.” Bùi Triển Vân xoa xoa gương mặt trắng bệch của y, ngữ khí thoải mái nói.

“người...người định làm cái gì?” Tuyên Thiếu Minh sợ tới mức thanh âm phát run, bị song thân bắt gian tại trận, chử sợ y chết sẽ rất khó xem.

Bùi Triển Vân cười mà không nói, xoay người đi ra cửa. thấy hần chuẩn bị mở cửa ra, Tuyên Thiếu Minh vội vàng chui vào trong chăn, đem chính mình toàn thân cao thấp bao thật kín.

cửa vừa mở, Tuyên phu nhân vội vàng vào trong kiểm tra, nhưng bị cánh tay của Bùi Triển Vân ngăn lại, thoáng nhìn về phía giường, vội hỏi: “đó là Thiếu Minh phải không?”

Bùi Triển Vân thái độ khiêm hào nói: “Tuyên phu nhân, thỉnh mượn từng bước nói chuyện.”

thấy hần cũng không phủ nhận, Tuyên phu nhân liền an lòng, buổi sáng khi hạ nhân đến bẩm báo nói không thấy thiếu gia đâu, bà thực sự hoảng sợ, còn tưởng rằng đứa con mình bởi vì mình áp đặt chuyện hôn nhân mà bỏ nhà trốn đi, trong lòng đại loạn liền chạy tới chỗ Bùi Triển Vân, sợ người thanh niên này vô công cao cường đã đem con mình mang đi mất rồi.

tro mắt nhìn hai người đều chưa rời đi, Tuyên phu nhân lúc này mới cảm thấy được mình đã quá coi trọng mọi chuyện, không khỏi ngượng ngừng cười cười.

“phu nhân, Thiếu Minh ở đây sao?” lúc này, Tuyên lão gia cũng đã đi lại.

thấy thế, Bùi Triển Vân thăm nghĩ vừa đúng lúc, vẻ mặt ngưng trọng, nghiêm túc nói: “Tuyên lão gia, Tuyên phu nhân, có một chuyện, vân bối không biết có nên nói hay không?”

“thiếu hiệp có gì cứ nói.” Tuyên lão gia nghy hoặc nói.

“chuyện này có liên quan đến tiểu sư đệ.”

” Thiếu Minh xảy ra chuyện gì?” Tuyên phu nhân vội vàng hỏi.

Bùi Triển Vân dừng một chút, nói: “thực không dám giấu, lần này ta xuống núi đón tiểu sư đệ về là do mệnh lệnh của sư phụ, không ngờ tiểu sư đệ lại sắp thành thân, cho nên quả thực là làm ta không biết nên mở miệng như thế nào.”

“không phải ngại, người cứ việc nói thẳng.” Tuyên lão gia cũng nóng vội lên.

“kia xin thứ cho vãn bối đi quá giới hạn, tiểu sư đệ tốt nhất tạm thời đừng thành thân.”

“như vậy là vì sao?”

“vấn đề là ở thân mình tiểu sư đệ, trong cơ thể y mang một loại bệnh, cần phải dùng tâm pháp của Linh Huyền Phái để trị bệnh mới có thể khỏi hẳn.” Bùi Triển Vân ánh mắt chân thành, thở dài: “buổi tối ngày hôm qua, y tới tìm ta nói chuyện, đột nhiên bệnh lại phát tác, cực độ đau đớn, cho nên ta liền giúp y vận công an dưỡng, vậy nên y mới ở chỗ ta nghỉ ngơi.”

Tuyên lão gia cùng Tuyên phu nhân đều bị thông tin bất thành linh này làm cho khiếp sợ nói không ra lời, nhưng thấy trên mặt Bùi Triển Vân một mảnh ảm đạm, không thể không tin là sự thật.

“cơ thể Thiếu Minh trước nay vẫn luôn khỏe mạnh sao đột nhiên lại mắc phải căn bệnh như vậy?” Tuyên lão gia một bên trấn an Tuyên phu nhân đã khóc nức nở, một bên hỏi.

“sư phụ nói này là bệnh do trời sinh, theo độ tuổi tăng lên mới rõ ràng, trước kia ở nhà tiểu sư đệ có hay không phát tác qua?”

“không có, không có, thân thể nó rất tốt, ta làm nương đương nhiên là rõ ràng, từ nhỏ đến lớn đều không để cho nó bị mắc bệnh, vậy mà...” nói đến cuối, Tuyên phu nhân không khỏi khóc lên.

“phu nhân không cần quá lo lắng, bệnh này tuy khó chữa, nhưng nếu tiểu sư đệ nguyện theo ta trở về phái tu luyện, cam đoan có thể trị khỏi bệnh, cũng bởi vì vậy, cho nên sư phụ mới mệnh ta tới đây, vốn ta còn không định để cho hai vị nhân gia các người biết sự thật, miễn cho hao tổn tinh thần, đáng tiếc ta phải tuân mệnh sư phụ a.” Bùi Triển Vân không khỏi cười khổ, lại nói: “kỳ thật sư đệ muốn thành thân cũng không sao, chỉ sợ chậm trễ bệnh tình, dù sao bệnh này khi phát tác đều thật đau đớn.”

“không, Bùi thiếp hiệp, đa tạ người đã thông báo, chuyện thành thân không vội, chỉ cần có thể trị khỏi bệnh cho con ta, mặt khác đều không trọng yếu.” Tuyên lão gia cảm kích nói.

“ta...ta muốn vào xem Thiếu Minh một chút.” Tuyên phu nhân gạt lệ nói.

” Thiếu Minh.” Tuyên phu nhân bỏ nhào đến bên đầu giường, đau lòng nhìn sắc mặt trắng xanh của đứa con, nói: “bệnh của người, sao không nói sớm cùng nương a?”

Tuyên Thiếu Minh vừa rời ở trong phòng vẫn giả bộ ngủ không dám nhúc nhích, tự nhiên cũng có thể nghe được Bùi Triển Vân cùng cha nương y nói chuyện gì, trong lòng cao hứng hai người sẽ không buộc y thành thân nữa, không dự đoán được nương y bỗng nhiên lại vào phòng, bên dưới chân y còn chưa có mặc cái gì a, đương nhiên là bị dọa cho sắc mặt khó coi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

nghe được câu hỏi của nương mình, y miễn cưỡng cười cười nói: “ta, ta đây không, này là sợ cha nương lo lắng mà...”

Tuyên lão gia đến cạnh giường, cảm thán nói: “lúc còn nhỏ khó có được người như thế, cha cũng thấy vui mừng.”

” Thiếu Minh, con ra nhiều mồ hôi như vậy, lại phát bệnh sao?” Tuyên phu nhân một bên giúp y lau mồ hôi, một bên muốn lật chăn ra coi tình huống.

“nương, ta không sao, ta tốt lắm, thật sự.” Tuyên Thiếu Minh gắt gao giữ chặt chăn không buông, nhìn Bùi Triển Vân cầu cứu.

Bùi Triễn Vân đi tới đê góc chặn lại, đối Tuyên phu nhân lộ ra mỉm cười trấn an, dùng ngữ khí tuyệt đối làm cho người ta tin phục nói: “Tuyên phu nhân, hãy để cho tiểu sư đệ nghỉ ngơi nhiều một chút, đêm quá y đã mệt muốn chết rồi.”

hắn nhất ngữ hai nghĩa, hai người bất đồng nghe vào trong tai liền không cùng ý tứ, Tuyên Thiếu Minh lặng lẽ đem khuôn mặt hồng đến không thể hồng hơn của mình vùi vào trong chăn.

29. Chương 29

đội hình lại như lần y mới trở về, Tuyên gia già trẻ cao thấp đều tụ tập ở cửa đưa tiễn Tuyên Thiếu Minh cùng Bùi Triễn Vân.

Tuyên phu nhân nắm chặt lấy tay đứa con, ngàn dặn vạn dò, lưu luyến không rời.

“nương, người yên tâm, con sẽ tự chiếu cố cho mình.” Tuyên Thiếu Minh lập lời thề son sắt nói trấn an nương y.

Tuyên phu nhân vẫn lo lắng nói: “con ngay cả cái hạ nhân cũng không mang, ta thật sự là...”

“Tuyên phu nhân, xin cứ đem Thiếu Minh giao cho ta.” Bùi Triễn Vân bỗng nhiên lên tiếng nói, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra tia mỉm cười thành khẩn cùng nghiêm túc.

Tuyên phu nhân trong nháy mắt có chút ngạc nhiên, giống như người trước mắt là đang hướng bà cầu hôn con mình, ý niệm này trong đầu chợt lóe mà qua, bà cười thầm chính mình hoang đường đa tâm, rồi sau đó nói: “vậy phiền người chiếu cố nó, Thiếu Minh nhà ta liền kính nhờ người.”

dứt lời, bà buông tay Tuyên Thiếu Minh ra, nhẹ nhàng đẩy y về phía Bùi Triễn Vân.

“đi thôi.” Bùi Triễn Vân ôm lấy bả vai Tuyên Thiếu Minh, nhẹ nhàng nói một tiếng “đa tạ”, một tiếng này cực khẽ, chỉ có Tuyên Thiếu Minh đang dựa vào hắn rất gần là có thể nghe thấy được.

Tuyên gia an bài xe ngựa cho bọn hắn, Bùi Triễn Vân phụ trách đánh xe, Tuyên Thiếu Minh ngồi ở trong xe, theo cửa sổ lộ đầu ra ngoài vẫy tay tạm biệt song thân.

xe ngựa đi càng lúc càng xa, thẳng đến khi ra khỏi cửa thành, Tuyên Thiếu Minh mới từ trong xe chui ra, ngồi xuống bên cạnh Bùi Triễn Vân.

“khóc?” Bùi Triễn Vân nhìn thấy khóe mắt y đỏ bừng lên.

“mới không có.” Tuyên Thiếu Minh lớn tiếng phản bác.

Bùi Triễn Vân một tay đánh xe, một tay đem Tuyên đại thiếu gia kéo vào trong lòng ngực.

vừa về tới Linh Huyền Phái, ngay cả ghé cũng chưa tọa nhiệt, Khâu Trường Thanh liền cho đệ tử truyền lời đến, nói Bùi Triễn Vân đến gặp ông, Bùi Triễn Vân liền tức khắc đi.

“sư phụ.” Bùi Triễn Vân cung kính hành lễ.

“xem ra, người rất rõ ràng sư phụ tìm người đến đây là có chuyện gì.” Khâu Trường Thanh vẫn vẻ chòm râu bạc trắng, nói thẳng.

Bùi Triễn Vân cười cười gật đầu, từ Hỏa Phượng Quốc trở về liền đến Tuyên gai đón người, gặp sinh phụ xong từ đó đến nay còn chưa một lần nói rõ ràng với sư phụ.

“đồ nhỵ đã thấy qua phụ thân, chính là vẫn chưa cùng hắn nhận thức.”

“nếu đã gặp lại, tại sao không cùng hắn nhận thức? đó cũng là một cái tâm nguyện của mẫu thân người.” Khâu Trường Thanh chỉ mong hắn lo lắng rõ ràng.

Bùi Triễn Vân lạnh nhạt giải thích: “đồ nhy cho rằng chuyện này là không tất yếu, hấn chưa bao giờ biết đến một nhy tử như ta, ta lại cũng không có thói quen có một phụ thân thân phận tôn quý như hấn, kia vậy sao phải khổ tâm đi rước thêm chuyện vào mình?”

Khâu Trường Thanh khuyên: “hấn dù sao cũng là sinh phụ của người, thái độ làm con, người có thể nào không tần trung tần hiếu?”

“sư phụ yên tâm, hấn nếu có dù chỉ một chút khó khăn, ta cũng nhất định tương trợ.”

Khâu Trường Thanh một trận thán vị, nói: “cũng được, chủ ý người đã quyết như vậy, vị sư sẽ không nhiều lời nữa.”

“ngoài ra, còn có một chuyện đồ nhy cần bẩm báo với sư phụ.”

“chuyện gì?”

“tiểu sư đệ, không, Thiếu Minh...” hấn đổi cách xưng hô, trên mặt lộ ra nhất mạt ôn nhu tươi cười, nói: “y là người bầu bạn kiếp này mà đồ nhy tuyển định được.”

qua thật lâu, Tuyên Thiếu Minh cuối cùng cũng đợi được đến lúc Bùi Triễn Vân trở về, cao hứng phấn chấn chạy ra nghênh đón hấn, lại phát hiện sắc mặt Bùi Triễn Vân có chút khác thường.

“đại sư huynh, người sảy ra chuyện gì? sư phụ tìm người nói cái gì a?” Tuyên Thiếu Minh cẩn thận đưa hấn vào trong phòng ngồi xuống.

im lặng một lát, Bùi Triễn Vân mới mở miệng đáp: “ta đã thăng thần công khai quan hệ của chúng ta với sư phụ.”

“cái gì?” Tuyên Thiếu Minh kinh ngạc tại chỗ nhảy dựng lên, qua cơn khiếp đảm, y mới run run giọng hỏi: “kia, kia sư phụ nói thế nào?”

Bùi Triễn Vân lộ ra thần sắc ưu sầu chưa từng thấy, nhìn y một cái, chậm rãi nói: “sư phụ muốn trục xuất ta ra khỏi sư môn.”

“sư phụ, sư phụ ông thật sự...” Tuyên Thiếu Minh không dám tin.

“ân.” Bùi Triễn Vân nhắm mắt lại.

vừa thấy khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra biểu tình khổ sở như vậy, Tuyên Thiếu Minh liền đau lòng đến không chịu được, vội vàng ôm lấy hấn an ủi: “không quan hệ, sư phụ không cần người, thì có ta muốn người, ta với người cùng đi.”

Bùi Triễn Vân nâng lên con người đen xán lạng(sáng chói), nói: “người xác định bỏ trốn theo ta sao?”

“trộm, bỏ trốn?” Tuyên Thiếu Minh thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

“sư môn ở lại không được, trong nhà lại không thể quay về, người chỉ có thể theo ta lưu lạc giang hồ, này không gọi là bỏ trốn thì kêu là cái gì?” Bùi Triễn Vân nhìn y hỏi lại.

“a, này, này...” Tuyên Thiếu Minh thập phần xấu hổ cùng quẫn bách không biết nên đáp lại như thế nào mới tốt.

“nếu người không muốn thì cũng không sao, cứ ở lại nơi này, ít nhất còn có chỗ dừng chân, theo ta không chừng màn trời chiếu đất, ngay cả ăn đều không có cơm ngon để ăn.” đôi con người của Bùi Triễn Vân rũ xuống.

“không, không, không, ta muốn theo người, người đi đâu, ta liền đi nơi đó, ta không muốn một mình một người ở lại Linh Huyền Phái.” như là sợ bị bỏ lại, Tuyên Thiếu Minh ôm chặt lấy Bùi Triễn Vân.

“vậy người thật sự muốn bỏ trốn cùng ta sao?”

Tuyên Thiếu Minh trong lòng còn sợ hãi chỉ lo liên tiếp gật đầu, không phát hiện biến hóa trong giọng nói của Bùi Triễn Vân.

“chân trời góc biển, toàn bộ đều tùy theo người.” âm điệu leng keng, một chữ nói ra đều thật có khí phách.

khóe môi hiện lên tươi cười thản nhiên, Bùi Triễn Vân kéo y ngồi xuống đùi mình, nói: “ngươi là bảo bối của Tuyên gia, cha nương ngươi đều cưng chiều ngươi, ta là lo lắng ngươi theo ta, sẽ không còn được hưởng những ngày tháng của đại thiếu gia kia nữa, sau này cũng khó có thể phụng dưỡng song thân, như vậy ngươi cũng nguyện ý?”

Tuyên Thiếu Minh mím mím môi, nói: “chung quy ta luôn muốn nói một câu xin lỗi với cha nương, bởi vì sớm hay muộn ta cũng sẽ đem qua hệ của chúng ta nói cho bọn họ biết. Huống chy là ta thật tâm thích ngươi, có hay không những ngày nhàn nhã làm đại thiếu gia cũng không sao cả, chỉ cần cùng ngươi ở một chỗ là tốt rồi.” dừng lại một chút, y nói tiếp: “chính là ta không nghĩ tới ngươi lại nói cho sư phụ biết nhanh như vậy, cũng không nghĩ sư phụ lại nhấn tâm đến thế...”

nâng lên tuấn nhan đang âm thầm lăm bắm của y, Bùi Triễn Vân cười nói: “sư phụ đúng là đã biết chuyện của chúng ta, mặc dù chưa nói là trục xuất ta ra khỏi sư môn, nhưng ta nghĩ chúng ta cũng không tiện lưu lại nơi này nữa, dù sao sư phụ cũng là được cha nương ngươi nhờ vả hảo hảo dạy bảo, mà nay ngươi lại bị ta lừa gạt đi, trong lòng ông không tránh khỏi có điều áy náy, nếu chúng ta còn tiếp tục ở lại Linh Huyền Phái, thật sự là làm khó cho sư phụ.”

Tuyên Thiếu Minh mặc dù buồn bực hấn cố ý lừa gạt trêu chọc mình, nhưng nghe thấy lời hấn nói cũng có lý, nên không khỏi gật gật đầu nói: “vậy chúng ta đây sẽ đi đâu?”

“thiên hạ rộng lớn, còn sợ không có chỗ cho đôi ta dung thân sao?” Bùi Triễn Vân cao giọng cười, áp chế đầu của y, trên cánh môi mỏng phiến nào nhẹ nhàng hôn.

có những lời này của hấn, Tuyên Thiếu Minh không hề cảm thấy băn khoăn nữa.

“còn có, này...” Bùi Triễn Vân lấy trong ngực ra một vật, ở trước mặt Tuyên Thiếu Minh mở ra lòng bàn tay, sau đó nói: “đây là tín vật của mẫu thân ta.” chính là ngọc trâm bảo chứng thân phận của hấn.

“mẫu thân ngươi?” Tuyên Thiếu Minh nhìn ngọc trâm, không hiểu chút nào.

“đúng vậy.” Bùi Triễn Vân không nghĩ dấu diếm, tất cả những gì của mình, hết thảy hấn đều muốn cùng Tuyên Thiếu Minh chia sẻ, cười cười, dùng ngữ khí cực kỳ thoải mái nói: “đến, đại sư huynh kể chuyện xưa này cho ngươi nghe...”

thật lâu sau, chẳng đến khi Bùi Triễn Vân kể xong chuyện xưa, Tuyên Thiếu Minh vẫn còn khiếp sợ chưa lấy được hồn về.

“nói như vậy, ngươi...ngươi là Hoàng...”

Bùi Triễn Vân cẩn nhẹ lên bờ môi y, tựa tiểu phi tiểu nói: “không thể nói lung tung nga.”

Tuyên Thiếu Minh vội vàng lấy hai tay che miệng mình lại, liều mạng gật đầu.

“sau này ngọc trâm sẽ giao cho ngươi.” Bùi Triễn Vân nắm lấy tay y, đem ngọc trâm đặt vào trong lòng bàn tay Tuyên Thiếu Minh.

Tuyên Thiếu Minh nắm chặt ngọc trâm, nhìn về phía Bùi Triễn Vân, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “ta thật sự có thể nhận nó sao?” vật này đối với đại sư huynh là phi thường trọng yếu, chẳng những có thể chứng minh thân thế, mà còn có thể có được địa vị vô thượng (cao nhất), cứ như vậy mà giao cho y, không sợ sao?

“đương nhiên có thể.” thấy y còn lo sợ bất an, Bùi Triễn Vân liền nói giỡn: “nếu ngươi không chịu lấy ngọc trâm này, ngày nào đó ta liền vứt bỏ ngươi không đoái hoài đến, thỳ ngươi vẫn có thể tìm được ta.” (**)

“ngươi nghĩ cùng đừng hòng nghĩ.” Tuyên Thiếu Minh hừ một tiếng, lập tức cầm chặt lấy ngọc trâm ôm vào trong ngực.

Bùi Triễn Vân cười to.

“hảo, ta nghĩ cũng sẽ không nghĩ muốn...”

bởi vì hấn đã có được vật tối trân quý trên đời này rồi.

Toàn văn hoàn.

(**) nguyên văn là: “Đương nhiên có thể.” Thấy hắn còn lo sợ bất an, bùi triển vân liền hay nói giỡn nói: “Người nếu không thu hảo này chi ngọc trâm, ngày nào đó tôi trộm phiết hạ người chạy tới quen biết nhau, người có thể tìm không trứ tôi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-huyen-ngam>